CIPRIAN MITOCEANU

AMENDAMENTUL DAWSON

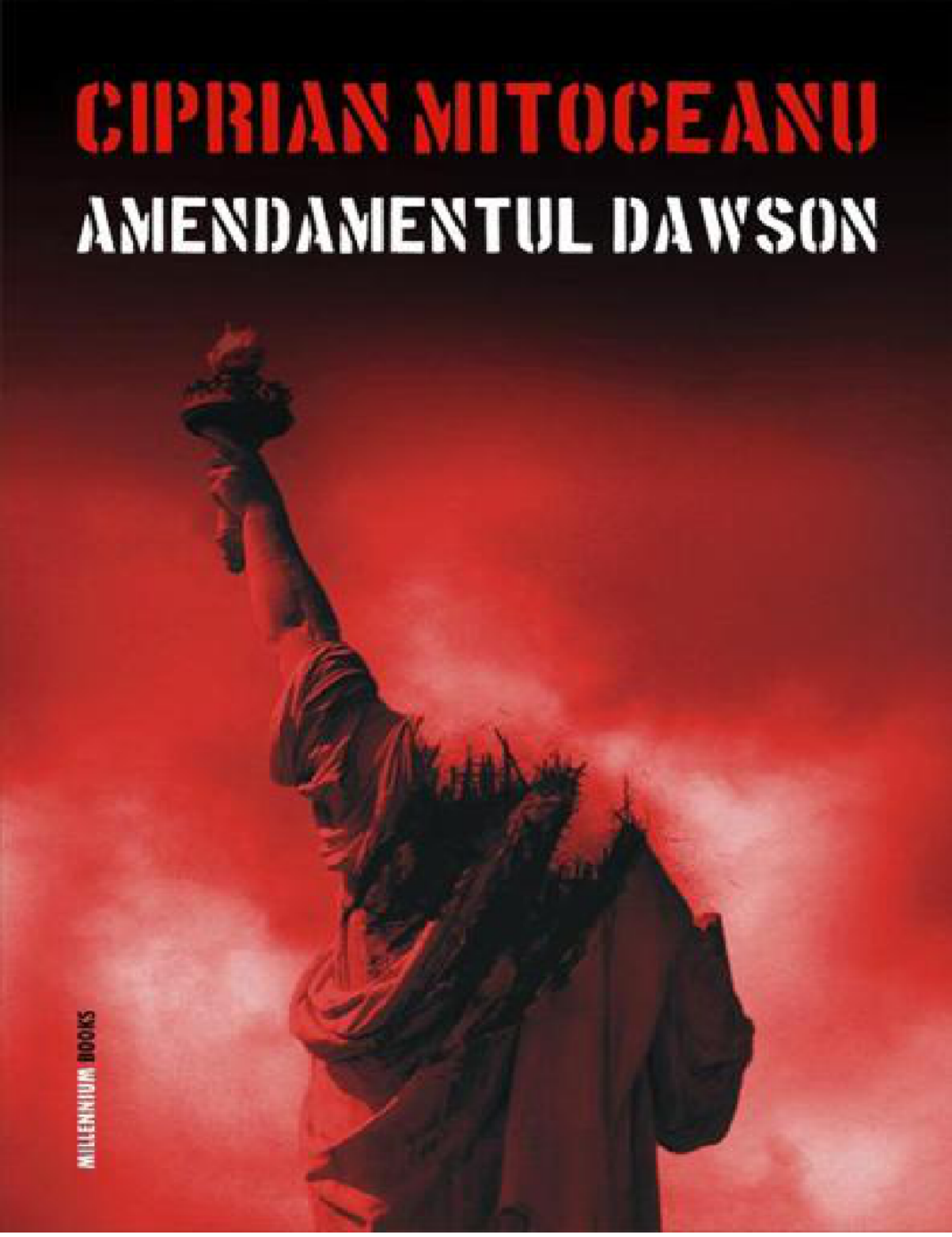

MILLENNIUM BOOKS

Ciprian Mitoceanu

AMENDAMENTUL DAWSON

TEXAROM & MILLENNIUM BOOKS
2012

Redactor: Michael Haulică
Coperta: Vlad-Mihai Botta

AMENDAMENTUL DAWSON
Copyright © Ciprian Mitoceanu, 2009

Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate
editurii TEXAROM

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS
e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-62-3

Cuprins

PROLOG
AMENDAMENTUL DAWSON
EPILOG
DESPRE AUTOR

PROLOG

Zgomotul făcut de ploaie aducea al naibii de mult cu larma produsă de un tren marfar în plină viteză. Un tren cumplit de lung şi zgomotos. Lovite neîncetat de rafalele de vînt, ferestrele vilelor elegante scoteau sunete sinistre, ameninţînd să cedeze în orice moment. Alimentarea cu curent electric căzuse de aproape o oră în tot oraşul, dar fulgerele luminau totul mai ceva ca în miezul zilei.

Urletul sirenei reuşea cu greu să răzbată prin vacarmul furtunii, şoferul chiar îşi exprimase părerea că atît sirena, cît şi girofarul erau de-a dreptul inutile.

— Ce vreme, scînci unul dintre sanitari, strănutînd aprig în pumni. O să consider că mama a născut un băieţaş al naibii de norocos dacă nu fac pneumonie în noaptea asta…

Tovarăşii de suferinţă nu-l învredniciră cu nici o atenţie. Erau prea obişnuiţi cu văicărelile individului pentru a le lua în seamă la modul serios. O adevărată muiere… Din fericire era unul dintre cei mai buni specialişti în branşa lui. Măcar pentru atîta trebuia suportat.

Dintr-odată zăriră maşina. O adevărată maşină americană, un imens SUV, o bijuterie pe care numai privilegiaţii şi-o puteau permite. Automobilul, răsturnat cu roţile în sus, era însă atît de distrus, încît cu greu i se putea identifica marca la prima vedere. O maşină de pompieri, două de poliţie şi cea a unui echipaj de la descarcerare întregeau sinistrul peisaj. Ajutorul de şerif, un tînăr deşirat şi în mod sigur lipsit de experienţă, le indică locul unde să parcheze. Şiroaie de ploaie i se scurgeau pe gluga mantalei galbene.

— Ce nenorocire! oftă pesimist şeful ambulanţei.

Nu-i producea nici o plăcere să iasă în ploaie. În maşină, cel puţin, era cald şi bine, iar umezeala lipsea cu desăvîrşire.

— Inconştienţă totală, comentă un pompier, ştergîndu-şi mutra udă cu mîneca şi mai udă. Să conduci ca dementu' pe o vreme ca asta… Din partea mea, au primit ceea ce-au meritat.

Într-o clipă, sanitarii realizară grozăvia accidentului. SUV-ul, condus cu viteză exagerată în condiţiile meteo deosebit de dificile, derapase şi se lovise violent de un parapet de beton. De acolo ricoşase într-un copac şi se răsturnase. Doar o minune mai putea asigura supravieţuirea după un asemenea dezastru.

Echipa de descarcerare îşi făcuse bine treaba, eliberîndu-i pe cei doi tineri cuprinşi în amalgamul de fiare. Un băiat şi o fată, abia trecuţi de pubertate, gemeau pe iarbă, întinşi pe o pătură soioasă. Dintr-o prelată, imobilizată de braţele a doi pompieri pentru a nu fi smulsă de uragan, se improvizase un fel de acoperiş. Însă cei doi răniţi erau la fel de uzi ca şi cum ar fi stat direct în ploaie.

Chiar şi după o examinare superficială medicul constată că rănile erau foarte grave. Fata se afla într-o stare mai bună. Încă nu era pe deplin conştientă, dar se mişca involuntar din cînd în cînd. Avea şanse bune de a fi salvată, chiar recuperată într-o proporţie optimistă dacă i se acorda atenţia necesară. Băiatul însă… Cu el lucrurile erau cu adevărat disperate.

— A chemat cineva elicopterul? suspină cu voce stinsă medicul în timp ce, discret, îşi ştergea mîinile de sînge. În situaţia actuală nu ne putem baza pe ambulanţă…

— Dă-l în mă-sa de elicopter, ţipă isterizat şeriful. Pe-o vreme ca asta nu se ridică de la sol nici un aparat, chiar dacă-i vorba despre viaţa preşedintelui. Tot ceea ce avem acum dispoziţie este carapacea voastră.

— Nu putem face mare lucru…, cîrti medicul. E zdrobit rău…

— Ai văzut ce are pe piept nenorocitul ăsta? horcăi şeriful, secondat de ajutorul său neexperimentat. Dacă nu facem tot posibilul să-l salvăm şi cineva trage concluzia că totuşi putea fi menţinut în viaţă, ne-am dus dracului. Despre boarfă puţin îmi pasă, nu prezintă, din punct de vedere legal, decît o importanţă minoră. Dar băiatul…

Medicul era gata să protesteze, ceea ce spunea omul legii era o lipsă crasă de respect faţă de sacralitatea persoanei umane. Chiar şi după standardele cele mai nesimţite din lume. Să spui că un om poate să se ducă dracului e acceptabil, mai poţi trimite pe cineva la dracu' cînd eşti nervos, chiar şi el mai sărea calul din cînd în cînd în această privinţă, dar să afirmi aşa ceva despre un om care se zbate între viaţă şi moarte chiar la picioarele tale… Trebuia să-l urăşti din cale-afară de mult.

— Ce naiba s-a întîmplat?

O voce metalică îi făcu pe toţi să-şi îndrepte privirile spre noul venit. Un individ bondoc, înfăşurat într-o pelerină albastră, proaspăt coborît dintr-o limuzină neagră, cu însemnele Congresului, şi înconjurat de agenţi de pază.

— Maica mea, hohoti pierit şeriful de îndată ce realiză cine se afla în faţa lui.

Restul celor prezenţi, chiar dacă nu ştiau cine este mărunţelul cu apucături de şef, nu păreau mai puţin intimidaţi.

Nou-venitul avea în glas acea inflexiune metalică specifică celor obişnuiţi să comande şi, mai important decît atît, obişnuiţi să li se îndeplinească ordinele fără nici un fel comentarii.

— Îmi spune şi mie cineva ce dracu' se întîmplă aici?

— S-a produs un accident de circulaţie, hămăi şeriful, deşi ar fi preferat să paseze această povară subalternului său, aşa cum proceda cu anumite sarcini de serviciu; cel puţin, în cazul în care făcea vreo măgărie, ajutorul de şerif avea drept scuză lipsa de experienţă.

— Văd şi eu al dracului de bine că s-a produs un accident, ţipă isterizat omuleţul.

De sub gluga pelerinei se putea zări o mutră bosumflată, urîtă. Însă nimănui nu-i trecea prin cap să-l evalueze din punct de vedere estetic. Era mai degrabă înfiorător.

— Pe fondul excesului de viteză…, încercă poliţistul să-şi repare imaginea şi să prezinte un tablou măcar parţial inteligibil al dezastrului automobilistic.

Bondocul cu pelerină nu-i mai acordă nici o atenţie, probabil era convins că avea de-a face cu un tîmpit. Se îndreptă către medicul de pe ambulanţă. Ar fi trebuit s-o facă de la început.

— Care e situaţia?

Părea pierdut, incapabil să-şi oprească tremuratul din voce. Smucea nervos de şiretul care-l ajuta să-şi ţină pelerina în jurul gîtului.

Înainte ca medicul să deschidă gura omuleţul îi preciză:

— Mă interesează doar soarta bărbatului… Nici un cuvînt despre femeie.

— E… E foarte grav rănit, oftă medicul, trecîndu-şi mîna prin cap. Nu ştim dacă va face faţă solicitărilor la care va fi supus pînă ajungem la spital.

Era un medic cu părul încărunţit din pricina vîrstei şi a cazurilor disperate cu care se confruntase, care-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii în saloanele de la Urgenţă. Ştia ce spune.

— Poţi să-mi spui mai exact ce are?

Încordarea nou-venitului devenea din ce în ce mai vizibilă. În decursul îndelungaţilor ani de practică profesională medicului i se oferise ocazia să observe cele mai diferite moduri de manifestare a disperării. Văzuse disperaţi isterici, disperaţi furioşi, disperaţi apatici, disperaţi de moarte… Omul din faţa lui prezenta un caz aparte. Încerca din răsputeri să-şi domine sentimentele de frustrare şi neputinţă, canalizîndu-şi resursele către acţiuni utile, concrete. Era lucid, primejdios de lucid, şi, mai important decît toate, părea genul de om care avea posibilitatea de a pedepsi pe oricine dincolo de limitele regulamentelor.

— Băiatul mai poate fi salvat, însă traumele suferite sînt deosebit de grave… La analiza cu ecograful mobil a reieşit că organele interne au suferit mult de pe urma accidentului. Are hemoragii interne şi, dacă nu-l transportăm la spital cu elicopterul… Cu ambulanţa nu vom ajunge la timp nici chiar dacă furtuna ar înceta complet.

— A chemat cineva elicopterul? sughiţă omul cu pelerina albastră.

Se îndreptă interogativ către şerif, care abia acum realiza proporţiile gafei comise. Îşi permisese să aprecieze că din cauza

condiţiilor meteo extraordinare nici un elicopter nu se va ridica de la pămînt. Asta în condiţiile în care una dintre victimele accidentului prezenta o importanţă deosebită din punctul de vedere al Congresului. Cînd naiba aflaseră aşa repede despre accident? Şi-şi trimiseseră şi un reprezentant pentru a supraveghea îndeaproape desfăşurarea acţiunii de salvare.

Mai bine ar fi chemat elicopterul, lăsîndu-i pe cei care administrau parcul de zburătoare mecanice să aprecieze dacă pot ridica un aparat de la sol sau nu merită efortul, chiar şi pentru un individ de talia celui care aproape se transformase în terci cu o maşină de două milioane de dolari. Teoretic, o asemenea investiţie ar fi trebuit să-l protejeze pe posesor şi de efectele unui cataclism atomic însă în realitate lucrurile stăteau puţin altfel.

Cum de nu se gîndise mai devreme? Dacă ar fi chemat elicopterul ar fi fost absolvit de orice vină, răspunderea trecînd automat asupra celor care hotărau direct dacă trimit sau nu un aparat.

— O să-l chem chiar acum…, se bîlbîi, nesigur, poliţistul. Chiar acum…

— Pentru asta o să plăteşti zdravăn, domnule şerif, scrîşni în urma lui omuleţul. Mai ales dacă lucrurile merg prost…

Îşi îndreptă atenţia asupra sanitarilor care, cu infinite precauţii, reuşiseră să-l ridice pe rănit pe o brancardă. Îl urcaseră deja în ambulanţă unde se afla la adăpost de urgia de afară. Coordonatorul echipajului îşi exprimă dorinţa de a se ocupa şi de fată, avea mari şanse de a fi salvată, dar posesorul vocii metalice i-o reteză scurt: femeia nu prezenta nici un interes. Toate eforturile lor trebuiau îndreptate în direcţia salvării bărbatului, partenera lui nu avea decît să rămînă sub cerul liber, la discreţia mîniei naturii. Ce dacă putea fi salvată? Îi ceruse cineva s-o salveze? Puţin îi păsa de ea, şi aşa produsese destul rău.

Misteriosul străin era convins că numai din cauza ei se produsese accidentul, de ce s-ar fi chinuit cineva s-o salveze? Stabilise tranşant misiunea medicilor. Trebuiau să-l salveze cu orice preţ pe imprudentul şofer, viitorul lor depindea de asta. Era diferenţa dintre o carieră strălucită şi un centru de reeducare.

— Nu mai avem sînge…, anunţă sumbru unul dintre sanitari după cîteva minute. Am băgat în el toată rezerva de sînge…

— Ce dracu’ nu mai aveţi?

— Sîngele… Ni s-a terminat sîngele… Dacă nu-i facem transfuzie este totul pierdut…

În clipa următoare străinul făcu un gest la care nimeni nu s-ar fi aşteptat, nu după felul cum se comportase faţă de femeia rănită. Îşi aruncă pelerina, dezvelind o mutră rotundă, cu trăsături dizgraţioase. Cu mişcări din ce în ce mai ferme îşi dezveli antebraţul flasc.

— Poftim, sînge… lătră către sanitarul stingherit. Ia cît ai nevoie…

— Mai întîi testul de compatibilitate, anunţă medicul.

Trebuia să fie foarte atenţi cu genul acesta de teste. Dacă în venele rănitului era introdus un tip de sînge incompatibil rezulta coagularea sîngelui donat, iar decesul nu mai putea fi evitat.

— Nu-i nevoie, scrîşni omuleţul. Îţi garantez eu…

În timp ce medicul se chinuia să introducă în venele donatorului un ac, prin ploaie răzbătu zgomotul făcut de motorul elicopterului.

— L-au trimis totuşi, şopti uluit şeriful.

Din punctul lui de vedere situaţia se complicase enorm în ultimele cîteva minute. Tot ceea ce putea spera era ca medicii să facă imposibilul realizabil şi să-i salveze viaţa nesăbuitului şofer.

AMENDAMENTUL DAWSON

Chiar dacă prezenţa celor doi agenţi încorsetaţi în hainele lor de piele devenise sufocantă, John Barton decise să-i ignore, în ciuda faptului că întrebări fără răspuns îl agasau, măcinîndu-i încrederea în sine asemenea talazurilor care atacă o stîncă singuratică. Nu se ştia vinovat de nimic, conştiinţa îi era curată ca cea a unui nou născut; era un angajat model, un vecin model şi, desigur, un cetăţean model, toate acestea în limitele categoriei în care se încadra, ceea ce nu era numai foarte normal, ci şi cît se poate de legal.

Se ţinea departe de tentaţiile unei lumi care, după părerea lui, o cam luase la vale în ultimele decenii; dar prefera să-şi păstreze părerile pentru el, astfel că, şi din acest punct de vedere, se considera un model. Guvernului nu-i plăceau indivizii care dovedeau prea multă iniţiativă particulară, cel puţin aşa şoşoteau cîrcotaşii, agasanţii Gică contra, cei care făceau tot timpul opinie separată şi care, culmea!, păreau să aibă dreptate.

Trebuia să fie vorba despre ceva foarte important de vreme ce cineva, naiba ştie cine, hotărîse că este cazul să trimită după el patru agenţi speciali din trupele de elită ale guvernului, oricine îi putea recunoaşte după hainele lucioase de piele care le veneau ca turnate (la naiba, cît de mult şi-ar fi dorit să poarte şi el o haină din asta, măcar o zi; din păcate, pentru indivizii din categoria lui, aceasta era o dorinţă imposibil de îndeplinit), după ochelarii fumurii cu aspect futurist, cablurile aparatelor de emisie-recepţie care parcă le ieşeau direct din cap prin ureche, şi insignele argintii care dovedeau apartenenţa respectivilor la categoria A, subcategoria inferioară a eşalonului superior.

Fără un motiv excepţional nu se deranja nimeni să trimită patru agenţi A pentru a interoga un cetăţean de categoria C+, aşa cum o arăta insigna cenuşie pe care John o purta prinsă de piept. Lipsa acestei insigne de pe piept i-ar fi putut aduce o amendă usturătoare şi suspendarea unor drepturi pe o perioadă nedeterminată, Guvernul nu glumea cînd era vorba despre chestii de-astea, Gică contra ştia ce spune.

Un robot performant, însărcinat cu păstrarea ordinii în oraş apăru în viteză în faţa grupului format din agenţi şi prizonierul lor (în ciuda faptului că nici unul dintre agenţi nu pomenise nimic despre arestare şi toţi se comportau civilizat, ba chiar foarte atent cu el, John se simţea ca şi cum ar fi fost legat cu lanţuri de mîini şi de picioare). Maşinăria, o arătare longilină de oţel nichelat şi arabescuri de crom, cu un cap enorm, dacă era să-l compari cu restul corpului, şi dotată cu trei şenile şi două guri de foc se opri, îşi îndreptă coloana supra-

articulată şi salută cu mîna metalică. Unul dintre agenţi schiţă, la rîndul lui, plictisit, o vagă tentativă de salut, spre mulţumirea robotului care o şterse la treburile sale.

„Ca să vezi“ reflectă amuzat John, uitînd pentru cîteva clipe de situaţia în care se afla. „Dacă faci parte din crema societăţii şi porţi o insignă care să arate că eşti din categoria A, pînă şi poliţaii de tablă te salută… Ce chestie!”.

Oare, în ciuda tuturor aparenţelor, robotul îl salutase şi pe el, nu numai pe strălucitorii agenţi guvernamentali? Ştia însă prea bine că aşa ceva era imposibil, nici un robot, în afara maşinăriilor care trudeau prin localurile ieftine unde se putea mînca pe săturate mîncare sintetică, nu dovedea lipsă de respect pentru un cetăţean de categoria C. Pentru a fi băgat în seamă de maşinării sau de guvern trebuia să porţi măcar o insignă de B+, restul omenirii nu prezenta nici o importanţă.

Oricum, nu aveau ce să-i facă. Ştia prea bine că nu încălcase nici o lege, probabil că, după ce va fi interogat, i se va da drumul acasă. Nu i se mai întîmplase niciodată să fie ridicat de poliţie dar, aşa cum spunea unul dintre amicii lui, Tim Parker, un tip cam sărit, „Odată şi odată tot e prima dată”, cu alte cuvinte, explica tot el, indiferent cît de expert ar fi cineva în a executa o anumită operaţiune, nu trebuia uitat că, demult, individul făcuse asta „pentru prima dată”. Tim avea, în general, dreptate… Voiau să-l chestioneze în vreo problemă legată de Tim? Individul era genul care părea să adore a avea opinie diferită de cea a guvernului. Nu, nu putea fi vorba despre Tim, el era unul dintre cîrcotaşi, de acea îşi redusese la minimum contactele cu această gură spurcată, tocmai în ideea de a evita genul de necazuri pe care le aducea cîrdăşia cu Gică contra. Iar dacă agenţii ar fi avut ceva de aflat despre Tim, l-ar fi ridicat chiar pe respectivul. În momentul în care agenţii îl acostaseră, pramatia de Parker se afla la vreo zece metri distanţă, iscodind încruntat în ideea de a înţelege ce se întîmplă. De ce nu l-ar fi ridicat direct pe principalul suspect? Existau o mulţime de substanţe sintetice capabile să-l facă pe individ să spună numai şi numai adevărul. Ca prin ceaţă îşi aduse aminte de indicaţiile de care Tim făcea o adevărată risipă. „Dacă te saltă poliţia sau orice altă instituţie care are vreo legătură cu guvernul, cel mai indicat este să taci, să nu dai impresia că te-ar interesa în mod deosebit interogatoriul lor. Dacă te agiţi prea mult şi pui întrebări sau îţi ieşi din fire, o să devii imediat suspect şi, în ciuda tuturor legilor care ar trebui cică să te protejeze, vor fi în stare să te scoată vinovat. Poartă-te cît mai firesc şi nu te strădui să ieşi în evidenţă, asta este cheia succesului în relaţiile cu poliţia şi alte agenţii, Dacă vor vedea că nu ştii chiar nimic şi nu te interesează problema lor, or să te lase, pînă la urmă, în pace”.

O maşină luxoasă, dotată cu ultimele artificii ale tehnicii, parcă fără zgomot lîngă ei. Uşa pneumatică se deschise cu un fîsîit abia auzit.

— Urcă! îi ordonă agentul care părea să coordoneze dispozitivul. Ai grijă la cap…

John trase aer în piept, tulburat. Îşi dorise, desigur, să se deplaseze cu o asemenea maşină, cine nu şi-ar fi dorit? Dar circumstanţele nu erau cele mai fericite. Agentul îl îmbrînci înăuntru, nerăbdător. Era pentru prima dată, de cînd îl ridicaseră, cînd cineva se purta grosolan. Primul lui impuls fu să protesteze, dar se opri la timp. „Cetăţeanul care-şi cunoaşte prea bine drepturile este ca un spin în ochii guvernului, trebuie să-i suporţi hachiţele, indiferent de situaţie, dacă vrei să scapi mai repede de copoii care-i fac treaba murdară". Cîtă dreptate părea să aibă Tim… Nu aveau dreptul, desigur, să-l manipuleze de parcă ar fi fost un balot de cînepă, existau legi care-i acordau drepturi, dar dacă protesta se putea aştepta la un tratament „preferenţial" - tot Tim îi explicase asta -, concretizat prin acuzarea de o infracţiune de care nu avea habar. Nu numai Guvernul avea obiceiul de a se răzbuna, ci şi gunoaiele care lucrau pentru el.

Canapeaua de piele naturală produse o vie impresie asupra lui „Dacă scap cu bine din afacerea asta" se pomeni gîndind „o să mă laud la tot cartierul că m-am plimbat cu o bijuterie pe roţi. Numai de m-ar crede careva…"

Agentul rosti o adresă printre dinţi şi şoferul, un individ de categorie B+ puse bolidul în mişcare.

Peste un sfert de ceas maşina parcă într-o curte interioară, înconjurată de clădiri elegante, cu design aristocratic. Nu trebuia să-i spună nimeni că se afla în cuibul elitei oraşului, probabil că nimeni dintre cei care-şi duceau viaţa pe aici nu avea insignă inferioară categoriei B+, poate chiar B++.

— Am ajuns, îl înştiinţă agentul. Fii fără grijă, încercă să-l liniştească. Indiferent cum stau lucrurile, totul se va termina foarte repede.

— Se va termina repede?! repetă John, uitînd de indicaţiile lui Tim.

Arestarea, drumul cu maşina la care şi purtătorii insignelor B nu aveau curajul să viseze îl zăpăciseră de-a binelea.

Din păcate individul cu haină de piele socoti că-i acordase deja prea multă atenţie şi-i întoarse spatele. Şi aşa îi permisese prea multe unui individ C+, ştia prea bine că existau indivizi de categoria A care nu suportau ideea de a atinge sau a fi atins de un individ din categoriile inferioare. Cică asta era pîngărire. Cîtă demenţă…

Doi bărbaţi înalţi, în halate albe care le acopereau insignele (bineînţeles că erau A), se înfăţişară aproape instantaneu lîngă

maşină.

— E John Barton, îl prezentă agentul, înmînîndu-le actele pe care i le confiscaseră în urma percheziţiei, un moment al naibii de penibil, numai în fund nu-l scotociseră.

— Prea bine, surîse unul dintre indivizii în alb, un individ cu mutră de hoţ de buzunare. (John decise pe loc că nu se va referi la el decît numindu-l Pungaşul). Sînteţi bun să ne urmaţi, domnule Barton?...

Aprobă cu o scurtă înclinare a capului. Era prea bulversat să mai poată răspunde verbal.

„Domnule Barton…" un individ de categoria A i se adresase cu „Domnule Barton". Devenea din ce în ce mai ciudat. Ce surprize îl mai aşteptau?

— Să mergem!

În faţa uşii masive erau postaţi doi roboţi de pază, asemănători cu cei care-i salutaseră pe agenţi. Două grămezi inexpresive de metal, dar care îi dădeau fiori, cu gurile largi ale mitralierelor gata de tragere. Unul dintre paznicii de metal întinse un scaner către insigna lui John şi imediat începu să pîlpîie nemulţumit în timp ce partenerul lui cibernetic adoptă o poziţie defensivă, aţintindu-şi armamentul din dotare asupra intrusului.

— Are acceptul nostru, se grăbi unul dintre indivizii în alb să rezolve problema.

Roboţii se dezumflară pe dată. Ştiau să asculte ordinele, drăcoveniile astea!

Urmîndu-i pe cei doi tipi în alb pătrunse pe un coridor întunecos în atmosfera căruia se simţea un puternic miros de dezinfectant, cu pereţi vopsiţi în alb şi pardoseala din marmură de calitate superioară. Abia după ce se intersectară cu alţi indivizi în halate care purtau instrumente sofisticate, deduse că se afla într-un spital. Într-un spital rezervat celor din categoria A.

În urmă cu cîţiva ani suferise o intervenţie chirurgicală de rutină, extirparea amigdalelor, care începuseră să putrezească, pur şi simplu, o infecţie cu denumire complicată pe care se pare că numai un medic o putea reţine. Îşi amintea prea bine. I se oferise chiar un concediu de o săptămînă… Ce diferenţă era între spitalul de categoria A şi cel de categoria C! Îşi dădu seama, pe dată, cît de mult îşi dorea să facă parte din elita societăţii, să poarte prinsă de rever insigna A. Chiar dacă şi-ar fi petrecut întreaga viaţă prin spitale ca acela în care tocmai intrase, ar fi preferat această alternativă decît traiul mizer rezervat categoriei C.

Cei doi îl îndrumară către un salon echipat cu aparatură despre care habar nu avea că există; părea desprins din decorul sofisticat al unui film de anticipaţie.

— Aşezaţi-vă cît mai comod, îl îndemnă Pungaşul (despre care acum bănuia că este doctor sau măcar asistent) arătîndu-i un pat imens, înconjurat de o duzină de monitoare. Relaxaţi-vă!

Se supuse, ca un automat incapabil să ia decizii din proprie iniţiativă. Cu mişcări experte, Pungaşul îi suflecă mîneca dreaptă a combinezonului de lucru, dezvelindu-i antebraţul vînjos. John observă că medicul se strîmbă puţin la vederea stratului de murdărie, dar puţin îl interesa. Nu poţi să lucrezi pe şantier şi să arăţi ca şi cum ţi-ai desfăşura activitatea în farmacie, barem dacă agenţii A i-ar fi oferit răgazul necesar să se aranjeze puţin ar fi fost vina lui că era plin de jeg.

Însă Pungaşul trecu repede peste acest episod care nu-i producea nici o încîntare.

— Vă deranjează să-mi oferiţi o probă de sînge? întrebă cu un glas mieros, de parcă s-ar fi adresat însuşi Preşedintelui Congresului.

Se aplecase în faţă şi, prin deschizătura halatului, John reuşi să-i observe insigna aurită, privilegiul celor din clasa A++ sau, aşa cum obişnuia să se exprime în termeni neoficiali, A2+. O constatare care îi depăşise aşteptările. Indivizii care aveau dreptul să poarte asemenea cocarde erau mai rari decît virginele într-un bordel (şi expresia asta tot de la Tim o ştia). Şi iată că i se oferise ocazia de a fi consultat de un medic de calitate superioară. Cărui fapt îi datora această onoare?

— Nu, răspunse, după cîteva secunde de tăcere buimăcită.

Un individ din clasa A2+ i se adresa de parcă ar fi fost dintr-o categorie superioară. Ceva ce nu şi-ar fi închipuit niciodată. Nu şi-ar fi permis să-şi închipuie. Dacă nu ar fi fost atît de conştient de propria lui situaţie ar fi crezut că visează.

— Nu mă deranjează…

— Perfect, surîse medicul, zîmbind neprefăcut. Cooperarea dumneavoastră mă onorează şi îmi uşurează activitatea…

Cu un tampon înmuiat într-un lichid parfumat medicul îi badijonă pielea sub care se zăreau venele umflate ca nişte şerpi violeţi. Vorbea întruna, încercînd să-l liniştească. Luă proba de sînge cu mişcări experte, ca şi cum ar fi făcut asta toată ziua (probabil chiar asta făcea toată ziua, presupuse John, îngîndurat).

— Asta este tot? se pomeni întrebînd cu o voce pe care, la început, nu reuşi s-o identifice ca aparţinîndu-i.

Deşi tot ceea ce-l înconjura producea asupra lui o fascinaţie greu de imaginat - abia se abţinea să nu pipăie cu palmele bătătorite aparatura electronică -, ar fi preferat să plece cît mai repede acasă.

— Nu, se grăbi Pungaşul să-i răspundă, introducînd proba de sînge într-un aparat garnisit cu indicatoare digitale. Dar nu vă faceţi griji, sînteţi pe mîini bune, vă asigur… Şi nu durează mult.

Într-adevăr, nu dură mult. Pungaşul, asistat de colegul său, care

se dovedea mult mai tăcut, îi făcu un examen complet, ceva ce John nu-şi amintea să i se fi întîmplat vreodată. Pe parcursul investigaţiilor îl bombardă cu întrebări, clătinînd nemulţumit din cap de îndată ce primea răspunsurile. Un individ cu constituţia lui prefera să mănînce atît de nesănătoasa mîncare sintetică. Era săţioasă, nu contesta acest aspect, dar dacă ar şti ce ravagii producea în organism… John ştia chestia asta, bineînţeles c-o ştia, doar nu era tîmpit, dar puţin îl interesa. Doctorul ăsta, cu insigna lui aurie, probabil nu avea habar care era retribuţia unui individ din categoria C şi care era preţul ce trebuia plătit pentru hrana naturală. Sau ştia? În mod sigur nu-şi asigura nevoile trupului cu haleala destinată uzului categoriilor inferioare.

Boli, antecedente genetice? Nu prea ştia?! Nu era o problemă, se putea rezolva cu aparatura din dotare, oricum ar fi verificat răspunsurile lui. Îl supărase vreodată inima? După părerea lui îşi solicita prea mult cordul, munca pe şantier nu era cea mai indicată dacă voia să-şi menţină sănătatea. Erau de preferat plimbările şi sporturile care cereau un efort moderat, excesele dăunau totdeauna.

Ce tîmpenii îndruga Pungaşul? Nu ar fi putut urma recomandările lui nici dacă s-ar fi aflat pe marginea mormîntului. Ceea ce-i recomanda specialistul A2+ nu era de nasul categoriei C. Numai elita îşi putea permite. Înţelese că respectul pe care i-l arăta medicul îşi avea originile în faptul că, pur şi simplu, individul nu era obişnuit să aibă drept pacienţi reprezentanţi ai categoriilor inferioare; îl vedea ca pe unul aparţinînd cremei societăţii, probabil cel puţin egalul lui.

— Gata, îl informă medicul, după vreun ceas de cercetări amănunţite. Felicitări, aveţi o sănătate de fier, păcat că nu vă îngrijiţi suficient de păstrarea ei.

— Pot să plec?!

În loc de răspuns Pungaşul făcu semn unui agent impozant, pe care John nu-l observase pînă atunci. Cînd se strecurase în salon?

Agentul îi indică cu un vag gest al mîinii direcţia în care trebuia să se deplaseze. Spre deosebire de Pungaş, nu dovedea nici un pic de respect faţă de purtătorul unei insigne cenuşii. Părea mai ancorat în realitate decît medicul cu moacă de hoţ.

Peste cîteva clipe John se trezi într-o sală cu pereţii vopsiţi într-un alb strălucitor. Singurul mobilier era reprezentat de o masă lungă, de culoarea abanosului, dispusă de-a lungul geamurilor care filtrau o lumină galbenă, ireală, şi cîteva scaune tapiţate cu pînză. Nimic altceva, nici măcar un tablou ieftin pe perete. Această observaţie îl derută, cum era posibil aşa ceva? Pînă şi cetăţenii din categoriile inferioare îşi puteau permite să achiziţioneze cîte un tablou cu care puteau face un perete să devină mai vesel. Cu ce zgîrciţi avea de-a face?

În sală, lipiţi de peretele din stînga uşii, se mai aflau vreo duzină de indivizi aparţinînd categoriilor inferioare. Reuşi să identifice două insigne C, vreo patru din categoria D şi chiar una E. Şi-ar fi dat seama că individul face parte din penultima categorie chiar şi fără să-i vadă detestata insignă. Avea o faţă roşcovană, de nebun, şi-şi rotea fără încetare ochii rotunzi fără să privească ceva anume. Din cînd în cînd, colţurile gurii îi tresăreau într-o strîmbătură dizgraţioasă. Nefericitul nu se simţea deloc în largul lui… Dar cine se simţea în largul lui? Nici unul dintre cei prezenţi nu făcea efortul de arăta cît de fericit este.

Doi agenţi impasibili supravegheau grupul inferiorilor. Ochelarii fumurii făceau imposibilă orice încercare de a afla în ce parte privesc. O imobilitate şi o indiferenţă aparente, desigur, erau de ajuns ca unul dintre indivizii de calitate inferioară să se comporte altfel decît i se dădea voie şi malacii A s-ar fi pus în mişcare, zdrobind totul în calea lor, asemenea unui tăvălug.

O a doua uşă se deschise brusc şi în sală pătrunseră cinci medici, cel puţin asta se putea concluziona după halatele albe, reprezentanţi plini de sine ai clasei superioare. Pe piept aveau prinse şi nişte ecusoane pe care erau trecute numele: Greg, Will, Ramirez, Stewart şi Dale. Fără un cuvînt, se aşezară pe scaune.

John îl recunoscu pe Pungaş, individul zîmbea cu gura pînă la urechi de parcă ar fi încasat premiul cel mare la loterie sau, mai degrabă, ca şi cum tocmai ar fi şparlit un portofel doldora de bancnote cu valoare mare. Ecusonul arăta că, de fapt, numele lui era Greg. Şi ce dacă? El tot de Pungaş îl va ţine, i se părea mai nimerit.

— Mda, deschise gura un individ înalt şi ciolănos, care părea şeful şi era etichetat drept Will, trosnindu-şi degetele noduroase. Să-i dăm drumul.

Pungaşul scoase pe dată dintr-o mapă argintie, cu încuietoare lucrată artistic, o foaie de hîrtie. O răsuci de cîteva ori pe ambele feţe, ca şi cum nu era în stare să hotărască de unde să înceapă. Tremura de încîntare, ca un copil care descoperă poarta magică spre tărîmul basmelor.

— Numele?! îl presă Ramirez, un tinerel cu faţă ascuţită, ca de şobolan. Ce naiba, Greg, nu avem timp de glume…

Pungaşul tresări, semn că observaţia nu-l lăsase chiar indiferent. Tuşi repede de două ori în pumn şi recită:

— John Barton, el este alesul…

John simţi că tavanul salonului se prăbuşeşte asupra lui. Ce naiba aveau cu el? Nu-şi amintea să fi văzut vreodată pe măcar unul dintre indivizii prezenţi. Iar exprimarea lui Greg (pe care el se încăpăţîna să-l numească Pungaşul), nu i se părea dătătoare de speranţă, în ciuda tonului optimist pe care fusese rostită.

— Barton?! exclamă ciolănosul, oarecum uimit.

Evaluarea iniţială, cu ajutorul informaţiilor din baza de date nu-l plasa printre favoriţi…

— Sînt absolut sigur, replică Greg, surîzător. Chiar eu am condus investigaţiile medicale ale domnului Barton şi te asigur că l-am evaluat cît se poate de serios. Iar computerul central este de aceeaşi părere, aşa că…

— Era doar o observaţie de moment, nu trebuia să pui la inimă…

— Desigur… Să rămînă numai John, restul sînt liberi să plece, se adresă celor din faţa lui.

Înainte ca John să poată protesta, unul dintre cei doi agenţi deschise uşa şi le făcu semn indivizilor posesori de insigne inferioare să se cărăbănească. Nefericiţii se grăbiră să iasă pe uşă, afişînd fiecare aerul că habar nu avea ce se petrece însă erau bucuroşi că scapă din balamucul clasei A. Probabil că nimeni nu se va sinchisi să le spună de ce fuseseră chemaţi, clasa superioară nu era nevoită să piardă timpul dînd explicaţii celor de jos. El era singurul care, poate, avea ocazia să afle motivul „convocării”, dar asta nu avea darul să-l facă foarte fericit, şi-ar fi schimbat bucuros locul cu unul dintre ignoranţii care tocmai plecau.

— Nu vă faceţi griji, strigă în urma lor Pungaşul zîmbind prosteşte, o atitudine nelalocul ei pentru categoria pe care o reprezenta. Costurile implicate de deplasarea voastră aici şi cele ale investigaţiilor medicale vă vor fi reţinute din salariu timp de trei luni…

Era un abuz, din punct de vedere legal, asta ar fi putut spune orice avocat. Asemenea lui, probabil nici unul dintre amărîţii care se grăbeau să dispară pe uşă nu solicitaseră nici deplasarea cu maşina, nici examenele medicale. Şi totuşi, nici unul dintre ei nu comentă, erau prea grăbiţi să dispară din spaţiul generator de stres.

După ce şi individul de categoria E se strecură şchiopătînd din încăpere, agentul închise uşa şi împinse un scaun în spatele lui John, făcîndu-i semn să se aşeze.

— Ia loc! îi ceru Pungaşul, văzînd că ezită.

Un tip A îi oferea un scaun. Dacă aşa ceva s-ar fi petrecut în plină stradă, probabil că ar fi crezut că respectivul este numai bun de băgat în cămaşa de forţă.

— Fă-te comod.

Se supuse, ce era să facă? Agenţii l-ar fi putut sili, la o adică.

— Aş putea să ştiu şi eu de ce am fost adus aici? întrebă.

Panica începea să-l agaseze, se putea simţi tensiunea în aer. Uită pînă şi de sfaturile lui Tim, care, în momentul de faţă, păreau să nu mai aibă nici o valoare.

Toţi membrii comisiei îi aruncară priviri surprinse, chiar şi pungaşul de Greg părea luat pe neaşteptate, prea clipea des din ochii

de bandit. Se vedea de departe că nu erau obişnuiţi cu un asemenea comportament.

— Putem să-i spunem? se interesă Dale, ascunzîndu-şi faţa în spatele vecinului care deja începuse să şoşotească cu Greg.

Cererea lui John îi pusese într-o vizibilă dificultate.

— Nu ştiu dacă are dreptul sau nu, avînd în vedere circumstanţele…, continuă Dale.

Uşa pe care tocmai plecaseră inferiorii se deschise violent şi aproape imediat apăru un individ bondoc, îmbrăcat într-un costum negru cu croială impecabilă, dar boţit, de parcă posesorul ar fi dormit îmbrăcat, la reverul căreia strălucea ceva ce John personal nu văzuse niciodată în realitate, dar despre care auzise vorbindu-se adesea: insigna de diamant, cea cu care guvernul găsise de cuviinţă să-i identifice pe cetăţenii A4+, cei mai valoroşi oameni din America şi, implicit, şi din lume.

John simţi nevoia de a se ridica în picioare, cu toate că era foarte slăbit. De fapt nu era singurul care considerase că este cazul să dea o asemenea dovadă de respect. Şi indivizii din spatele mesei se ridicară slugarnici, adoptînd poziţii care aduceau vag cu cea de drepţi. Se vedea de departe că nu prea des li se oferea ocazia de a oferi preţuire cuiva.

Nou-venitul avea o mutră pocită, era chel şi avea o faţă rotundă, pe care favoriţii stufoşi o făceau să semene cu a unui enot obez. Nasul coroiat şi ochii îngropaţi în grăsime îi confereau individului un aspect comic şi sinistru totodată, de-a dreptul porcin. Îşi roti rapid ochii prin încăpere, apoi îşi lipi privirea iscoditoare de faţa lui John.

— Congresmanul Dawson…, şopti Pungaşul, bîţîindu-se de emoţie.

— În persoană, surîse congresmanul, bine dispus, privindu-l pe medicul care, de uluială, uitase să-şi scoată mîinile din buzunar; John simţi o adevărată binecuvîntare cînd enotul socoti că-i acordase destulă atenţie. Vă surprinde?

— Păi…, începu individul ciolănos, stingherit, fără a nimeri cuvintele potrivite.

— N-ar trebui, se grăbi Dawson să-l scutească de emoţii. Cînd în joc este viaţa unui individ de valoarea lui Brendan Malcom mă interesez întotdeauna personal de mersul lucrurilor. E clar?

Avea o voce hîrşîită, de fierăstrău ruginit. Cine l-ar fi judecat numai după aspectul exterior n-ar fi bănuit în veci că enotul bine îndopat era posesorul uneia dintre rarele insigne A4+, atît de rare încît se acceptase să fie confecţionate din diamant veritabil fără ca prin asta bugetul să se plîngă de cheltuieli.

— Desigur, aprobă Greg, care probabil ar fi făcut mai bine să-şi ţină gura; părea mai degrabă un fecior în casă prins cu mîţa în sac

decît un medic, unul din A2+.

— Cum se simte pacientul astăzi? se interesă Dawson, ignorîndu-l.

— Destul de bine, răspunse repede Ramirez, mai stăpîn pe situaţie. Comparativ cu ziua de ieri am putea spune că se simte excelent, dar pe viitor nu are nici o şansă fără grefă. Trebuie intervenit cît mai repede, mai ales cînd avem tot ce ne trebuie la îndemînă.

— Ar fi minunat, aprecie Dawson, aplecîndu-se peste masă pentru a lua raportul lui Greg. Nu uitaţi că, pe lîngă faptul că Brendan este unul dintre puţinii A4+, mai este şi implicat într-o mulţime de proiecte de importanţă majoră pentru Guvern şi Congres. Solicitaţi-mi tot sprijinul de care aveţi nevoie…

Privi peste umăr la John, care simţea nevoia să se aşeze. Picioarele refuzau să-l mai asculte. Dawson avea ceva în privire… Ceva ce făcea să te cutremuri.

— El este „subiectul”?

— Da…

— Destul de arătos, pentru unul din categoria lui. Cum te cheamă?

Abia cînd agentul îl înghionti discret cu cotul, John sesiză că trebuia să răspundă personal la întrebare.

— John… John Barton…, reuşi să rostească după cîteva încercări neizbutite.

— Prea bine…, surîse Dawson încîntat.

În clipa următoare Dawson făcu un lucru care surprinse pe toată lumea, şi pe care John avea să-l considere singurul lucru plăcut care i se întîmplase în toată ziua. Degajat, omul din categoria A4+ îl apucă de mînă şi i-o scutură cu putere. Un gest care le era permis cetăţenilor doar în interiorul categoriei din care făceau parte.

— Îmi pare bine să te cunosc, John, lătră Dawson, ţinîndu-l încă de mînă; avea o mînă umedă şi lipicioasă.

— Ar vrea să ştie de ce a fost adus aici, se pomeni vorbind Pungaşul; probabil încerca să se elibereze de tensiunea pe care o producea Dawson. Să-i spunem? Regulamentul este destul de ambiguu în privinţa asta, dar ţinînd cont de circumstanţe…

— De ce nu? răspunse importantul om în stat, studiind raportul în timp ce se scărpina fără jenă în fund; insigna pe care o purta îi dădea dreptul la orice. Chiar şi un individ din categoria lui are dreptul să afle care-i este contribuţia la progresul umanităţii. Nu oricine are privilegiul acesta, dacă-mi aduc bine aminte a fost selectat din cîteva milioane de posibilităţi. Are acum şi omul acesta importanţa lui. Nu uitaţi că o parte a organismului lui va urca în curînd pe scara valorică la categoria A4+, arătaţi-i puţin respect, ce naiba…

Medicii încuviinţară din cap, în timp ce congresmanul începuse să-şi maseze cu îndîrjire nasul supradimensionat. Ciudată ordine a

priorităţilor, dos… nas…

— Cred că l-ar interesa… De fapt, cred că-i voi explica chiar eu.

John simţi o mare uşurare. În sfîrşit, avea să afle de ce i se stricase ziua. De dimineaţă nici măcar nu ar fi visat că va da ochii cu posesorul unei cocarde de diamant şi, mai ales, că acesta îi va strînge mîna.

— Ia loc, John, îi ceru congresmanul apropiindu-se şi bătîndu-l prieteneşte pe umăr, un alt gest imposibil. Trebuie să fii relaxat. Şi mîndru, bineînţeles… Nu fiecărui individ din categoria ta i se oferă şansa asta.

John se aşeză, fără să-l slăbească din ochi pe individul rotofei. Simţea că, într-un fel, soarta lui se afla în mîinile mahărului cu insignă de diamant care acum se scobea în ureche.

***

Maşina de teren, un Hummer care de multă vreme ar fi trebuit dus la cimitirul de fiare vechi, frînă la adăpostul unui gard metalic. Începuse să se lumineze de ziuă, dar pe străzi nu se vedea încă ţipenie de om. Cartierul de Vest, cel mai mărginaş şi sărac cartier al oraşului, încă se odihnea.

— De aici încolo mergem pe jos, mîrîi şoferul. Prin zona asta nu locuiesc decît foarte puţini B+, aşa că nu sînt prea multe maşini.

Era un individ solid, cu umeri laţi, îmbrăcat într-o haină de piele lungă, de culoare neagră, care-i ajungea pînă la călcîie. O cicatrice urîtă îi brăzda obrazul drept, imprimîndu-i un aer sinistru.

— Înseamnă că amicul nostru nu e chiar atît de prost pe cît ne-am dori, comentă celălalt, croit după tipare asemănătoare. Pe timp de zi ne-ar veni foarte greu să ne strecurăm pînă la vizuina lui cu maşina, nu-i aşa, Leon?

— Greu!?… E de-a dreptul imposibil. Ţîncii sînt insuportabili, urlă cît îi ţin puterile, numai să fii surd să nu-i auzi. Părinţii lor i-au învăţat chestia asta, să ţipe cînd văd o maşină străină, un fel de alarmă umană contra poliţiei, în special… Să fim mulţumiţi că mai există şi noapte.

— Pe mine însă mă interesează mai mult subiectul decît ţîncii urlători. Ce avem despre el?

— Nu prea multe date. Se ştie despre el că a spart un magazin de aparatură electronică destinată clasei A şi că a mai comis cîteva delicte violente.

— Ceva mai clar, Andy … Ceva mai clar…

— Nimic specificat, deci poate însemna orice. Valorează sub o bătrînă…

Andy scoase din buzunarul hainei o coală de hîrtie pe care se afla

poza unui individ bărbos, cu ochii puţin încrucişaţi, ceea ce-i dădea un aer de gorilă nătîngă.

— Mda… oftă şoferul, studiind îngîndurat fotografia, deşi o vedea pentru a mia oară numai în ultimele ore. Nu mi-au plăcut niciodată indiciile lapidare. Ar trebui să ştim şi noi mai bine cu cine avem de-a face. Uneori împuţiţii de la Judiciar au obiceiul de a ascunde o parte din activitatea infractorului pentru a oferi o recompensă mai mică decît s-ar cuveni în mod normal.

Şoferul scoase de sub banchetă o puşcă de vînătoare cu două ţevi şi încărcător rotativ şi-i cercetă încărcătura. Tovarăşul său îşi cercetă, la rîndul lui, cele două revolvere clasice pe care le purta în tocuri prinse la brîu. Totul era în regulă.

— Ştii ce mă intrigă în cartierul acesta? oftă Andy, cercetînd cu atenţie zona.

— Sînt prea multe case, nu? zîmbi Leon.

— De unde ai ştiut?!…

— Nu sînt vînător de capete de ieri, Andy… E zona veche a oraşului, care încă nu a fost asanată, adică n-a fost refăcută din temelii. Dar fii fără grijă, în curînd buldozerele guvernamentale vor demola totul, pregătind terenul pentru o pădure de turnuri, toate numai oţel şi sticlă.

Coborîră simultan din maşină. Răcoarea dimineţii îi înfioră, dar nu era suficient pentru a-i intimida. Şoferul îşi ascunse puşca sub haina lungă şi-i indică partenerului direcţia de urmat.

Strecurîndu-se pe sub ferestre ajunseră în faţa unei case dărăpănate, cu tencuiala coşcovită, al cărei acoperiş stătea să cadă. Un cîine mărunţel, jigărit, se repezi mîrîind, dar şoferul îl anihilă cu ajutorul unui aparat cu ultrasunete. Potaia o şterse, scheunînd sugrumat.

Evident, cei doi formau o echipă, comunicau prin semne şi chiar şi aşa cu destulă zgîrcenie. Andy se repezi către spatele casei, cu revolverele în mîini, gata să tragă în tot ce era suspect.

Şoferul aşteptă să treacă zece secunde, apoi băgă mîna sub haină, apucînd patul puştii. Încă n-o scoase la vedere, poate că nu era necesar. Urcă grăbit cele trei trepte din faţa uşii şi trînti de cîteva ori ciocănelul.

— Erin Quinn, deschide!… Avem un mandat pe numele tău…

Se retrase, scoţînd la iveală puşca. Dacă ceva avea să meargă prost, atunci avea să se întîmple în următorul minut.

Din casă nu se auzi nici un fel de zgomot, dar timp de o secundă o lanternă se aprinse şi se stinse. Vînătorul de recompense înjură neliniştit, armînd cocoaşele.

— Erin Quinn… Avem un mandat pe numele tău şi sîntem autorizaţi să folosim forţa pentru a te aresta. Nu-ţi îngreuna situaţia…

— Duceţi-vă toţi la naiba…, răsună o voce groasă prin pereţii subţiri. N-aveţi decît să vă băgaţi în cur mandatul…

Încă un idiot care se dădea de ceasul morţi să le facă viaţa imposibilă.

— Sînt Leon Adair, Quinn… Fă-ne un serviciu la amîndoi şi ieşi din casă cu mîinile ridicate, fără mişcări bruşte.

— Şi dacă fac asta cu ce mă aleg? pufni vocea nemulţumită. O să vii să mă vizitezi la bulău?… Să-mi aduci portocale şi gumă de mestecat cu gust de căcat?

— Număr pînă la trei, îl atenţionă vînătorul, ignorîndu-l. Pe urmă intru în casă… Unu!…

Din spatele pereţilor răzbătu zgomotul unei încăierări. Quinn se certa cu cineva, şi judecînd după zgomote puteau fi măcar trei persoane.

— Doi!… strigă destul de tare, în speranţa că era auzit de cei dinăuntru.

Personal ar fi preferat să dărîme uşa înainte de expirarea celor trei secunde la care legea le dădea dreptul pînă şi infractorilor, dar, din păcate, Quinn nu era înregistrat la adresa respectivă şi proprietarii legali aveau ocazia de a depune plîngere. N-avea nici o intenţie de a pune mîna pe recompensă pentru ca apoi să plătească amenzi. Trebuia să respecte procedura standard.

Tocmai deschisese gura pentru a-i aduce la cunoştinţă derbedeului că timpul expirase şi, din punct de vedere legal, putea uza de orice mijloace pentru a-l imobiliza, cînd uşa căzu la pămînt, transformată în cioburi şi aşchii. Urlînd, o namilă de om, gol puşcă şi păros ca un urs, năvăli asupra lui cu viteza unei ghiulele lansate dintr-un tun.

Leon ridică puşca, dar, înainte de a trage, uriaşul îl şi doborîse la pămînt, lovindu-l cu umărul în stomac.

— Andy, am nevoie de ajutor…

Violenţa atacului îl descumpănise pentru o clipă, suficient cît să se trezească cu huiduma peste el. Puşca îi zburase la cîţiva metri şi nu numai că nu-i mai era de nici un folos, dar dacă intra pe mîinile unuia dintre fîrtaţii lui Quinn avea şansa de a intra în folclorul local drept vînătorul care sfîrşise împuşcat cu propria sa armă. Şi pe unde naiba hălăduia Andy?

— Să te ia naiba, Leon…, horcăi uriaşul, încercînd să-l apuce de gît.

Avea respiraţia puturoasă şi mîinile unsuroase. O brută…

Cu energia disperării reuşi să-l blocheze pe Quinn. Reuşi să-i aplice un cot în tîmplă, ce naiba, nu era nici el ţînc, dar colosul nici măcar nu se clătină, avea duritatea unei stînci.

— N-aveţi decît să veniţi după mine toţi cretinii de vînători de

recompense, nu mă luaţi nici mort…

Quinn urla întruna, iar asta îl împiedica să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Încercă să-i dea cîţiva pumni în cap lui Leon, dar acesta reuşi să pareze cu antebraţul loviturile care ar fi putut da gata şi un taur. Împingînd cu toate puterile reuşi să-l ridice puţin pe nemernic şi profită de ocazie pentru a-l lovi cu genunchiul între picioare. Simţi o satisfacţie colosală cînd urletul de moarte îi răsună în urechi.

— Ia de-aici, dihanie puturoasă…

Reuşi să-l observe şi pe Andy, acesta se lupta din răsputeri cu doi găligani aproape goi şi înarmaţi cu bîte. Unul dintre ei avea faţa plină de sînge, Andy se pricepea de minune să-şi folosească pumnii. Cum de nu reuşise nici el să tragă măcar un foc? Ţinînd cont de modul în care începuseră ostilităţile era o minune că mai erau în viaţă.

Se repezi să-şi recupereze puşca, era hotărît să tragă în plin. Quinn însă îşi revenise şi i se încolăci de picioare, trîntindu-l la pămînt. Un călcîi în mutră şi borfaşul slăbi strînsoarea. După a doua lovitură îi dădu drumul. Era şi timpul, unul dintre cei doi indivizi cu care se lupta Andy observase şi el arma.

Printr-un salt acrobatic Leon ajunse primul la puşcă. O înşfăcă de mîner şi sări în picioare. Nu mai avea timp să dibuie trăgaciul, aşa că-şi pocni adversarul cu ţeava peste faţă. Individul căzu ca secerat în timp ce al treilea găligan, văzîndu-şi tovarăşii căzuţi la pămînt, o luase la fugă.

— Stai că trag! tună Andy, scoţînd la iveală revolverele.

De ce naiba n-o făcuse mai devreme? Ce mai conta acum? Bine că ieşiseră teferi din încăierare, deşi pentru cîteva clipe Leon crezuse că-şi va găsi sfîrşitul în mîinile lui Quinn.

— Dă-l naibii! îi sugeră Leon, gîfîind. Nu avem nici o treabă cu gealatul ăla, recompensă există numai pe capul lui Erin. Numai el face ceva parale… Eşti în regulă?…

— Mi-a atins umărul cu bîta, mîrîi Andy, sumbru. Dacă pun vreodată mîna pe el o s-o capete cu vîrf şi îndesat. Putea să-mi crape capul…

— Poate-l găsim pe liste săptămîna viitoare. După atacul asupra noastră sigur o să-i crească valoarea.

— Putem spune că am avut noroc cu carul. Mai erau doi indivizi, dar ăştia au preferat s-o şteargă. Dacă ne atacau toţi cinci nu văd cum ne-am fi descurcat…

Leon se gîndi să-l întrebe despre revolvere, dar îşi aduse aminte de stîngăcia personală şi aprecie că este mai cuminte să-şi ţină gura. Nu era el cel mai potrivit să facă aprecieri critice.

— S-o ştergem cît mai repede din zonă, am sentimentul că fiecare clipă care trece se scurge în defavoarea noastră, propuse Andy, scoţînd

la iveală cătuşele de oţel, model vechi, care se deschideau cu cheiţa.

Le considera la fel de eficiente ca şi suratele lor mai noi, cu microcipuri încorporate.

Erin zăcea gemînd, cu mutra fioroasă plină de sînge, Leon îl lovise din toată inima. Nici tovarăşul lui nu arăta mai bine, dar cei doi vînători de recompense văzură dintr-o ochire că tipul nu figura pe lista fugarilor, astfel că ridicarea lui nu le-ar fi adus nici un fel de beneficii materiale. Cel mult ar fi adăugat la cazierul individului atacul asupra unor reprezentanţi ai legii. Mare chestie!

După ce-i trase una în coaste namilei, Leon îşi ajută partenerul să-i pună cătuşele. I le strînseră mai mult decît era necesar, era clipa lor de răzbunare. Erin protestă, înjurîndu-i cum îi venea la gură, fără succes. De cînd cu noua legislaţie, în calitate de arestat nu mai avea nici un fel de drepturi.

Cu mare greutate reuşiră să-l pună pe picioare, mai ales că prizonierul se străduia să le facă misiunea cît mai dificilă.

— Te zbaţi degeaba, îl atenţionă Leon, trăgîndu-i cîteva peste faţă cu dosul palmei.

— Chiar credeţi c-o să ieşiţi vii de aici? rînji Quinn, privindu-l cu ochii săi piezişi. O să vedem noi curînd cine este jupînul…

— Şi de ce n-am ieşi vii? întrebă inocent Andy, pentru care misiunea se terminase odată cu încătuşarea suspectului.

Ca un răspuns, undeva răsună dangătul unui clopot. Un clopot lovit cu putere…

— Ce naiba…, tresări Andy. Ce se întîmplă?…

— Nemernicii care au scăpat dau acum alarma, îl informă înnegurat Leon. Numai printr-o minune scăpăm cu viaţă…

Porni către maşină, îmbrîncindu-l pe Quinn care, de cînd auzise clopotul, făcea tot posibilul pentru a se împotrivi.

Din casele dărăpănate răzbătură zgomote, peste tot se aprindeau lumini şi prin cîteva uşi năvăliră în stradă bărbaţi tineri, încă buimăciţi de somn.

— Aici sînt, băieţi, încercă Erin să le atragă atenţia. Ticăloşii m-au legat… La naiba!

Un pumn între ochi, administrat de Leon, îl năuci. Vînătorul de recompense se aplecă şi-l luă pe umăr, ca pe un sac. Trase două focuri asupra urmăritorilor, care se opriră panicaţi. Însă descumpănirea lor nu dură mai mult de cîteva clipe. Stimulaţi de numărul tot mai mare al celor pe care alarma îi scosese din casă începură să urle şi să se apropie.

— Grenade fumigene, ordonă Leon, crispat.

Andy execută ordinul imediat. Două grenade explodară aproape simultan în mijlocul grupului care sporise considerabil. O perdea groasă de fum înecăcios îi înghiţi pe urmăritori. Fumul nu-i putea

opri, dar îi încetinea. Însă Leon nu avea de gînd să-i lase numai cu atît. Smulse de la brîu o grenadă cu bile de cauciuc.

— Invenţia naibii…

O aruncă rînjind şi imediat izbucni un cor de urlete. Bilele de cauciuc, aruncate în toate părţile de explozia grenadei, nu pricinuiau răni foarte grave, în schimb durerea de moment era insuportabilă.

Andy chiui de bucurie, dar se opri la jumătate. Din direcţia opusă se îngrămădise o duzină de haidamaci, înarmaţi cu bîte şi ţevi metalice. Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul, în spatele lor se zăreau alţii, foarte energici.

— Sînt prea aproape pentru grenade, hotărî Leon, trîntindu-l pe Erin pe asfalt. Trage la picioare…

Înainte ca Andy să tragă primul foc Leon deja îşi golise încărcătorul în picioarele atacatorilor, doborînd trei dintre ei. O piatră îl lovi în gambă dar asta nu-l împiedică să bage un nou încărcător în armă.

Andy gemu, lovit în coşul pieptului de o sticlă. Se clătină, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul.

— Moarte agenţilor! răsună stridentă o voce de femeie. Să nu rămînă unul în viaţă…

— Criminalilor!

Puşca lui Leon bubui din nou, rănind patru oameni înainte de a rămîne fără gloanţe.

Atacatorii şovăiră. Avangarda făcu pasul înapoi. Indiferent cît de simpatizat ar fi fost Erin Quinn, nu erau prea mulţi cei dispuşi să se lase împuşcaţi pentru el. Rănile cauzate de armele de foc nu se puteau trata mereu acasă, cu ceaiuri şi cataplasme, iar serviciile medicale specializate costau o avere. Şi dacă se afla cum au fost căpătate puteau fi siguri că-l vor însoţi pe Erin la puşcărie.

O nouă grenadă cu bile de cauciuc tăie o breşă suficient de largă pentru a le permite să se apropie de maşină, tîrîndu-l de picioare pe Quinn, leşinat.

Cu eforturi uriaşe îl urcară în maşină pe arestat. O ploaie de pietre se abătu asupra lor. Mulţimea schimbase tactica. Un proiectil improvizat înfundă capota.

— Asta ne va costa mai mult decît toată recompensa oferită pe păduchiosul de Quinn, ţipă scandalizat Andy.

— Las-o naibii!… Eu m-aş mulţumi să plecăm vii de aici, încercă să-l tempereze Leon, care deja pornise motorul.

Băgă în viteză şi maşina începu să ruleze cu viteză printre oamenii care aruncau cu tot ce apucau. Ca şi cum ar fi vrut să-i facă în ciudă lui Andy o piatră plesni parbrizul, transformîndu-l într-o reţea de crăpături asemănătoare pînzei de păianjen.

— Acum îţi dai seama de ce nimeni nu l-a deranjat pe Quinn timp

de trei luni de zile, hohoti Leon după ce maşina ajunse într-o zonă mai liniştită. Am avut mare noroc să scăpăm întregi din balamucul ăla…

— Pentru rahaturi de-astea ar trebui să se tripleze recompensa, mîrîi Andy, încă supărat din cauza stricăciunilor suferite de maşină. E ultima dată cînd mai calc în cloaca aia…

— Să sperăm că nu toţi infractorii sînt la fel de isteţi ca amicul Quinn. Încă o afacere ca asta şi va trebui să ne împrumutăm pentru a ne menţine în branşă. Ori să prindem un peşte cu adevărat mare…

— Peşte mare?!… Ai vise erotice sau ce naiba?…

* * *

Atmosfera din cameră se destinsese dintr-odată. Medicii zîmbeau ca tîmpiţii şi Will chiar îi făcu semne prieteneşti cu mîna. Pînă şi agentul de pază părea să zîmbească.

— Timpul meu este foarte limitat, aşa că voi foarte scurt, mormăi Dawson, după ce sorbise aproape toată apa din carafă. Dragă prietene, conform Amendamentului care îmi poartă numele, adică Amendamentul Dawson, al doilea Amendament Dawson… Ai auzit de el?

— Nu… recunoscu franc John.

Nu-l interesa politica, nici măcar ca subiect de discuţie. Îşi vedea de treaba lui şi atît. Nu discuta cu nimeni politică şi, mai ales, nu spunea nimic împotriva guvernului. De vreme ce drepturile lui politice erau atît de limitate încît erau ca şi inexistente la ce şi-ar mai fi bătut capul cu politica, domeniu deschis cu adevărat numai celor din clasele superioare.

— Păcat, îmi faci misiunea mai grea, reflectă congresmanul, sugîndu-şi un dinte. (Se părea că are o înclinaţie deosebită spre apucături grosolane.) Amendamentul Dawson, al doilea Amendament care-mi poartă numele, după cum ai observat, se referă la protejarea cu orice preţ a cetăţenilor care aparţin clasei A4+ şi, în anumite cazuri, şi a celor din restul categoriei A. Însă prioritate au cetăţenii A4+, adică geniile, cei care sînt capabili ca, prin contribuţia lor personală, să producă elementele de progres de care are nevoie societatea noastră, omenirea în general. Geniile au prioritate absolută, după cum am zis…

— Şi?… făcu John.

Nu-şi venea a crede ochilor. Cerea explicaţii unui cetăţean A4+ şi culmea era că le şi primea. Nu înţelegea mare lucru, dar de obicei un individ care avea cocardă ca a lui era ignorat cu desăvîrşire de cei din A şi B. În alte circumstanţe probabil s-ar fi ales cu o privire dispreţuitoare sau chiar cu o amendă substanţială din partea poliţiştilor cibernetici care erau foarte atenţi ca cetăţenii din clasele

superioare să nu fie deranjaţi de indivizii inferiori.

— Şi… Uite cum stă treaba. Brendan, băiatul de care vorbeam, unul dintre excepţionalii A4+ suferă de o maladie incurabilă, rară şi inexplicabilă, care i-a afectat inima. E cu un picior în groapă, dacă e să ne exprimăm mai lipsit de eleganţă (se pare că Dawson era un expert în a face lucruri lipsite de eleganţă). Dacă medicina nu ar fi fost atît de avansată ar fi fost mort de multă vreme, o pierdere irecuperabilă pe care guvernul nu şi-o poate permite. Malcom este implicat în producerea unui nou motor pe bază de hidrogen care va avea un randament superior oricărui motor construit pînă acum. În fine, presupun că aspectele astea pur tehnice nu te interesează, nu e cazul să-mi pierd timpul cu expuneri care nu te privesc. Din păcate, cu tot progresul medicinei, nu s-a găsit un tratament pentru boala de care suferă Malcom, singura lui şansă fiind transplantul de inimă. Un transplant foarte delicat, avînd în vedere condiţiile de lucru şi starea pacientului... Brendan… Guvernul, de fapt ţara întreagă, omenirea întreagă, are nevoie de o inimă. O inimă care, practic, va trece dintr-un corp de categoria C+ în unul de categoria A4+. Inima ta…

În timp ce Dawson turuia bine dispus, ca şi cum ar fi lăudat calităţile uluitoare ale ultimei limuzine produse de GMC şi nu despre soarta întregii omeniri, aşa cum voia să se înţeleagă, John analiza în viteză situaţia disperată în care se afla.

Îşi aminti dintr-odată despre al doilea Amendament Dawson şi tot ceea ce presupunea el. Tim bodogănise o săptămînă întreagă pe marginea prevederilor Amendamentului, oripilîndu-se la gîndul că naţiunea americană, cea născută din democraţie, nu se revolta cu trup şi suflet împotriva acestei atrocităţi. Personal, nu se sinchisise prea mult, simţindu-se la adăpost de prevederile Amendamentului, pe care-l socotea pe atunci doar un simplu act legislativ, fără prea multă acoperire în practică. Să se revolte alţii, el nu avea nici un chef.

Iată însă că venise ziua în care Amendamentul Dawson îl privea chiar pe el. Ţinînd cont de sacrificiul pe care îl cerea ţara de la el se putea considera un om mort.

Inima… I se cerea inima… Într-o vreme inimile prizonierilor, ale celor consideraţi, într-un fel, la fel de demni de dispreţ ca şi cetăţenii de categoriile C, D sau E şi F, erau oferite drept jertfe zeilor. Acum i se cerea cu zîmbetul pe buze să-şi jertfească inima pe altarul patriei. Asta era crimă! Pe vremea cînd Constituţia cea mai democrată din lume oferea aceleaşi drepturi tuturor cetăţenilor, indiferent de abilităţi şi posibilităţi genetice, o asemenea cerere ar fi fost considerată drept o monstruoasă crimă împotriva umanităţii, dar acum nu era decît o crimă legală, privită cu aceeaşi detaşare care se acorda în trecut unei exproprieri în interesul statului.

Ei bine, nu avea de gînd să-şi lase inima în mîinile lor. Criminali

nenorociţi, însemnaţi cu insigne aurii sau de diamant… Îi zîmbeau, îl băteau cu palma pe umăr, îi vorbeau ca unuia din categoria lor, dar asta nu însemna că-i vor arăta milă atunci cînd… Grija pe care i-o arătau era numai pentru inima lui, pe care aveau de gînd să i-o confişte în interes de stat. Mai ştia că oricine intra sub incidenţa Amendamentului Dawson nu putea spera să mai scape. Guvernul, transformat într-un instrument de represiune, îşi urmărea doar propriile-i interese. Treptat, simţi cum îl înconjură panica. Dacă putea face ceva, trebuia s-o facă cît mai repede, înainte de a fi dus în sala de operaţie. N-o să-i lase să-l omoare.

Furia orbitoare se instală pe neaşteptate în locul panicii. Personal, se considera un om deosebit de calm, dar accepta ideea că furia este de preferat panicii.

Ca împins de un resort uriaş, ţîşni de pe scaun şi îl îmbrînci pe pretenţiosul posesor al insignei de diamant, aproape fără să-şi dea seama ce face. Abia după ceva timp va reuşi să pună cap la cap evenimentele care se petrecuseră în spital.

Congresmanul icni ca un porc lovit în stomac după o masă copioasă şi se prăbuşi peste masă, chiar peste raportul Pungaşului, care căscase gura de uimire. Ce se întîmpla ţinea de domeniul fantasticului. Imposibil! Un individ din categoria C îndrăznea să ridice mîna asupra unui posesor de insignă de diamant. Şi culmea, îl îmbrîncea din toată inima…

Şi John rămase preţ de o fracţiune de secundă imobil. Nu şi-ar fi închipuit asta niciodată. Să lovească pe cineva pe care, în mod normal, nici nu i s-ar fi permis măcar să-l privească. Toţi cei prezenţi erau uluiţi de îndrăzneala lui, chiar şi agentul care, firesc, ar fi trebuit să preîntîmpine o astfel de manifestare din partea lui John.

Trebuia să profite de momentul de confuzie pe care-l crease şi s-o şteargă. Nu era cazul să i se explice pînă la capăt ce se aştepta de la el. Nu era bătut în cap. Ticăloşii! Îi doreau inima, la propriu, şi i-o aduceau la cunoştinţă cu zîmbetul pe buze, de parcă o asemenea posibilitate ar fi trebuit să-l dea pe spate de încîntare. Cîtă ipocrizie!.. N-o să se lase aşa uşor, dacă-i voiau inima trebuiau să i-o smulgă de-a dreptul din piept.

Se repezi către uşă, gata să lovească pe oricine ar fi încercat să-l împiedice să fugă.

Primul care îşi reveni fu chiar congresmanul, care urlă:

— De ce staţi ca boii?! Puneţi mîna pe el!...

Agentul cu haine de piele tresări şi se puse în mişcare. Fusese luat şi el prin surprindere de violenţa reacţiei lui John, dar era un tip antrenat, care-şi petrecea o mare parte a timpului în sala de sport, lovind sacul de nisip sau ridicînd greutăţi. Nu trebuia neglijat.

Agentul încercă un placaj, ca la rugby, aruncîndu-se asupra

mijlocului lui John, grăbit să-l strivească sub greutatea lui. Din fericire acesta reuşi să anticipeze mişcarea şi fandă lateral. Agentul se prăbuşi pe podea, atingîndu-l în treacăt cu cotul. Un şut bine plasat între picioarele netrebnicului şi individul începu să urle ca din gură de şarpe. Cel puţin timp de un minut agentul era scos din cărţi. Pentru orice eventualitate îi mai trase şi un picior în plină figură. Un bocanc ţintuit, de şantier, face totdeauna o impresie deosebită. Auzi osul nasului trosnind sub ţintele de fier, iar sîngele ţîşni din abundenţă. Ce chestie! Pînă acum cîteva clipe trăise cu convingerea că agenţii sînt de-a dreptul invulnerabili, imposibil de doborît cu ajutorul armelor convenţionale. Supra-oameni aflaţi deasupra vulgului, reprezentat de categoriile B,C şi D (nici nu merita să pomenească de restul categoriilor) care şi-ar fi putut desfiinţa oponenţii inferiori numai privindu-i dispreţuitor. Înţelesese însă, în numai cîteva clipe, că pînă şi agenţii A+ nu erau, în fond, decît nişte oameni obişnuiţi, care nu se deosebeau de restul lumii decît prin cocardele strălucitoare. În rest, sufereau şi sîngerau la fel ca indivizii de rînd, pe care John îi asimila categoriei din care făcea parte.

Ramirez se repezi tremurînd asupra lui mai mult pentru a face impresie în ochii congresmanului. Nu era decît un şoarece de bibliotecă. Îi aruncă în cap scaunul pe şezuse cîteva minute prin amabilitatea lui Dawson şi a celorlalte lichele, iar medicul se prăbuşi gemînd la pămînt, ţinîndu-se de bot. Un firicel de sînge se scurgea pe podea.

— La naiba, ne scapă…, îl auzi cîrîind pe Dawson în timp ce ieşea pe uşă.

Holul era pustiu, cu excepţia a doi roboţi însărcinaţi cu curăţenia care lustruiau de zor pardoseala de marmură. John însă îi ignoră, erau inofensivi, şi începu să alerge spre ieşire. Îşi simţea inima în piept, bătînd ca un ciocan. Furia îl părăsea încetul cu încetul, în timp ce spaima punea încet stăpînire pe el, împiedicîndu-l să gîndească limpede. Un lucru era însă clar: dacă voia să scape cu viaţă, să-şi salveze inima, trebuia să fugă. Să fugă cît îl ţineau picioarele. Să fugă pînă avea să-i explodeze inima în piept. Mai bine să explodeze de efort decît să le-o dea lor. Nenorociţii naibii!

O înţepătură în palma dreaptă îi atrase atenţia că strîngea ceva în pumn. Ce putea să fie? Deschise pumnul şi descoperi, surprins, cocarda de diamant a marelui grangur Dawson. În momentul în care îl îmbrîncise agăţase, fără să-şi dea seama, preţioasa insignă.

Era pe punctul de a o arunca, nu avea nevoie de un asemenea suvenir de la întîlnirea cu Dawson. Nu dorea nimic de la netrebnic, singurul lucru pe care şi-l dorea mai mult decît orice pe lume era să scape din spital şi să fugă. Unul dintre roboţii de pază apăru vîjîind în faţa lui, aţintindu-şi spre el cele două guri de foc şi scanerul. Într-un

moment de inspiraţie John îi plasă în faţa dispozitivului de scanare insigna congresmanului. În clipa următoare robotul elimină un piuit slugarnic şi se lipi de perete, lăsîndu-i cale liberă.

Răsuflă uşurat şi-şi continuă fuga, străbătînd curtea aproape pustie. Unde or fi dispărut cu toţii? Cînd îl coborîseră din maşină zona era mult mai animată.

— Stai! răsună o voce puternică. Stai sau deschid focul…

În clipa următoare curtea fu zguduită de o rafală de mitralieră. Un roi de gloanţe fierbinţi şuieră pe lîngă el, aproape atingîndu-i combinezonul murdar, şi se loviră de un stîlp metalic, iscînd o jerbă de scîntei.

—La naiba! lăsă să-i scape printre buzele vinete de spaimă.

Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată la fel de îngrozit, avea ocazia să probeze pe propria-i piele ce înseamnă „frică de moarte”. Se aruncă în spatele unui autoturism de lux.

— Stai! mieună agentul, altul decît cel pe care-l lăsase aproape impotent, trăgînd o nouă rafală asupra maşinii, transformîndu-i pe dată geamurile în ţăndări.

— Nu trage nimeni, răsună autoritară vocea de fierestrău a congresmanului. Avem nevoie de el viu şi cu cît mai puţine stricăciuni…

Prea bine... Împuşcăturile încetară imediat, ca şi cum însuşi Dawson ar fi eliberat trăgaciul cu mîna lui.

John se ridică, tremurînd, şi-şi continuă fuga. În clipa următoare era în stradă, gata să se ciocnească de un camion de distribuţie, care voia să intre în curte. Ca prin vis auzi cum şoferul îl trimetea la origini dar nu-l interesa să-i răspundă. Începu să alerge pe trotuar, printre oamenii care-şi vedeau de treburile lor ignorînd fugarul. Ce treabă aveau cu el? În ziua de azi era mai bine să-ţi vezi de treaba ta.

Alergă în neştire pînă cînd simţi că nu mai este în stare să facă nici măcar un pas. În general se bucura de o bună condiţie fizică, munca grea de pe şantier i-o cerea, dar nu practicase niciodată vreun sport anume şi niciodată nu-şi închipuise că poate să alerge aproape o oră. Spaima îi mobilizase toate resursele din organism. Se afla, cu siguranţă, departe de spitalul elitei, dar nu chiar atît de departe pe cît şi-ar fi dorit.

Sleit, se aşeză în spatele unui gard viu, impecabil aranjat, care mărginea o alee dintr-un parc în care nu-şi amintea să fi fost vreodată. Erau atîtea parcuri în oraş, iar el avea prea puţin timp liber…

La acea oră parcul era aproape gol, doar cîteva femei din clasa A îşi plimbau mîndre landourile cumpărate din magazinele de lux. Un măturător slinos, cu insignă D, îşi făcea de lucru în jurul unor boscheţi, agitînd frunzele cu o mătură uriaşă.

Deocamdată era linişte, nu se vedea nici un robot sau agent care

să scruteze zona, în căutarea lui, dar nu putea să se creadă scăpat. Probabil semnalmentele lui erau transmise, prin toate mijloacele posibile, la toate secţiile de poliţie, la toţi agenţii şi roboţii militarizaţi, poate că şi la ferocii vînători de recompense despre care se spuneau o mulţime de lucruri cumplite. În curînd se va declanşa o veritabilă vînătoare de oameni care nu se va termina decît după ce aveau să pună mîna pe el.

Respirînd greoi, şuierat, îşi apăsă pieptul. Bătăile inimii i se transmiteau în tot corpul, ca sunetul făcut de un clopot imens. Ca prin vis îşi reaminti de sfaturile Pungaşului: „Ai o inimă bună, trebuie s-o menajezi". Cîtă ironie…

Ce era de făcut? Reuşise să scape din spital, un noroc nemaipomenit, dar nu-şi sporise prea mult sorţii de izbîndă. Alergînd, chiar şi cu viteza unui tren expres, avea la fel de multe şanse ca un iepure şchiop urmărit de o haită de ogari bine dresaţi.

— Ce să fac? Ce să fac? scînci, privind neajutorat în jur.

I se păru că una dintre mamele A îl priveşte dezgustată. Era normal. Progenitura ei genială nu trebuia să respire aer poluat de prezenţa unui ins inferior. Poate că femeia i-ar fi fost foarte recunoscătoare dacă l-ar fi văzut plecat.

Situaţia în care se afla era al naibii de gravă. Pe punctul de a deveni cel mai căutat om din oraş sau chiar din stat, dacă reuşea să scape de urmăritori timp de 24 de ore, ceva la care nici măcar nu s-ar fi gîndit dimineaţă. Cine şi-ar fi dorit o asemenea aventură? Mai rău era că nu avea nici o idee despre ceea ce însemna să fii un hăituit, un individ în afara legii. Nu ştia nimic despre tehnicile de supravieţuire în asemenea situaţie şi, în consecinţă, urmărirea nu avea să dureze prea mult. Pînă vor pune mîna pe el era o chestiune de ore, iar după ce-l vor prinde îi vor scoate inima… O vor face asemenea vechilor preoţi incaşi, renumiţi pentru cruzimea şi precizia lor de a-şi deposeda victimele de organul vital? Cu ochii minţii se şi vedea imobilizat cu funii proaspăt împletite de un altar dreptunghiular de piatră, în văzul unei mulţimi care urla excitată în timp ce Pungaşul şi Dawson îşi disputau într-o încăierare mută imensul cuţit de obsidian.

Se cutremură, simţindu-şi inima străpunsă de un junghi. Cum se simte cineva cînd îi este smulsă inima din piept? Probabil că va afla, dacă nu se grăbea să facă ceva… Ceva… Ce anume?

Dintr-odată îşi aduse aminte de Tim… Tim Parker…

***

După fiecare misiune Ryan Bonner se simţea cu un pas mai aproape de balamuc şi, mai mult, de marginea propriului mormînt. De cîteva ori avusese senzaţia că a scăpat cu un picior în groapa mirosind

a pământ reavăn. Veteranii spuneau că în clipa în care erai aproape să dai colţul întreaga viaţă ţi se perindă prin faţa ochilor în mai puţin de o fracţiune de secundă. Ryan nu-şi văzuse niciodată viaţa, aşa cum spuneau bătrînii, dar de multe ori crezuse că a sosit clipa să-şi încheie socotelile cu ea.

— Asta e, încerca să-l consoleze veteranul Roney Sandoval, cel care se bucura de invidiata reputaţie de a se fi întors fără nici o zgîrietură din toate misiunile. Să-ţi pierzi viaţa cînd nu te aştepţi nu este numai privilegiul nostru, cum ai fi tentat să crezi, băiete. Poţi să zbori la ceruri din o mie de mici motive, ţi se poate întîmpla mergînd pe stradă sau cînd stai la coadă pentru o franzelă din grîu sintetic. Surprinzător este să constaţi că în rîndul celor care au meseria noastră numărul de decese la datorie este simţitor mai mic decît la mineri, de exemplu, sau faţă de spălătorii de geamuri de bloc turn.

— Nu faci decît să minţi cu neruşinare…, surîse Ryan, răsucind în mîinile-i puternice paharul cu bere.

De la o vreme simţea din ce în e mai des nevoia de a ieşi la o bere cu prietenii, bere care se prelungea întotdeauna pînă după miezul nopţii.

— Nici tu nu crezi ceea ce spui, adăugă după o rîgîială profundă, menită să-i scandalizeze pe clienţii de la masa învecinată.

În seara aceasta nu-l avea alături decît pe Sandoval, restul băieţilor îşi găsiseră ocupaţii mai interesante.

— Astea sînt statisticile, iedule, hohoti Roney. Nu le-am făcut eu, dar am posibilitatea de a le populariza. E ceva rău în asta?

— Uneori am senzaţia că sînt depăşit de evenimente, Ron, oftă Ryan, îngîndurat. Că nu mă voi mai întoarce viu acasă…

— Toţi trăim cu coşmarul ăsta, Ryan, cei care spun că nu se tem de moarte mai bine şi-ar căuta altă ocupaţie. Să vînezi criminali şi să-i aduci la dispoziţia şerifului nu este o ocupaţie pentru domnişoare. Frica de moarte este cea care-ţi salvează viaţa şi te ajută să-ţi păstrezi capul pe umeri, iar tu pricepi asta. Ştii care este cel mai grozav vînător de capete din tot statul? După mine, desigur...

Ryan nu răspunse imediat. Trase un gît de bere direct din sticlă şi-i aruncă o ocheadă chelneriţei. Era oarecum surprinzător că într-o asemenea bombă clienţii erau serviţi de o femeie de categoria D şi nu de un robot cu forme grosolane.

— Am decis să mă retrag, îşi anunţă tovarăşul, trîntind sticla goală pe masă. Pe bune!

Roney sughiţă surprins şi abia după cîteva minute reuşi să-şi recapete glasul.

— Bă, tu iar te-ai îmbătat? De la o vreme îţi cam place să le sugi... N-ai decît, dar să ştii de la mine, niciodată să nu pleci la vînătoare dacă ai băut.

— Vorbesc serios... Cît se poate de serios. Mă bate gîndul să mă retrag... Pentru totdeauna...

— Dacă ţi-au venit cumva gînduri negre din cauza a ceea ce-a păţit Craig Burfeindt să ştii că faci o mare tîmpenie. Ceea ce i s-a întîmplat lui Craig a fost numai şi numai din vina lui. Şi-a subestimat adversarul şi i-a permis să se îmbrace. Şi, în plus, nu l-a percheziţionat ulterior. Asta a fost… O lamă de ras, chiar şi în mîna unui profesoraş anemic, poate produce multe necazuri. Craig a crezut că nu se poate aştepta la nimic rău din partea unui intelectual de colegiu şi a plătit cu viaţa. Cel care l-a băgat în pămînt pe Craig îşi omorîse cu două zile înainte soţia, omule, iar Craig ştia asta. O măcelărise cu un ciocan, ar fi trebuit să ţină cont…

— Nu e vorba numai de Craig, recunoscu Ryan, oftînd.

Ce bine că îl avea alături pe Ron Sandoval… Era un adevărat părinte spiritual. Ştia o mulţime de chestii şi-şi păstra sîngele rece chiar şi în cele mai imposibile situaţii.

— Bănuiam că mai există ceva… Mie poţi să-mi spui…

— Nu ştiu, de la o vreme tot ceea ce se petrece mi se pare ciudat. Al naibii de ciudat…

— Ciudat?!… Ce anume?

Roney devenise foarte interesat. Îşi trase scaunul mai aproape pentru a asculta. Cu un semn discret îi arătă chelneriţei că la masa lor ar fi binevenite încă două sticle de bere.

— Cum să spun…, oftă Ryan, descumpănit. Mi se pare că nu mai arestăm pe cine trebuie, că cei pe care-i vînăm nu au nimic de-a face cu infracţiunile care le sînt puse în cîrcă sau cam aşa ceva. Unii par de-a dreptul resemnaţi sau bucuroşi atunci cînd le batem la uşă…

— Viaţa de fugar nu e simplă, Ryan, ştii asta. Uzează atît de mult, încît unii fugari sînt, într-adevăr, nespus de fericiţi în momentul arestării. Pînă aici nu mi-ai spus nimic nou.

— Dacă ar fi numai asta… Dar trăiesc din ce în ce mai des senzaţia că arestez nevinovaţi, că sînt doar o unealtă excelentă în mîna unui ticălos.

— Naiba să te înţeleagă, băiete… Dacă ajungi să-ţi faci scrupule în ceea ce-i priveşte pe fugari,să ştii c-o să ajungi foarte repede alături de Craig. Şi el o fi crezut că nu arestează pe cine trebuie şi a ajuns la urgenţe cu jugulara tăiată. Exact la timp ca medicul de gardă să constate decesul… Problemele de conştiinţă sînt cele care-i duc la pierzanie pe vînătorii de recompense, să ţii minte asta.

— Voi încerca, dar…

— Dar ce?

— Nu-mi iese din cap arestarea pe care am făcut-o acum două zile. O arestare de două bătrîne…

În limbajul simplificat al vînătorilor de recompense asta însemna

că pe capul fugarului se pusese o recompensă de două mii de dolari.

— O sumă frumuşică, ce să spun? Din recompensă ai cumpărat berea, nu?

— De unde alţi bani? Toată viaţa mea nu am fost decît un afurisit de vînător de capete, nimic altceva…

— Să revenim la arestare, deocamdată ştiu ce ai fost şi de la cine ai învăţat toate figurile.

— A, da… Să revenim la arestare… Pe numele tipului exista un mandat de arestare pentru crimă cu premeditare, nu cunosc amănuntele…

— Nici nu interesează, eu personal sînt mai interesat de recompensă decît de cazier. Acum cîţiva ani nici nu mă oboseam să citesc mandatul.

— Da, cică şi-ar fi ucis un vecin după o ceartă de la locul de parcare sau aşa ceva…

— Un privilegiat, nu? Dacă ajungi să te cerţi de la un loc în parcare înseamnă că ai ce parca, e cît se poate de logic…

— Un tip din B2+…

— Un mic baştan…

— Da…

— Ce era cu individul?

— L-am descoperit ascuns într-o groapă de gunoi, la marginea unui orăşel… Naiba să mă ia dacă-mi mai aduc aminte cum se chema aşezarea aia blestemată…

— Contează?! îl întrerupse Roney, pragmatic. Dacă nu are nici o relevanţă, nu te mai obosi să-ţi aminteşti.

— La naiba, nu contează. Nu le-am avut niciodată cu geografia. Şi, cum îţi spuneam, l-am găsit pe amărît la groapa de gunoi a oraşului. Arăta ca vai de capul lui, de-abia l-am recunoscut. Bărbos, jegos, slab ca un ţîr şi cu privirea tulbure. Se răpise serios la mîini şi la picioare, iar rănile netratate se infectaseră, puţea mai groaznic decît un cadavru în descompunere. Mi-am închipuit că se va bucura cînd o să-şi dea seama de ce am venit. Ţinînd cont de halul în care era, să ajungă în închisoare părea o adevărată binecuvîntare.

— Ştiu şi eu ce înseamnă asta, oftă Roney, gînditor. Şi eu am avut ocazia să arestez asemenea deşeuri umane. Adesea nu-ţi mai poţi închipui cum arătau oamenii aceia în perioada lor bună, atunci cînd au comis faptele de care sînt acuzaţi, şi te întrebi ce naiba poate avea cineva cu un cadavru ambulant. Ţi-am spus-o de atîtea ori încît dacă o s-o repet o să crezi că altceva nu ştiu să spun. Dar o voi face… Indiferent ce se întîmplă cu un individ după ce comite o crimă, indiferent cît de jos ajunge pe scara de valori a aprecierii noastre umane, asta nu înseamnă că şi-a ispăşit pedeapsa. Nu uita că mortăciunea de care vorbeşti, plin de furuncule purulente şi nehrănit

de săptămîni întregi, a ucis un om. Comportă-te cu orice criminal aşa cum te-ai comporta imediat după ce a comis fărădelegea. Nu trebuie să ai nici indulgenţă, nici milă faţă de nimeni. Orice şansă pe care i-o dai unui fugar se poate întoarce împotriva ta, e ca şi cum ai încerca să te sinucizi cu mîna altuia. Nu uita… Craig este ultimul dintr-un lung şir de vînători de capete care a făcut greşeala de a lăsa garda jos, fie şi cîteva clipe. Fără milă…

— Ai început să-mi ţii o predică despre ceva ce n-am nevoie… Voiam să-ţi spun altceva, dar nu m-ai lăsat să continui…

— Aşa e, m-am lăsat luat de val… Ai crescut mare, eşti cît se poate de destoinic, dar tot cred că trebuie să te mai dădăcesc. Cum stă, de fapt, treaba?

— Adevărul e că nefericitul de la groapa de gunoi a dat dovadă de o vitalitate extraordinară pentru un individ aflat în situaţia lui. L-am fugărit aproape trei ore prin groapă şi împrejurimi… Poate nu-ţi vine să crezi…

— Ba te cred. Spaima are darul de a mobiliza resurse nebănuite de energie, aşa că să nu crezi că te-ai rablagit total pentru că n-ai putut ţine pasul cu un amărît de cerşetor. E un mecanism care depinde de fiecare individ în parte, unii se uzează astfel încît nu pot face altceva decît să se bucure că sînt arestaţi, în timp ce pe alţii hăituiala îi îndîrjeşte într-un asemenea hal încît sînt capabili să treacă şi prin zid.

— Ei bine, după ce l-am prins şi i-am citit drepturile, individul a început să urle ca din gură de şarpe şi să se jure că nu a scris nimic pe nici un zid, că nu e decît un cetăţean inofensiv.

— Ce spunea?!

Roney tresări, involuntar.

— Spunea că nu el este omul care a scris pe ziduri, că nu are nimic de-a face cu cei care scriu pe ziduri. Pricepi? Un individ care este arestat pentru crimă se dă de ceasul morţii să demonstreze că nu a scris pe nici un zid…

— Ăăă… Ţi-a spus ceva anume? Despre ce ar fi scris pe zidurile respective? Ţi-a spus aşa ceva?

— Nu… O ţinea una şi bună că nu a scris nimic. N-a scris şi gata!

— Interesant! suspină Roney trăgînd din sticlă. Era atît de absorbit de ceea ce i se întîmpla, încît nici nu observase că sticla se golise de ceva vreme. Dar nu inexplicabil…

— Adică?

— Spuneai şi singur că fugarul era într-o pasă proastă. Fizic arăta deplorabil, cu toate că mai avea ceva vînă, şi cred că nu greşesc cînd spun că nu stătea mai bine din punct de vedere mintal. O fi luat-o razna şi a ajuns să se sugestioneze că este persecutat pe degeaba sau pentru o faptă de nimic, cum ar fi să scrii obscenităţi pe pereţii

instituţiilor publice. Pricepi? Tipul şi-a băgat în cap că n-a făcut mare lucru şi, în consecinţă, ar fi trebuit lăsat în pace, să-şi poată duce traiul mizerabil printre gunoaie. Un alt mecanism de autoapărare. Din nefericire acesta nu are nici o eficienţă în faţa legii. N-ar trebui să-ţi baţi capul prea mult din cauza lui…

— S-ar putea să ai dreptate, acceptă Ryan, descumpănit. Există o şansă în direcţia asta. Dar un lucru este clar.

— Ce anume?

— Sînt vulpe bătrînă, Ron… Nu trăiesc pe lumea asta doar de trei zile şi ştiu că adesea nu totul este ce pare a fi…

— Acum ce naiba mai vrei să insinuezi?

Roney încerca să-şi păstreze calmul, deşi se vedea de departe că discuţia cu Ryan nu-i producea o plăcere deosebită. Roney ar fi preferat, poate, să fie oriunde în altă parte şi într-o altă tovărăşie.

— Se întîmplă ceva ciudat de la o vreme încoace. Am convingerea că nu mai vînăm pe cine trebuie. Că cei pe care-i arestăm nu sînt chiar atît de vinovaţi pe cît ar dori s-o credem cei care ne trimit pe urmele lor. Am dreptate, Ron?

— Băiete, ai căzut în butoiul cu melancolie, iar chestia asta s-ar putea să te coste mai scump decît îţi poţi închipui. Ai început să gîndeşti prea mult şi treaba asta ajunge să-l facă pe un vînător de capete să rămînă, la modul cel mai propriu, fără căpăţîna personală. Cu privire la individul de care-mi vorbeai sau despre mulţi alţii… Ce-ţi pasă? Exista un premiu pe capul lui? Exista… L-ai umflat şi cu asta basta! Tu ai bani de pîine şi chiar de o bere rece, iar un criminal a fost dat pe mîna legii. Nu încerca să descoperi tu dacă sînt într-adevăr vinovaţi sau este vorba despre o greşeală. Orice fugar, atunci cînd este prins se va apuca să-ţi pună placa prin care să-şi dovedească nevinovăţia, dar asta o fac cu toţii, nevinovaţi şi criminali deopotrivă. În clipa în care sînt ridicaţi este unica lor şansă de a scăpa. Poate, dacă eşti destul de convingător, reuşeşti să convingi pe cineva că nu ai omorît pe nimeni. Să nu-mi spui că nu ţi s-a întîmplat niciodată pînă acum.

— Cum să nu mi se întîmple? De la prima arestare pe care am operat-o… Dar tipul cu zidul mîzgălit…

— Să zicem că este opera unui nebun. Sau a unui geniu… A încercat să te ducă cu altă chestie, o dovadă de inventivitate.

— Nu ştiu ce să mai cred… Senzaţia că este ceva putred nu-mi dă pace. Simt, mai mult ca oricînd, că ar trebui să mă dau deoparte…

— Vorbeşti prostii… În primul rînd nu ştii să faci nimic altceva în afară de hăituitul oamenilor. Viaţa este a naibii de dură în ziua de azi, şi ştii asta, cum ţi-ai putea cîştiga bucata de pîine?

— Nu m-am gîndit niciodată… Toată viaţa am fost vînător de capete şi multă vreme am crezut că nimic nu va schimba asta. Dar am

unele îndoieli asupra moralităţii a ceea ce facem.

— Atunci nu încerca să schimbi ceea ce eşti şi nu gîndi mai mult decît e necesar. Treaba ta este să-i prinzi pe fugari, pentru asta eşti plătit, şi încă destul de bine, nu să le stabileşti vinovăţia.. Dacă cei pe care-i aduci în faţa şerifului sînt sau nu vinovaţi de ceva, are cine s-o stabilească. Există lege, procurori şi criminalişti.

— Într-o vreme au existat şi avocaţi…, îi atrase atenţia Ryan. Avocaţi care să le apere drepturile celor acuzaţi pe nedrept. N-am văzut prea mulţi avocaţi în ultima vreme…

— La naiba cu avocaţii! De asta nu mai poţi tu? Legea este foarte clară şi există foarte puţine şanse ca un individ a cărui vinovăţie a fost dovedită să primească o pedeapsă mai aspră decît se cuvine.

— Poate că ai dreptate…

— Vezi bine că am dreptate. Şi dacă vrei un leac minune pentru starea asta de spirit prin care treci, ascultă la mine: bea pînă nu te mai poţi ţine pe picioare, nu-ţi face griji, te duc eu acasă. Mîine dimineaţă o să te trezeşti cu o durere de cap cumplită. Atît de cumplită, încît n-o să te mai gîndeşti la mîzgălitori de ziduri sau alte tîmpenii destinate să te distrugă. După ce îţi trece durerea de cap consideră că ţi s-a dat şansa de a începe o viaţă nouă… Lasă totul în urmă, mustrări de conştiinţă, întrebări fără răspuns, dezamăgiri sentimentale şi tot ceea ce-ţi poate tulbura sufletul. Consideră că orice dimineaţă de mahmureală este un nou început, o şansă pe care ţi-o acorzi singur. E un tratament foarte eficient, dar să nu abuzezi de el că s-ar putea să capeţi dependenţă. O „cură” pe lună cred că ajunge.

— Poate c-o să încerc şi eu… Cîndva… Poate…

— Sfatul meu este să încerci chiar în seara asta. Tot ai început… O să-ţi stau alături, ca un bun prieten. O să şi plătesc rîndul următor…

— Mulţumesc, dar aş prefera să mă retrag…

— Nu eşti încă suficient de beat, dar se rezolvă în curînd. Bea pînă nu-ţi mai simţi capul şi scoate-ţi din minte tot ceea ce te poate împiedica să mergi mai departe.

— Cum poţi fi atît de indiferent, Ron? izbucni Ryan, trîntind cu pumnul în masă. Cum poţi fi atît de orb la ceea ce se petrece în jurul tău? Chiar nu-ţi dai seama? Sînt sigur că a trebuit să arestezi şi tu pe cineva care se simţea vinovat doar de murdăritul pereţilor sau pentru că şi-a permis să strige lozinci antiguvernamentale. Nu ţi s-a întîmplat?

— Ba da… Dar nu mă interesează… Pur şi simplu am ajuns să nu-mi pese. Şi aşa ar trebui să faci şi tu… De fapt, chiar ai făcut-o. Din cîte mi-ai spus am dedus că, în ciuda poveştii înduioşătoare despre pereţii pictaţi, totuşi l-ai predat pe amărît. Corect?…

— Mă simt ca naiba… Abia mai tîrziu am înţeles cam cum stau treburile. Şi aveam nevoie de bani.

—Ei, vezi că ai început să pricepi ce e cu viaţa reală? Şi eu şi tu sîntem prea mici pentru a schimba lumea sau a ne opune, în vreun fel, schimbării. Nu putem face nimic, sîntem nişte rotiţe neînsemnate într-un angrenaj în care doar puţine piese sînt cu adevărat imposibil de înlocuit. Şi, cît timp nu eşti de neînlocuit, cel mai înţelept este să te laşi purtat de valul mare şi să te străduieşti să eviţi vîltorile care te pot trage la fund. Şi eu am arestat oameni despre care aş fi putut jura că nu au nimic de criminal în ei, singura lor vină fiind aceea că au vorbit sau au făcut mai mult decît era cazul. Mi-am pus şi eu întrebarea dacă este bine ceea ce fac dar m-am oprit la timp, înainte de a obţine un răspuns. Eu îmi fac meseria. Nu eu stabilesc cine trebuie prins şi de ce, eu sînt doar vînătorul de capete. Nimic mai mult…

— Roney, mereu am putut conta pe sfatul tău…

— Ştiu asta, şi sper să nu te fi dezamăgit vreodată. Lasă toate deoparte şi îmbată-te.

Oftînd descumpănit, Ryan ciocni totuşi sticla de bere cu mentorul său. Roney ştia ce spune, era o legendă vie în branşă dar, pentru prima dată după ani de zile, Ryan simţi că Sandoval are ceva de ascuns. Şi chestia asta nu era în măsură să-l liniştească.

— Bea pînă la fund, puştiule!… Mîine o să vezi lumea cu alţi ochi…

***

Nu se putea socoti prietenul lui Tim, relaţiile dintre ei erau doar amabile, dar preferase să se ţină departe de această gură bogată care nu pierdea nici o clipă fără să-i înjure pe politicieni şi vedea conspiraţii guvernamentale împotriva cetăţeanului şi în cele mai nevinovate lucruri. Guvernul, mereu nenorocitul de Guvern… Era o adevărată piază rea, capabil să contamineze întreaga lume cu pesimismul său. În ciuda faptului că munca de pe şantier era criminal de epuizantă, Tim găsea mereu resurse pentru a-şi alimenta fenomenala logoree. Mai toată lumea îi prognoza un viitor nu prea strălucit, probabil îl aştepta temniţa pe viaţă, dar Tim revenea în fiecare zi la muncă, vesel şi surîzător, înjurînd Guvernul şi pe reprezentanţii lui cu aceeaşi plăcere cu care golea sticlele de bere.

Tim ştia în mod sigur lucruri pe care nu le ştia orice muritor şi era la curent cu abuzurile pe care guvernul le practica asupra cetăţenilor de rînd, pe care cică ar fi trebuit să-i protejeze. Tim era un revoltat, unul dintre cei pe care guvernul îi detesta şi care nu s-ar fi dat înapoi să-i facă o figură urîtă ipocritului Guvern.

Se ridică, scrutînd zona. Nimic suspect. Probabil nu credeau că reuşise să ajungă atît de departe, îl căutau în jurul spitalului, scotocind fiecare gang, fiecare firidă. Vor trimite o echipă de agenţi

să-l caute şi acasă sau la serviciu. Nu era atît de tîmpit încît să se ducă acasă deşi, dacă avea de gînd să devină un fugar, ar fi avut nevoie de cîteva lucruri. Măcar cîteva haine şi puţinul mărunţiş pe care-l economisise pe fundul unui sertar. Stomacul începu să-i atragă atenţia că nu mîncase de mai bine de jumătate de zi.

Din fericire Tim locuia destul de departe faţă de locuinţa lui, iar legăturile pe care le avea cu acesta nu erau atît de strînse încît să fi putut trece drept prieteni şi, în consecinţă, să trezească interesul anchetatorilor. Preferase să se ţină departe de Tim şi acum nădăjduia că Tim avea să-i ierte reticenţa şi să-şi dea silinţa să-l ajute.

***

Nu-l vizitase niciodată pe Tim, ideile pe care le împrăştia individul cu nonşalanţa unui nabab nefiind de natură să-i aducă prea mulţi prieteni, însă aflase unde locuieşte din pură întîmplare. Într-o zi se întorcea de la lucru, ostenit după o zi aprigă de muncă, înghesuit în bena unui camion mizerabil. Unul dintre tovarăşii de suferinţă, un buldozerist uriaş, cu cocardă C+ îi arătase o vilă cochetă.

— Vezi căsoiul ăsta? îl întrebase uriaşul cu ochii strălucind de invidie.

— Ce-i cu el? ridicase impasibil din umeri.

Pentru el „căsoiul" era o vilă ca oricare alta, proprietatea vreunuia din clasa A care avea unul sau două „plusuri" (Tim găsea al naibii de distractiv să le numească cruci, cică denumirea era mai potrivită, şi adăuga că naziştii ar fi mîndri de inventivitatea Guvernului american).

Cei din categoria lui trebuiau să se mulţumească cu apartamentele gen „cutie de chibrituri" din care confortul lipsea cu desăvîrşire, iar numărul locatarilor era determinat de importanţa insignei de pe piept.

— Să nu-ţi vină să crezi, sughiţase individul, mîngîindu-şi burdihanul. Unul dintre apartamentele de aici este ocupat de nimeni altul decît amicul nostru Tim Parker, asta în condiţiile în care cocarda pe care o poartă la gît nu-i dă dreptul decît la cazarea într-un apartament pentru trei persoane.

— Parker locuieşte în vila asta? devenise John interesat de subiect. Ca orice individ, tînjea după un trai mai bun, cine nu şi-ar dori să aibă o casă numai a lui cînd tot ce i se oferă este un apartament înghesuit pe care trebuie să-l împartă cu alţi trei indivizi de categoria lui? Auzise că se putea mai rău, cei din D împărţeau cîte opt un apartament cu aceeaşi suprafaţă ca a celui în care locuia el. Cît despre cei din E sau F auzise că erau înghesuiţi ca sardelele în nişte imobile în care nici un om cu mintea întreagă nu ar fi acceptat măcar

să intre preţ de un minut. Nu-l interesase niciodată să verifice dacă zvonul era adevărat, dar nu avea nici un motiv să nu-l creadă. La urma-urmei nu erau decît indivizi inferiori, care nu aduceau nici un fel de servicii societăţii.

— Dacă-ţi spun… Uite, vezi fereastra aceea cu multe flori? Ei bine, e fereastra de la livingul lui Parker…

Buldozeristul părea foarte sincer şi oarecum resemnat. Nu mai avea nici măcar puterea de a-l invidia pe Tim pentru presupusul lux în care se lăfăia.

— Dar nu e cu putinţă aşa ceva… Tim are categoria C, o ştim cu toţii, C simplu, fără nici un fel de plus… Conform legii…

— Mda, legea e lege, dragă, sună al naibii de bine cînd e citită, dar în realitate, atunci cînd este aplicată, mai există şi unele scăpări. Ce să spun… Oamenii fac legile şi tot ei le aplică. Cei din C simplu au dreptul la un apartament de suprafaţă minimală pentru cinci persoane. Ştiu, de asemenea, că într-o asemenea vilă nu poţi sta dacă nu ai măcar B+, dar ceea ce ţi-am spus e adevărul adevărat. Sînt în stare să-mi pun viaţa pariu.

Vocea buldozeristului scăzuse simţitor în intensitate, fiind aproape acoperită de duduitul motorului, semn că ceea ce spunea el acum nu trebuia auzit de multă lume. Trebuia să depună eforturi considerabile pentru a înţelege ce spune.

—Acum ceva timp dragul nostru camarad Tim m-a rugat să-i fac o „livrare specială” şi astfel am intrat în casa lui. Beton, ce să spun!

— Livrare specială?! Ce fel de livrare?

Namila se schimbase brusc la faţă. Înţelesese că vorbise prea mult şi mormăi o scuză, amintindu-şi subit că are ceva foarte important de făcut, ceva urgent, încît nu-şi mai permite să stea cu el nici măcar o clipă. Lovi cu pumnul în soneria care-l atenţiona pe şofer că trebuie să oprească şi sări din camion încă înainte ca acesta să frîneze complet. Din trei paşi se şi pierdu în mulţimea de trecători, o masă pestriţă purtînd insigne cenuşii.

În urma lui, John rămăsese cu cîteva semne de întrebare. Putea un individ catalogat ca inferior să se bucure de aceleaşi privilegii cu crema societăţii deşi legea i-o interzicea cu desăvîrşire? Teoretic aşa ceva era imposibil, legea era cît se poate de clară în privinţa asta, dar ce anume se ascundea în spatele expresiei „mai există şi unele scăpări”? Şi ce era enigmatica „livrare specială”? Vreme de cîteva săptămîni se chinuise să găsească cîteva răspunsuri logice la întrebările ce-l chinuiau, dar descoperise că, în condiţiile date, nu exista nici un fel de răspuns logic. Fiecare individ avea dreptul doar la ceea ce-i permitea legea, nici un dram în plus. Toate drepturile pe care le avea cetăţeanul, indiferent de categoria din care făcea parte, izvorau din lege. Şi, după cîte ştia el, nu existau erori. Presupunînd,

prin absurd, că lui Tim i-ar fi fost repartizate printr-o eroare inexplicabilă drepturi mult mai consistente decît i s-ar fi cuvenit conform categoriei din care făcea parte. Ar fi trecut această eroare neobservată? Bineînţeles că nu. Orice cetăţean, indiferent de categorie, s-ar fi grăbit să atragă atenţia autorităţilor asupra greşelii comise iar acestea s-ar fi grăbit, la rîndul lor, să repare gafa şi să-l „repună" pe Tim în drepturile sale, penalizîndu-l corespunzător pentru că nu sesizase el însuşi eroarea. Ori poate buldozeristul era puţin sonat şi se apucase să debiteze chestii pe care nici el singur nu avea curajul să le creadă? Pînă la urmă renunţase să se mai chinuiască dezlegînd enigma, dar hotărîse să se ţină cît mai departe de Parker. Indiferent cum stăteau lucrurile, cu Tim era ceva necurat, dar nu simţea neapărat nevoia să afle. Instinctul de supravieţuire îi indica să se ţină cît mai departe de treaba asta.

Acum însă, în opinia lui, Tim era unica persoană care putea să-l ajute. Trebuia să-l găsească neapărat. Avea peste opt kilometri pînă la vila în care presupunea că locuieşte acesta, o distanţă enormă, ţinînd cont de situaţia în care se afla. Dar trebuia să încerce să ajungă acolo, era, deocamdată, singura şansă pe care o întrevedea.

Reuşi să ajungă cu bine pînă la vila cochetă, deşi de cîteva ori crezuse că totul s-a terminat. Patrule mixte, formate din roboţi şi poliţişti scotoceau fără încetare străzile oraşului. Trebuia să fii de-a dreptul ignorant să nu sesizezi că numărul patrulelor era mult mai mare decît într-o zi obişnuită, cel puţin dublu. Din fericire oamenii şi maşinăriile legii nu făceau nici un efort pentru a trece neobservaţi, roboţii goneau scoţînd sunete stridente, asemănătoare unei sirene cu aburi, în timp ce poliţiştii „clasici", aleşi din categoria B, nu făceau decît discute prin staţiile de emisie-recepţie.

Vila părea cufundată în linişte, în jur nu se vedea nici un fel de mişcare. Studie cîteva minute construcţia impresionantă, cu ferestre înguste şi înalte cît apartamentul lui, cu acoperişul de olane roşii şi tencuiala rozalie. Într-un asemenea căsoi şi-ar fi găsit adăpostul, în condiţiile legii, aproape o sută de indivizi de categoria C.

„Numai de-o fi ajuns Tim acasă..." îşi spuse, îngrozit de perspectiva sumbră de a nu-l găsi pe Parker. Tim era la lucru cînd îl ridicaseră agenţii.

Dar, oare chiar locuia Tim aici? Era puţin probabil, buldozeristul era pus pe bîrfă sau măcinat de ură împotriva lui Tim, Parker ştia de minune să se facă urît de toată lumea. Începu să se întrebe ce naiba căuta aici, aşteptîndu-se să găsească oploşit într-o vilă enormă un amărît care nu putea spera decît la traiul comun în apartamentele mizere, dar legale. Nu vedea însă o altă mînă de ajutor în afară de cea pe care i-ar fi putut-o întinde Tim.

„Imposibilul e, oare, posibil?" îşi spuse. „Putea să-şi permită Tim

un trai asemănător privilegiaţilor sorţii?“

Traversă strada, forţîndu-se să nu alerge. Grăbindu-se, ar fi putut să atragă atenţia.

Reuşi să descopere repede apartamentul lui Tim, numele proprietarilor erau scrise pe o plăcuţă aurie chiar pe poartă. Tim Parker figura alături de un oarecare Jason Collins, expert IT şi de Martin Lowry, consultant în domeniul afacerilor imobiliare. În dreptul numelui lui Tim nu figura nici o funcţie, ceea ce era de aşteptat.

Conform plăcuţei, vila nu avea decît trei apartamente, ceea ce-i prilejui o şi mai mare nedumerire. Ce naiba era de capul lui Tim dacă-şi putea permite asemenea extravaganţe, care pentru egalii lui, cetăţenii C, erau nu inaccesibile, ci cu desăvîrşire interzise? Cum de acceptau vecinii lui, expertul IT şi cel în afaceri imobiliare, prezenţa unui individ inferior sub acelaşi acoperiş cu ei?

Intrarea în apartamentul lui Tim era prin spatele clădirii, ferită de ochii celor care ar fi trecut pe stradă.

Ciocăni încet în uşa masivă, avînd impresia că provoacă un tărăboi grozav şi reuşi cu greu să-şi reţină un ţipăt de uimire cînd Tim deschise aproape imediat. Deci buldozeristul nu mîncase rahat.

— Bună, Parker…, reuşi să articuleze după cîteva secunde de fîstîceală.

— Barton…, ţipă uluit, la rîndul lui, Tim.

În mod sigur nu se aştepta la o asemenea vizită. Era îmbrăcat într-un halat lejer, de culoarea vişinei putred,e şi ţinea în mînă o sondă goală. După faţa pe care o avea tocmai băuse ceva alcool.

— Am nevoie de ajutorul tău, trecu direct la subiect John, gata să-l îmbrîncească pe Tim înapoi în apartament.

— Intră, îl invită Tim, deşi invitaţia era de prisos.

John deja se afla în mijlocul holului, un hol imens în care ar încăput fără nici un fel de probleme întregul apartament în care trăia el.

— Mamă…

— Intră… Şi aruncă şi tu o privire, îl invită Tim, umflîndu-se în pene. Bine ai venit în umila mea căsuţă, adăugă, cu un aer supus.

Pentru cîteva clipe, John uită de propriile-i necazuri. Nu-şi imaginase niciodată că cineva poate deţine doar pentru sine o asemenea locuinţă de vis, cel puţin nu un individ din C. Mahon lustruit, marmură veritabilă şi tapet de mătase. Mobilă din cataloagele de lux şi tot ce era mai nou în materie de aparatură electrocasnică. Şi, pe lîngă toate astea, expuse mai peste tot, o sumedenie de tablouri şi statui. Veritabile, nu poze decolorate. Nu ştia că genul acesta de obiecte pot fi deţinute în proprietate particulară. Visa sau o luase razna?

— Aici e raiul pe pămînt, concluzionă, după ce reveni în hol unde

Tim îl aştepta, prefăcîndu-se indiferent.

— Am încercat şi eu să fac magherniţa asta mai confortabilă, surîse complice Tim, conducîndu-l spre un gigantic fotoliu de piele. Ce vînt te aduce pe la mine? Am văzut că te-au dat şi la televizor…

— Sînt urmărit?! gemu John de parcă nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Puţin spus, îl asigură Tim, turnînd dintr-o sticlă cu formă ciudată un lichid verde în două pahare cu picior înalt. Serveşte-te! N-am mai pomenit o asemenea agitaţie pe canalele de ştiri din ziua în care ţicnitul ăla de categoria E, Michael Bruner, i-a tăiat glanda guvernatorului. Că tot veni vorba de asta, ce ai făcut?

— Mă poţi ajuta? îi ignoră John întrebarea. Să nu spui că nu poţi, ştiam eu! Ştiu că ai legături cu cei care nu sînt de acord cu politica guvernului şi cu legea care ne obligă să purtăm tîmpitele astea de insigne. Ştiu!

— Şi ce-i cu asta? pufni Tim nepăsător, dînd peste cap jumătate din conţinutul paharului. E drept, cunosc mai multe persoane care nu se sfiesc să facă ceva pe blestematele astea de cocarde, dar să ştii că asta nu mă obligă la prea multe faţă de tine…

Tim părea obosit. Privi meditativ lichidul din pahar apoi, cu o mişcare bruscă, dădu paharul pe gît dintr-o înghiţitură. John încercă să-l imite, dar nu reuşi şi se înecă. Alcoolul era prea tare pentru gusturile lui.

— Din cîte-mi aduc bine aminte, continuă Tim, înviorat, mai tot timpul ai preferat să te ţii departe de chestiunile politice şi să te faci că nu vezi cum oameni paşnici sînt abuzaţi de guvern în numele unei legi pe care nu ei au cerut-o. Ai preferat să-ţi bagi capul în nisip, considerînd că ceea ce nu te afectează direct nu este destul de interesant pentru a-ţi stîrni reacţia. Nu ţin minte să te fi văzut vreodată la mişcările de protest împotriva guvernului şi politicii sale oprimante…

— Este foarte adevărat, recunoscu John repede. (Cum ar fi putut să nege aşa ceva? De manifestările contra Guvernului ştia numai din auzite.) Acum însă am nevoie de tine…

— Înduioşător… Dintr-odată îţi dai seama că şi ţie ţi se poate întîmpla ceva la fel de rău cum li s-a întîmplat şi altora. Lasă-mă să ghicesc… Nu erai individul care să se bage în nici un fel de necazuri, preferai să-ţi vinzi forţa de muncă pe exact preţul care ţi-l oferea guvernul, fără să încerci măcar să comentezi. Un dobitoc supus, uşor de controlat şi de mulţumit, adică exact genul de om pe care şi-l doresc toţi politicienii care ne conduc. Conştiincios şi cinstit pînă la capăt, care mai degrabă şi-ar tăia mîna decît să ia ceva ce nu-i aparţine. Am uitat ceva?! Nu cred… Deci nu ai comis nici un fel de delict, cel puţin nu ceva cu bună ştiinţă. În consecinţă, cred că

guvernul a cerut de la tine mai mult decît eşti tu dispus să oferi, nu? E vorba cumva de Amendamentul Dawson?

— De unde ştii?

Aproape că strigase. Tim era cu mult mai inteligent decît şi-ar fi imaginat vreodată iar asta nu era de natură să-l liniştească. Era, oare, Tim ceva mai mult decît şmecherul care reuşea să fenteze legea bucurîndu-se de ceea ce-i era interzis?

— Deducţia, dragă prietene, deducţia este flerul pe care îmi bazez supravieţuirea proprie, hohoti Tim, gata să umple din nou paharele. Tu eşti genul care nu ar culege de pe jos nici măcar o bancnotă de un dolar dacă asta ar fi interzis prin lege. Eşti dispus să te supui, să te supui total şi necondiţionat atîta vreme cît asta îţi va aduce blidul de linte zilnic, o palidă compensaţie pentru mentalitatea ta de vită de povară, dar dacă aşa consideri că este normal să procedezi, ce treabă am eu? Ce ţi s-a cerut, „pentru binele întregii naţiuni" dacă nu sînt prea indiscret? Deduc că ţi s-a cerut ceva suficient de important dacă pînă şi un dobitoc ca tine, scuză-mi exprimarea, dar nu văd în momentul de faţă alta mai potrivită, a găsit că este momentul să spună „Nu" guvernului? Nu mi-o lua în nume de rău, dar dacă toţi americanii ar fi la fel de docili şi lipsiţi de coloană vertebrală ca tine, politicienii ar duce-o împărăteşte. Din fericire mai există cîte unul ca Michael Bruner…

— Ascultă, decise John să-l înfrunte, tonul lui Tim nu i se părea prea prietenos. Dacă mă poţi ajuta cu ceva, ar fi bine s-o faci mai repede. Nu am timp de pierdut, guvernul îmi vrea pielea şi dacă nu mă ajuţi mi-o vor lua. Te implor să mă ajuţi dar, dacă nu poţi s-o faci, mai bine spune-mi, să pot pleca.

— Ia te uită la el…, rîse Tim, îndemnîndu-l să ciocnească, ceea ce John şi făcu după cîteva clipe de ezitare. Te-ai şi supărat. Cum naiba vrei să te ajut dacă nici nu ştiu de ce eşti căutat? Vii pe capul meu, aşa, pur şi simplu, după ce ani de zile ai preferat să mă ocoleşti, şi-mi ceri să te ajut. Nu ţi se pare că-mi ceri prea mult, domnule Barton? De ce aş face-o? Am încercat de mii de ori să-ţi deschid mintea, şi ţie şi altor vite de povară care s-au lăsat înhămate doar pentru că aşa le-au spus nişte idioţi de politicieni a căror singură realizare este faptul că au inventat o lege menită să-i favorizeze doar pe ei. M-ai alungat, şi nu ai fost singurul… Atunci am încercat să te ajut, dar ai preferat să nu mă vezi…

— Te implor, Tim…

John îşi simţi ochii umezi. Nu mai plînsese de multă vreme, nici nu-şi mai aducea aminte de cînd nu mai vărsase lacrimi, probabil din copilărie. Dar nici nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atît de înspăimîntat. Afurisitul de Dawson reuşise să bage spaima în el.

— Păi… Spune-mi cum stă treaba, ce au cerut de la tine? Ţi-au

cerut, pentru binele naţiunii, desigur, să cobori în miezul unui reactor nuclear dezafectat costumat numai cu nişte chiloţei de plumb care nu te protejează deloc şi asta pentru că geniile care ne conduc consideră că nu e cazul să prăpădească un roboţel în valoare de cîteva zeci de mii amărîte? Sau să manevrezi deşeuri toxice pe care nici măcar un individ bun de dus la balamuc nu are curajul să le privească măcar? Mă îndoiesc… Dacă ar fost aşa n-ar mai fi pus în mişcare asemenea forţe pentru a te captura. Ar fi fost mult mai ieftin să te înlocuiască cu alt tîmpit. Nu, le eşti cu mult mai necesar. De ce?

— Păi…

Trase aer în piept, nu era uşor să vorbească despre ceea ce i se întîmplase. Nutrea încă speranţa naivă că dacă nu vorbeşti despre o problemă aceasta poate dispărea de la sine. Dar Tim avea dreptate, ignorînd o problemă nu înseamnă s-o rezolvi.

— Spune!

— Ai văzut că m-au ridicat azi dimineaţă agenţii…

— Mai întrebi? M-am speriat al naibii de tare, credeam că au venit să mă ridice pe mine, cred că ştii de ce, mă gîndeam că vreun „binevoitor” a considerat necesar să dea cu papagalul la poliţie sau altă agenţie.

John privi cu mirare faţa rumenă a colegului său de serviciu. Lui Tim să-i fie frică? Aşa ceva nu ar fi crezut niciodată.

— Da, mi-a fost al naibii de frică, mi s-a făcut rău de spaimă, credeam că este ceva legat de mine, de aceea nici nu am mai întîrziat mult pe la lucru. M-am prefăcut bolnav şi am şters-o. Tocmai îmi făceam bagajele s-o tai şi de-aici cînd s-a deschis televizorul şi am aflat că eşti urmărit. Ce uşurare!… Mi-am dat seama că nu era nimic legat de mine, dar nici măcar o clipă nu m-am aşteptat să-mi faci o vizită. Acum, că tot ai venit, să văd dacă te pot ajuta cu ceva. De ce te caută?

— Tocmai încercam să-ţi spun…

— Scuză-mă…

— Agenţii m-au dus la un spital unde a venit Dawson…

— Dawson?! Dawson în persoană?! ţipă uluit Tim, sărind în picioare. Scuză-mă. Am promis că nu te mai întrerup… Chiar era Dawson?

— Da, aşa s-a recomandat, şi toată lumea se purta de parcă ar fi fost stăpînul lumii…

— Ce ştii tu? oftă Tim. Dawson este chiar stăpînul lumii, ar fi timpul să afli şi tu asta… Povesteşte-mi mai departe…

Cu poticneli, întrerupt mereu de exclamaţiile şi hohotele lui Tim (individul găsea anumite chestii ca fiind foarte hazlii, şi John le-ar fi găsit, poate, dacă nu l-ar fi privit personal), reuşi să-i povestească ce se petrecuse la spital şi cum reuşise să evadeze.

— Băi frate, să ştii că se poate spune că ai avut o zi plină, nu-i aşa? surîse Tim la final. Mai ia un pahar, o meriţi…

— M-aş lipsi bucuros de o asemenea zi plină, scînci John. Nu vreau decît să mă întorc la munca mea şi la traiul meu nenorocit. Puţin îmi pasă de Amendamentul Dawson şi de inima lui Malcom…

— Chiar l-ai îmbrîncit pe Dawson? rînji Tim, satisfăcut de parcă ar făcut-o el însuşi.

— Altfel crezi că mai eram pe aici?

— Mda, ai dreptate…

— Acum, că ştii cum stă treaba, mă vei ajuta?

— Dragă John, să ştii că nu e chiar aşa simplu pe cît ai dori tu… Nu cunosc mare lucru despre Malcom, dar dacă se interesa Dawson personal de sănătatea lui atunci situaţia nu este prea roză pentru tine.

— Ce vrei să spui?

— Dawson este mai tare decît preşedintele, naiba să-l ia, individul ăsta are drept de viaţă şi de moarte asupra a tot ceea ce mişcă în ţara asta. E al naibii de discret în ceea ce priveşte apariţiile publice, dar nu există nimic pe care să nu-şi fi pus amprenta. El e geniul care a pus la punct sistemul de evaluare al indivizilor, precum şi drepturile care revin fiecărei categorii în parte; cu alte cuvinte Dawson e individul care-ţi controlează viaţa în cele mai mici amănunte. La un moment dat umbla vorba că, de fapt, n-ar exista nici un Dawson, ci că ar fi vorba despre o instituţie secretă, un grup de masoni sau ceva de genul acesta, dar dacă tu spui că l-ai văzut cu ochii tăi, ba chiar i-ai dat una în mutră, înseamnă că individul există.

— E de rău că l-am îmbrîncit, aşa e?

— N-aş zice că din cauza asta ai tu acum necazuri. Dacă Dawson îţi purta pică şi ar fi vrut să se răzbune pe tine ar fi fost de ajuns să-i ordone unui robot să te plumbuiască şi acum ai fi scăpat de toate belelele. Mai degrabă ai probleme din cauză că le eşti absolut necesar, înţelegi? Dacă Dawson s-a implicat personal, să ştii că nu se vor lăsa pînă nu vor pune mîna pe tine. Cînd am spus că de la asasinarea guvernatorului nu am mai văzut o asemenea desfăşurare de forţe nu am exagerat cu nimic. Habar nu am de ce este aşa de important Malcom, fac eu ceva pe cocarda lui de diamant, dar dacă pentru Dawson este important, să ştii că ar fi în stare să sacrifice jumătate din populaţia unei categorii inferioare numai pentru a-l salva pe individ. Cu alte cuvinte, zilele tale sînt numărate. Dawson nu te va slăbi pînă cînd inima ta nu va ajunge în pieptul cui vrea el. Dacă există cineva pe lumea asta care obţine exact ceea ce vrea, acesta nu e nimeni altul decît amicul pe care ai avut curajul să-l pocneşti…

— Nu l-am pocnit, l-am împins doar, nu am crezut că va ajunge peste masă.

— Ţi-am spus că nu contează, puteai să-i săruţi şi tălpile, tot cu

asta te-ai fi ales…

— O să mă ajuţi, nu-i aşa?

Spaima începu din nou să-l strîngă în ghearele ei nemiloase. Era mai puternică chiar decît atunci cînd îl încolţise în spital. Tim era, deocamdată, unica lui speranţă. Ce va face dacă-l va refuza? Dacă nu-i va oferi nimic în plus faţă de paharul de lichid verzui? Dar Tim părea şi el foarte speriat. Dacă cineva avea curajul să-l pocnească pe Dawson era de aşteptat ca şi prietenii lui să plătească pentru asemenea acţiune necugetată.

— Încerci măcar să mă ajuţi? Sau spune-mi ce aş putea să fac…

— Tu nu eşti în toate minţile, rîse Tim, bine dispus; masca spaimei care-i schimonosise chipul ceva mai înainte dispăruse fără urmă. Drept cine mă iei de-mi ceri să te ajut împotriva lui Dawson? Eu nu sînt decît un amărît de cetăţean care de-abia şi-a căpătat dreptul de a purta o scîrboasă de insignă C şi tu-mi cer să te apăr împotriva celui mai puternic om din lume? Îţi dai seama ce-mi ceri? Dacă ceea ce mi-ai spus este adevărat, şi deocamdată nu am nici un motiv să nu te cred, atunci gealaţii lui Dawson sînt în stare să mărşăluiască pînă în pînzele albe numai să pună mîna pe tine. Singura ta şansă este să crape ori Dawson, ori tipul… cum îi spune?… Malcom. În rest… Nu e cazul să-ţi faci iluzii, o să fii vînat peste tot.

— Nu se poate aşa ceva…

— O să descoperi foarte curînd că se poate… Îmi pare rău, John, dar nu te pot ajuta cu absolut nimic, chiar dacă aş vrea…

— Chiar dacă ai vrea?!

—Mda… Chiar dacă aş vrea. Deşi, mărturisesc că, cel puţin în momentul de faţă, nu prea vreau. Nu vreau chiar deloc să te ajut…

— De ce?…

— John, băiete, nu mi-o lua în lume de rău… Dacă ar fi fost vorba despre altceva, bunăoară ceva substanţe interzise, o femeie sau un harem cum nici măcar în vis n-ai văzut, chiar o armă, te-aş fi servit cît se poate de repede, fiindcă îmi eşti simpatic şi m-ai prins într-o pasă bună. Ţi-aş fi dat o femeie şi pe gratis, restul ţi-aş fi oferit la preţul producătorului; înţelegi, John, aş fi renunţat la comisionul meu doar de dragul tău, chiar dacă ai preferat să-mi ignori avertismentele şi să mă consideri un idealist ţicnit, aş fi dorit să-ţi arăt că am, totuşi, suflet. Dar ceea ce-mi ceri tu este de-a dreptul imposibil. Sînt prea mic să mă pun cu Dawson şi sistemul pe care l-a inventat şi-l patronează. Individul este teribil şi nu ştie ce este aceea iertare, ştiu asta, toată lumea o ştie, şi din păcate o s-o afli şi tu. E de ajuns să facă un semn şi dispar de pe faţa pămîntului. Dacă te ajut fii sigur că nu se va lipsi de plăcerea de a mă desfiinţa.

— Tim, eşti ultima mea speranţă…

— John… te înţeleg, dar nu pot face nimic pentru tine. Absolut

nimic!

— Nu înţeleg! Mereu am crezut că eşti unul care luptă împotriva guvernului…

— Ştiu asta, de aceea m-ai ocolit cu atîta sîrguinţă. Da, sînt împotriva guvernului şi a legii care ne împarte pe categorii, ca portocalele din super-market, sînt împotriva multor lucruri, aşa de multe încît tu nici măcar nu le bănuieşti, dar nu sînt împotriva mea. Nu sînt un fanatic, John, nu sînt genul care să moară pentru o idee. Sînt o mulţime de lucruri pentru care merită să mori, dar nu o idee, cel puţin nu în condiţiile în care peste 95% din populaţie preferă să ignore realitatea şi să accepte doar picăturile care i se dau. De ce să mori pentru cei care nu s-ar deranja să-ţi dea nici măcar un pahar cu apă dacă genul acesta de mărinimie ar fi interzis prin lege?

— Nu-ţi cer să mori pentru mine, Tim… Îţi cer doar să mă ajuţi să scap de cei care mă urmăresc.

— Mă rog, nu mă rogi direct, dar dacă te ajut cam tot aia este în ceea ce mă priveşte. Dacă te prind, or să-ţi smulgă inima din piept, dar pe mine mă aşteaptă scaunul electric.

— N-o să spun că m-ai ajutat… O să le spun că nici măcar nu te-am cunoscut vreodată.

— Nu ţine, John… Cu mijloacele pe care le au acum la dispoziţie sînt în stare să scoată de la tine tot ceea ce-i interesează fără nici un fel de efort. O injecţie în antebraţ şi le spui şi ce gust avea laptele pe care l-ai supt în primele zile de viaţă. Ce te face să crezi că nu o să le spui şi despre mine?

— Nu ştiu… Pur şi simplu, nu o să le spun nimic…

— Asta nici tu nu o crezi. Termină-ţi paharul şi pleacă, voi uita că ai trecut pe la mine, mai mult nu pot face pentru tine…

— Tim…

— John, te rog să mă înţelegi, nu pot face chiar nimic pentru tine.

— Tim, ascultă-mă măcar cîteva secunde… Bine, înţeleg că nu mă poţi ajuta tu personal, înţeleg… Dar trebuie să ştii cîte ceva despre rebelii care luptă împotriva guvernului. Nu-mi spune că nu ştii…

— Ştiu destule, răspunse Tim, zîmbind şmechereşte; îşi revenise total. Chiar mai multe decît şi-ar putea imagina şi cel mai isteţ copoi, cu condiţia să nu apeleze la fiola adevărului, bineînţeles. Mă surprinde că ştii şi tu ei. Însă nu cred că ei te-ar ajuta prea mult, sincer. Şi pe ei îi vînează guvernul…

— De ce nu m-ar ajuta? Nu sîntem în aceeaşi tabără? Sînt şi ei fugari, nu?

— Mda… Cred că este posibil să te ajute, surîse Tim, cu o sclipire ciudată în ochi. De ce nu te-ar ajuta, vorba ta…

— Unde-i pot găsi? Spune-mi!

— Unde?! Cum unde? În canalizarea oraşului, ca nişte adevăraţi

şobolani. Un trai mizerabil, mai mizerabil chiar decît cel la care au dreptul cetăţenii E şi F, dar cel puţin au scăpat de împuţitele de insigne primite de la guvern. S-ar putea să te surprindă, dar pentru unii dintre cei care trăiesc în canalizare lipsa afurisitelor de cocarde reprezintă adevărata libertate.

— Poţi să mă duci la ei?

— Pot, de ce să spun că nu pot? răspunse Tim după cîteva clipe de tăcere, afişînd o mină generoasă. Asta o pot face şi nu te costă nimic, dar să nu îndrăzneşti să mă mai deranjezi vreodată, sub nici un motiv. Şi aşa mi-ai pus existenţa în primejdie.

— Promit că nu te voi mai deranja niciodată, se grăbi să-l asigure John.

Deja începea să se simtă mai confortabil.

— Probabil că sînt nebun că fac una ca asta, hohoti Tim, sugînd direct din sticlă, dar ştii ceva? Îmi place s-o fac pe nebunul…

— Pornim chiar acum? se interesă John, nerăbdător.

Dacă lui Tim îi trecea prin cap să se răzgîndească?

— Nu, nu acum… Tu nu vezi ce e pe stradă? De fapt, nici nu voi merge personal cu tine în subteran…

— De ce?

— De ce aş face-o? Pentru micul meu grup de prieteni răzvrătiţi sînt mai de folos afară decît în măruntaiele canalizării. Ţi-am spus c-o duc al naibii de greu acolo. Dacă nu ar fi cineva să-i ajute de la suprafaţă le-ar fi imposibil să supravieţuiască. Au nevoie şi ei de hrană, medicamente, informaţii, chiar şi arme. De unde crezi că le iau? Ultima dată cînd am coborît sub pămînt nu ţin minte să fi văzut nici un magazin… Bine, dacă se va întîmpla să fiu descoperit atunci nu voi avea încotro, va trebui să devin şi eu „omul-şobolan”, dar sper să mai treacă ceva vreme pînă atunci.

— Deci ai şi tu legătură cu grupurile subversive?! Bănuiam eu…

— Şi ce dacă? Îl voi suna pe şeful reţelei de oameni-şobolan, s-ar putea să dureze ceva timp pentru că trebuie să folosesc cîteva artificii tehnice pentru a nu fi detectat de agenţi. Din cauza evadării tale au devenit probabil mult mai vigilenţi. Tu fă-te comod şi termină-ţi băutura.

Tim dispăru în spatele unei uşi metalice, lăsîndu-l pe John pradă unor gînduri contradictorii. În ce dandana intrase... Dimineaţă era doar un amărît de muncitor de categoria C, unul care avea dreptul să execute munci care necesitau o anumită dexteritate, dar în nici un caz nu i se puteau încredinţa posturi de răspundere - aşa scria în lege -, şi înainte ca înserarea să-şi arunce umbrele întunecate peste oraş devenise cel mai căutat infractor, dacă era să ia de bune spusele lui Tim. Ce răsturnare de situaţie... Bine măcar că Tim acceptase să-l ajute. Niciodată nu se considerase prea grozav, probabil şi din cauză

că insigna blestemată acţiona ca un inhibitor asupra lui ş,i fără un ajutor „calificat”, zilele lui erau numărate.

„Cu chestia asta la piept trebuie să munceşti, nu să gîndeşti” îl atenţionase într-o zi şeful de şantier, un individ cu insignă A+, cînd îl avertizase că sînt necesare consolidări în sectorul nordic. Aia era! Nici cînd versantul se prăbuşise, îngropînd sub zeci de tone de argilă utilaje şi oameni nu i se dăduse prea mult credit. Cine era el să-şi dea cu părerea? Privilegiul acesta aparţinea categoriilor superioare.

Prin uşa masivă răzbătură cîteva zgomote. Tim urla la cineva. Se certa de-a binelea. Ce se întîmpla? Îşi încordă auzul dar nu reuşi să prindă nimic din discuţie. Îl vor accepta rebelii în mijlocul lor? Dacă Tim va insista nu aveau de ce să nu-l accepte. Tim reprezenta o verigă foarte importantă în lanţul care le asigura supravieţuirea (dacă ceea ce-i spusese Tim era adevărat) şi recomandarea lui avea să cîntărească destul de greu în luarea unei decizii.

În spatele uşii zgomotele se estompară şi, după cîteva secunde, Tim reapăru zîmbind încîntat, cu o nouă sticlă în mînă.

— Nici nu ştiu dacă e ziua ta ghinionistă sau cea norocoasă, începu Parker, împleticindu-se.

Alcoolul începea să-şi facă efectul asupra lui.

— Au acceptat?!...

— Păi, ce credeai? Am şi eu influenţa mea, pufni Tim, umflîndu-se în pene. Nu-ţi ascund că la început nu prea i-a interesat propunerea mea, sînt un grup închis, în care se pătrunde foarte greu, trebuie să-i înţelegi. În ciuda faptului că nu sînt decît o adunătură de indivizi plini de boli şi păduchi, guvernul îi consideră foarte periculoşi şi ar da orice să-i reducă la tăcere. De cîteva ori a încercat să-şi infiltreze agenţii în grupul oamenilor-şobolani, dar de fiecare dată băieţii s-au prins. Însă cu tine este altă treabă, sînt în stare să pariez pe scumpa mea viaţă că tu nu ai nimic de agent în tine...

— Mulţumesc Tim... Promit că nu voi uita chestia asta niciodată şi dacă voi putea vreodată să te răsplătesc...

— Nu-mi mulţumi! Nu e cazul să-mi mulţumeşti decît printr-un singur lucru: pleacă şi să nu mai revii niciodată. Altceva nu poţi face pentru mine...

— Jur că nu te voi mai deranja niciodată, hohoti John, sincer mişcat. Îţi jur pe viaţa mea...

— Poţi să-mi juri şi pe inima ta..., rînji Tim, trîntindu-se pe fotoliu. În curînd va veni cineva care să te călăuzească în subterane. Pînă atunci nu ai nimic de făcut, aşa că ar fi bine să te odihneşti. Ce zici de încă un păhărel?

— Nu, mulţumesc... Şi aşa ai făcut destule pentru mine...

— Exact! Atunci ce mai contează un păhărel?

— Ştii, eu nu consum de regulă alcool.

— Ca să vezi... Probabil ţii cont de recomandările guvernului care ţine să-i avertizeze pe muncitori despre efectul nociv pe care alcoolul îl are asupra capacităţii de muncă... Ai obiceiul să te pileşti din cînd în cînd? De fiecare dată cînd tragi la măsea şi te prezinţi mahmur la lucru statul nu mai beneficiază de întreaga ta putere de muncă. Numai gîndindu-te la chestia asta şi mori de nerăbdare să devii alcoolic incurabil.

— Nu, nu de asta, încercă să se apere John, deşi era cît se poate de adevărat că propaganda anti-alcool reuşise să-l subjuge, să-i bage în cap că alcoolul era al naibii de nociv, poate mult mai nociv decît era în realitate. Nu-mi ajung banii pentru mîncare şi...

— Prostii! pufni Tim, făcînd un gest complicat cu mîna dreaptă. Nici tu nu crezi ceea ce spui,dar, dacă asta e părerea ta, atunci nu am ce comenta. Adevărul este că un pic de alcool nu strică nimănui, te ajută să te relaxezi şi să te simţi bine. Ştiai că unul dintre privilegiile categoriilor sus-puse, mă refer de la B++ în sus, îl reprezintă consumul de alcool? Pricepi? Ei au voie să bea în timp ce pentru noi alcoolul e, cică, nociv. Cum vine asta? Ceea ce este bun pentru clasele superioare nu este bun pentru inferiori? Normal ar fi să fie invers...

— Da, da..., se grăbi să aprobe John, simţind o furnicătură plăcută prin oase.

Începea chiar să se simtă bine, mulţimea de poliţişti care-l urmăreau şi necazurile care-l asaltaseră de dimineaţă erau undeva departe. Ba chiar îşi dădu seama că ar avea chef să tragă un pui de somn. Era sigur că zece minute de somn i-ar fi readus pofta de viaţă.

— Într-o vreme guvernul chiar încuraja consumul de alcool şi tutun, nu pentru că asta ar fi adus beneficii contribuabilului american, ba dimpotrivă, se făcea exces şi chiar şi ceea ce aduce beneficii, dacă e în exces, devine nociv. Atunci însă conducătorii noştri se mulţumeau să ne exploateze încasînd taxele de pe urma alcoolului şi tutunului. Înţelegi? Atunci doreau ceva de la noi şi au obţinut. Acum îşi doresc cu totul altceva. Nu mai vor bani, ci forţa de muncă. Asta vor, asta obţin. În ochii lor nu eşti, nu sîntem, decît un simplu maldăr de materie primă din care pot obţine orice doresc. Cea mai preţioasă şi totodată cea mai ieftină materie din cîte există. Întotdeauna guvernul îşi doreşte ceva de la tine, îşi doreşte mult mai mult decît are chef să-ţi ofere. Poate te întrebi de ce s-a ajuns la asta? N-ar trebui... Ai preferat mereu să-i laşi pe alţii să ia decizii pentru tine şi să accepţi doar cît ţi se oferă. Pe de o parte, poate că ai procedat cum trebuie; nu e deloc simplu să te pui împotriva guvernului, John.

— Nici nu intenţionez, sughiţă John. Tot ceea ce-mi doresc în momentul de faţă este să-mi salvez pielea.

— Da, asta am observat...

— Povesteşte-mi cîte ceva despre noii mei tovarăşi...

— Despre cine?!

Tim era beat de-a binelea.

— Despre tipii din canalizarea oraşului...

— A... da!... Despre oamenii-şobolani, nu?

— Da, m-ar interesa să ştiu mai multe despre ei...

— Desigur! Toată lumea şi-ar dori să ştie cîte ceva despre indivizii ăia, culmea e că nu sînt prea mulţi care să-i şi iubească, deşi amărîţii nu au nimic cu nimeni, poate cu guvernul, dar asta ar trebui să-i deranjeze numai pe cei care ne conduc destinele, nu şi pe alţii. Tu te-ai simţit vreodată deranjat de atitudinea disidenţilor?

John simţi un nod în gît, unul foarte inconfortabil. Ce ar fi putut să-i răspundă lui Tim? Adevărul?!... Dacă Tim se supăra? Întotdeauna considerase că opoziţia nu ducea la nimic bun. De fiecare dată cînd li se impuneau noi restricţii şi obligaţii reprezentanţii guvernului nu uitau să le aducă aminte că respectivele constrîngeri se datorează faptului că există cetăţeni care preferă să-şi ignore îndatoririle, care vor să distrugă tot ceea ce guvernul încearcă să construiască. Cei care erau împotriva guvernului erau, de fapt, împotriva tuturor cetăţenilor. Cum să-i iubeşti pe cei din cauza cărora viaţa devine din zi în zi din ce

mai grea?

— Lasă, nu-mi povesti, îl scoase Tim din încurcătură. Ştiu ce gîndeşti, nu are rost să negi. Ai considerat mereu că, dacă toţi ar fi ca tine, viaţa noastră ar decurge minunat. În realitate guvernul se foloseşte de opoziţie, nu numai de oamenii din canalizare, există o mulţime de alţi indivizi care s-ar şterge undeva cu congresul, doar pentru a-şi justifica anumite acţiuni nepopulare, pricepi? Totul se reduce la interese, iar deocamdată interesele guvernului sînt departe de cele ale cetăţeanului, adică interesele mele sau ale tale. Asta am descoperit-o de multă vreme, pe cînd tu abia acum deschizi ochii către realitate. Chiar ai crezut vreodată că undeva, prin guvern, există un individ sau chiar mai mulţi care nu dorm de grija ta? Care nu-şi găsesc liniştea din cauză că un amărît de cetăţean a rămas fără un acoperiş deasupra capului? Ai crezut vreodată asta?

— Păi...

— Bănuiesc că da... Aşa au gîndit cei mai mulţi dintre noi, altfel nu s-ar fi ajuns cu îndobitocirea noastră pînă aici... Cerule! Ce timpuri! Să ţi se ceară inima cu nonşalanţa cu care ţi se cerea în mileniul trecut să completezi un sondaj de opinie.

— Dar oamenii-şobolani? încercă John să aducă discuţia pe făgaşul dorit de el.

Dacă era să înceapă o nouă viaţă, era mai bine să ştie cît mai multe despre ceea ce-l aştepta.

— A, despre ei era vorba... Oamenii şobolani... reprezintă doar o parte a unui întreg pe care nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat. Cîţi dintre semenii noştri au preferat să fugă de mîna lungă a guvernului? Nimeni nu ştie cu adevărat şi mă îndoiesc că se va şti vreodată. Nu sînt propriu-zis o organizaţie, mai degrabă un grup de fugari care nu au chef să se supună guvernului, dar care nu au prea multe posibilităţi de a se împotrivi şi, totuşi, o fac destul de bine. Li s-au pus în cîrcă o serie de atentate şi sabotaje, dar, ca un individ care sînt cît de cît la punct cu activitatea lor, îţi pot spune că se mai exagerează. Cei mai mari duşmani ai lor spun că sînt doar nişte criminali, nişte bestii fără minte, care nu se gîndesc decît cum să omoare, să jefuiască şi să vorbească guvernul de rău. În realitate nu sînt decît nişte fugari, care au ales să trăiască prin canalizările oraşului sau pe-aiurea, ca să-şi salveze organele pe care statul le-ar fi confiscat altfel în baza Amendamentului Dawson. Prea puţini dintre ei eu comis un delict în adevăratul sens al cuvîntului, şi adevărul e că şobolanii îi detestă pe violatori şi criminali. În realitate cea mai mare parte a activităţii lor „criminale” este reprezentată de devalizarea magazinelor cu produse pentru clasele superioare şi mîzgălirea pereţilor cu lozinci antiguvernamentale.

— Şi numai pentru că au mîzgălit nişte ziduri sînt căutaţi de

agenţii guvernamentali? Mi se pare o nebunie...

John simţea dintr-odată nevoia de a-şi spune părerea pe care ani de zile şi-o reprimase, în dorinţa de a evita neajunsuri de genul celor cu care se confrunta acum. Simţea o mare uşurare să poată vorbi deschis, ce putea să i se întîmple?

— Superficial ca întotdeauna, John, mugi Tim, căzînd zgomotos pe podea.

Slugarnic, John se grăbi să-l ajute să se ridice.

— Crima adevărată a acestor indivizi, continuă Tim, nu este, în ochii guvernului, aceea de a scrie pe ziduri, ci ceea ce scriu aceşti oropsiţi ai sorţii. Cuvîntul, dragul meu, este chestia de care se tem cel mai tare cei care ne conduc. Se tem de mii de ori mai mult de cei care-i contestă decît de criminalii adevăraţi, care pot ucide trupuri, dar nu pot deştepta conştiinţe. Un individ care e capabil să deschidă ochii la alţi zece este mult mai temut de agenţi decît unul care poate ucide acelaşi număr de nefericiţi. Ai înţeles?

— Da...

Nu era momentul să-i spună că nu pricepuse mai nimic. Tim era din ce în ce mai beat, de-abia se mai putea controla, şi devenea din ce în ce mai nervos.

— Posibil... De cîteva ore ai devenit foarte receptiv la anumite chestii, dar trebuie să ţinem cont de circumstanţe, nu eşti decît un idiot, dragă John...

— Asta sînt...

— Un idiot de două parale, care... Ce s-o mai lungim? Nu are nici un rost, şi aşa ai destule pe cap. Sincer, cînd te-am văzut la televizor, dat în urmărire generală, nu-mi puteam închipui de ce s-ar pune în mişcare o mulţime de mijloace doar ca să te prindă. Ştiam prea bine că nu eşti capabil să faci nici un fel de opoziţie. Credeam că, de fapt, te-au confundat cu altcineva.

— Păi nu au spus la televizor de ce mă caută? se interesă John, descumpănit.

— Nu te aştepta să cred una ca asta, surîse Tim, complice, ca unul care le ştie pe toate. Sînt vulpe bătrînă, nu uita, şi-apoi ştii că sîntem colegi de serviciu. Varianta oficială spune că ai omorît doi agenţi A+ în timpul unui jaf armat...

— Am omorît doi agenţi A+?! ţipă îngrozit John, scăpînd paharul din mînă.

Lichidul se întinse încet pe parchetul lustruit, formînd o băltoacă verde.

— Ce cretin! scrîşni Tim, înfuriat. Chiar nu-ţi dai seama? Asta s-a spus numai pentru a-i face pe oameni mai vigilenţi, recompensa oferită pentru cei care ucid agenţi este suficient de substanţială pentru a-ţi îndeplini şi cele mai năstruşnice vise. Probabil că recompensa

pentru cel care le-ar aduce inima pentru Malcom ar fi şi mai mare dar, vezi, sînt destui cei care ar strînge din pumni auzind că un cetăţean este vînat pentru a asigura supravieţuirea altuia. Guvernul e foarte atent cînd e vorba de sensibilităţile cetăţenilor. Cazul tău sau al altui donator involuntar de organe nu cred că este suficient pentru a stîrni o răzmeriţă, dar nu se ştie niciodată. Oricum, n-ar trebui să te intereseze prea mult. Cît timp eşti urmărit ce mai contează motivul? Şi nu mai tropăi prin balta aia de alcool că mai rău faci. Parchetul acesta valorează mai mult decît căpăţîna ta, fiule...

— Dă-mi o cîrpă şi şterg eu...

Se simţea de-a dreptul mizerabil. Nu era capabil să se controleze chiar deloc? Tim avea dreptate, ce mai conta pentru ce era urmărit?

— Lasă, vrei chiar să-l distrugi de tot? O să se ocupe servitoarea...

— Servitoare? Ai o servitoare?

— Da, ce te miră?

— Păi... Eşti...

— Sînt cetăţean de categoria C, asta vrei să spui? Şi ce dacă? Dacă legea tîmpită spune că o insignă de categoria C nu-ţi dă dreptul decît la traiul într-un apartament mizerabil eşti obligat să te supui? Personal consider că nu trebuie să te supui legii dacă nu eşti total lipsit de materie cenuşie. Ei bine, eu nu sînt...

— Ştii ceva, îl întrerupse John, bucuros că-i poate muta atenţia de la paharul vărsat. Aş dori să-ţi mai pun o întrebare, una personală, dacă nu te deranjează...

— Ce ar putea să mă mai deranjeze în momentul de faţă? căscă Tim, plictisit, de-i trosniră fălcile. Ai dat buzna în viaţa mea încercînd să mă convingi să mă lupt cu balaurul Dawson, mi-ai spart un pahar de colecţie şi mi-ai nenorocit un metru pătrat de parchet. Ce ai mai putea face să mă deranjezi cu adevărat? Dă-i drumul, frate!

— Tot timpul am avut faţă de tine un... un... Cum să-i spun?... Un sentiment ciudat.

— Ce naiba încerci să spui?

— Mereu am crezut c-ar trebui să faci parte din altă categorie decît C. Am crezut mereu că ai dreptul la cel puţin o insignă de categoria B, eşti prea deştept pentru a fi...

— Un cetăţean inferior? Asta vrei să spui? surîse Tim cu indulgenţă.

— Da... Acum îmi dau seama că ar trebui să faci parte măcar din B. Eşti... Genial!

— Ca să vezi! rîse Tim din inimă. Dragul meu John, spre deosebire de mine, tu ţi-ai merita din plin insigna, dacă singurul criteriu care ar conta în acordarea ei ar fi cantitatea de inteligenţă. Da, e adevărat, cocarda blestemată pe care o port e inferioară celei pe care aş merita-o. În realitate ar trebui să port cel puţin A+, chiar A2+, dar

eu o prefer pe asta...

Cu gesturi tandre îşi mîngîie insigna, pe care şi-o agăţase conştiincios de gulerul halatului.

— Dacă ai şti cît de greu mi-a fost s-o obţin... O vreme am crezut că n-o s-o port niciodată. Blestemaţii care au pus la punct Sistemul de Evaluare a Capacităţii Cetăţeanului ştiu să-şi facă meseria, nu glumesc deloc.

— De ce ţi-ai dori să porţi o insignă inferioară celei la care ai dreptul? se repezi John să întrebe. Toţi cei pe care îi cunosc ar fi în stare să facă orice pentru a purta o insignă destinată claselor superioare. De ce şi-ar dori cineva să aparţină unei categorii inferioare, care-i dă mult mai puţine drepturi? De ce?

— Vezi tu, John, tu şi cei asemenea ţie, care preferă să se supună total guvernului, sînteţi obişnuiţi să vedeţi doar partea plină a paharului, aveţi în voi un optimism care nu are la bază nici un fundament real. Nu vedeţi decît privilegiile de care se bucură cei din B şi A, nu vedeţi decît ceea ce este bun în viaţa lor. Asta nu e decît lipsă de profunzime, o dovadă crasă de ignoranţă. Dacă ai fi în stare să analizei ceva mai profund tot ceea ce se petrece în jurul tău ai înţelege că nimic nu este pe gratis şi că, dacă ai o insignă care te ridică în eşalonul superior, numărul obligaţiilor pe care le ai este proporţional cu calitatea privilegiilor de care te poţi bucura. Pricepi, John? Dacă ţi se dă ceva în plus, trebuie să te aştepţi să plăteşti pentru asta. E drept, şi au aş putea purta o insignă A, poate cu mult mai multă demnitate decît o fac unii dintre posesorii unor astfel de cocarde, dar prefer să-mi servesc patria doar cît am chef; să-i ofer eu picături, nu doar să mi se ofere. Aşa că prefer să-mi port pe umeri povara cocardei cenuşii şi să mă descurc cum pot. Nimic nu e gratis pe lumea asta, John, fiecare se descurcă cum poate. Eu mă descurc chiar foarte bine, deşi nu se poate spune c-o fac legal, dar cît am obligaţiile unui cetăţean de categorie inferioară şi privilegiile celor care reprezintă vîrful societăţii pot spune că iubesc la nebunie ţara asta. Dumnezeu să binecuvînteze America... Exact ca în vremurile bune, John... Au existat nişte timpuri în care oamenii chiar erau liberi să facă ceea ce voiau... Era perioada de glorie a Americii, cînd visul american era într-adevăr realizabil, nu pur şi simplu un vis. Ştii ce e visul american, John? Ce naiba! Ar trebui să ştii despre ce vorbesc, doar te-ai născut şi trăieşti în America...

O bătaie discretă în uşă îi readuse la realitate.

— Au venit! îl anunţă Tim, bine dispus. Eşti pe punctul de a-ţi începe viaţa de şobolan, care nu are nimic în comun cu ceea ce ai fost obişnuit pînă acum, dar sper să te obişnuieşti şi, desigur, să nu-mi porţi pică...

Grăbit, se repezi să deschidă uşa în timp ce John încerca să-şi

recapete echilibrul. Nu se mai îmbătase niciodată pînă atunci şi senzaţiile care-l încercau acum erau departe de a fi atît de savuroase pe cît îi explicase Tim. Se ridică şovăind. Ce bine ar fi fost să mai fi zăbovit măcar un ceas pe fotoliul de piele. Era atît de reconfortant...

În cadrul uşii apăru silueta masivă a unui individ îmbrăcat în uniforma poliţiei municipale.

— El e individul... se grăbi Tim să-l prezinte. Credeam că nu mai veniţi...

— Ce naiba... rosti John, buimăcit. Ce se întîmplă?

Capul îi era din ce în ce mai greu şi privirea începuse să i se tulbure, binecunoscutele simptome ale intoxicaţiei cu alcool, aşa cum erau descrise în afişele de propagandă anti-alcoolică.

Poliţistul masiv pătrunse tropăind în holul cochet. Scoase de la brîu un pistol din ultima generaţie.

— Cetăţene Barton, eşti arestat! lătră poliţistul fără prea multă tragere de inimă. Întinde-te la podea şi supune-te ordinelor, altfel s-ar putea să te alegi cu cîteva găuri în plus...

— Ce e asta?...

Privirea disperată a lui John îl căuta pe Tim, care se retrăsese într-o parte din calea poliţistului. Ba chiar îşi ascundea halatul vişiniu în spatele formelor mătăhăloase ale individului.

— Ce să fie, John, nimic personal, desigur, răspunse Tim, evitîndu-i privirea. Absolut nimic, te asigur...

— M-ai vîndut! scrîşni John, înăelegînd o parte din crudul adevăr.

Tim nu era decît un ticălos...

— Nu neapărat, consideră că am speculat o situaţie favorabilă, John. Şi consolează-te cu ideea că oricum nu mai aveai mult de trăit în libertate. Dacă Dawson este pe urmele tale nu ai nici o şansă să-i scapi. Gîndeşte-te că o parte din recompensă le va reveni prietenilor despre care ţi-am vorbit...

— Le voi spune tot ce ştiu despre tine...

— Nu prea cred. În momentul de faţă le eşti mai util ca bancă de organe decît ca informator. Îmi pare rău, dar sînt conştient că asta nu te ajută cu nimic...

— Lasă vorba, îl somă poliţistul, nerăbdător. Întinde-te la podea şi nu uita de ce ţi-am spus.

— Nu e cazul să te lupţi împotriva sistemului, John, cel puţin nu în momentul de faţă, hohoti Tim, clătinîndu-se periculos. Toată viaţa ta ai preferat să nu te implici...

— La podea! tună poliţistul, încruntat. Şi fără şmecherii...

Copleşit, John se lăsă în genunchi. Era conştient că, dacă poliţistul reuşea să-l încătuşeze, nu mai avea nici o şansă să scape.

Un bîzîit slab îi atrase atenţia. Cu coada ochiului observă luminiţa verde de pe cătarea pistolului. Se întinse pe podeaua de marmură.

Răcoarea avea un efect reconfortant.

— Scoate tot ce ai prin buzunare... Nu folosi decît două degete, cetăţene, altfel te ciuruiesc, continuă poliţistul cu indicaţiile. Fără gesturi bruşte şi nu încerca s-o faci pe eroul...

Ascultător, John băgă mîna dreaptă în buzunarul combinezonului. Nici el nu era tîmpit...

Scoase insigna de diamant pe care o smulsese de pe pieptul lui Dawson şi se ridică în picioare. Bîzîitul scanerului se repetă, însoţit de un ţiuit strident.

— La podea! urlă poliţistul. La podea sau trag!

— Trage! rînji John, înşfăcînd o statuie suplă, care reprezenta o divinitate africană.

Poliţistul apăsă pe trăgaci, ţintind picioarele. Arma ţăcăni, dar nu se întîmplă nimic. Buimăcit, omul legii se holbă la arma inofensivă şi încercă s-o armeze manual, dar fără nici un rezultat.

John îl lovi cu sete în frunte, folosindu-se de statuie ca de o bîtă.

— Ce dracu' faci, John? ţipă Tim, înspăimîntat. E poliţist municipal. Ştii ce înseamnă asta?

— Încerc să supravieţuiesc, nimic altceva, replică John, scotocind buzunarele poliţistului. La naiba cu prejudecăţile! Nu ţi-ai dat seama ce s-a întîmplat, nu? Ce naiba, eşti un geniu, parcă aşa te lăudai, unul fără insignă, dar asta nu-ţi diminuează prea mult meritele, nu? Nu ştiai că armele din noua generaţie au un scaner care le blochează atunci cînd detectează prezenţa unui cetăţean din categoriile A3+ şi mai sus? Geniile sînt prea preţioase şi s-a făcut tot posibilul pentru a fi protejate de anumite incidente, cum ar fi descărcarea accidentală sau voită a unei arme. Pricepi, Tim, deşteptule? Armele inteligente devin inofensive dacă prin preajmă se află o insignă A mare... Doar cu o armă clasică poţi ucide un geniu. Sau poţi folosi o bîtă...

— Nu mă ucide, John... N-am vrut decît să fac nişte bani cinstiţi, te rog să mă crezi. S-a pus o recompensă foarte mare pe capul tău şi m-am gîndit că este şansa mea...

— Nici o grijă, sughiţă John. Nu sînt un criminal, cel puţin nu pînă azi dimineaţă, dar să ştii că am avut încredere în tine... Te-am considerat, vreme de cîteva ore, singura mea şansă de salvare, iar tu...

Poliţistul începu să geamă. Îşi revenea de pe urma loviturii. John îl lovi cu piciorul în vintre apoi îl legă cu propriile lui cătuşe de picioarele lui Tim, care bocea disperat.

— Dă dovadă de ceva mai multă bărbăţie, nu ţi s-a părut prea greu cînd era vorba s-o ceri de la alţii, îl îndemnă, pocnindu-l în tîmplă.

Tim se prăvăli greoi, ca un sac plin de cărbuni.

John se holbă la cei doi oameni, legaţi unul de altul. Pînă acum, exceptînd episodul din urmă cu cîteva ore, nu mai lovise pe nimeni.

Lovise într-un poliţist... Pentru el legea era lege şi poliţiştii meritau la fel de mult respect cît şi legea în sine.

O durere violentă îi străbătu tîmplele. Tim îi mai adăugase vreun ingredient secret în băutură? Un drog, care să-l facă inofensiv? Probabil că nu. Din cîte îşi amintea, Tim turnase din aceeaşi sticlă în ambele pahare. Se încrezuse prea mult în eficienţa poliţiei, din fericire.

— Un idiot, murmură John, trăgînd un şut în trupul inert. Şi cînd mă gîndesc că am crezut în el...

Nu putea să zăbovească prea mult în casa lui Parker. Poliţistul avea asupra lui un emiţător care transmitea din cinci în cinci minute poziţia purtătorului la secţia de poliţie de care aparţinea, precum şi alte informaţii. Dacă cei care-i monitorizau activitatea miroseau ceva suspect nu stăteau mult pe gînduri pînă să trimită o echipă de intervenţie pentru a face verificări amănunţite.

Ieşi pe scări împleticindu-se, ţinînd încă în mînă arma poliţistului. Deocamdată nu-i era de nici un ajutor. Cît mai avea la el insigna lui Dawson arma era blocată. Din fericire, era singurul care ştia acest mic secret. Se hotărî să n-o arunce.

Îşi simţea capul din ce în ce mai greu, iar vederea îi era mai tulbure. Un junghi cumplit îl săgetă în stomac şi simţi cum tot conţinutul acestuia se urcă pe esofag. Vărsă fără fereală, drept în stradă, un delict, desigur, pe care l-ar fi dezaprobat cu vehemenţă cetăţenească cu chiar cîteva ore în urmă. Acum prea puţin îi păsa...

Tîmplele îi zvîcneau, furioase, de parcă ar fi fost lovite pe dinăuntru de nişte ciocane neîndurătoare. Şi gustul amar de fiere, în gură...

Trebuia să treacă urgent peste toate şi să-şi reanalizeze situaţia. Cu cîteva ore în urmă crezuse că se află în cea mai dificilă situaţie din cîte existau pe lume. I se oferise şansa de a constata că se poate şi mai rău. Cel puţin acum cîteva ore întrevăzuse o speranţă. Însă Tim nu numai că nu-i oferise nici un ajutor, ci se gîndise că ar fi mult mai practic să-l vîndă. Ticălosul! Cine şi-ar fi închipuit?

Tim, cel care nu pierdea nici o ocazie de a demonstra tuturor cît de perfid şi tiranic poate fi guvernul, cel care îşi informa şoptind colegii de muncă despre acţiunile de protest puse la cale împotriva potentaţilor zilei. Tim, cel în care îşi pusese toate speranţele, nu se dovedise a fi decît un trădător josnic, un negustor fără scrupule, care nu se gîndise decît cum ar putea profita de pe urma situaţiei create. Şi, culmea, mai avusese tupeul de a-l înştiinţa că o parte din recompensă o va folosi pentru a-i ajuta pe cei care luptau împotriva guvernului. Chiar avea haz, netrebnicul... Probabil că, dacă ar fi pus mîna pe bani, oamenii-şobolani nu ar fi primit nici un sfanţ, Tim părea mai degrabă interesat să-şi cumpere cîteva tablouri sau chiar statui cu aspect oribil.

Acum însă nu-l mai avea nici pe Tim şi doar printr-o minune reuşise să scape de „ajutorul” pe care acesta se grăbise să i-l ofere. Şi, chiar dacă ar mai fi cunoscut vreun opozant al guvernului, nu ar fi avut curajul să-i calce pragul. În situaţia lui nu mai putea avea încredere în nimeni.

Scrîşnetul unor cauciucuri îl făcu să tresară. Lăsă planurile de viitor deoparte, deocamdată trebuia să facă faţă momentului. Observă la timp un gang îngust, mai degrabă o nişă, în peretele unui bloc locuit, avînd în vedere aspectul, de cetăţeni de categoria D. Nici un cetăţean dintr-o categorie superioară acesteia nu ar fi acceptat să locuiască într-un imobil atît de neîngrijit.

O maşină de poliţie trecu pe lîngă el, aproape că-i simţi căldura gazelor evacuate de eşapamentul supradimensionat. O adevărată bijuterie a tehnicii. Cîndva, aflase asta din surse sigure, maşinile de poliţie erau nevoite să se strecoare în trafic atenţionîndu-i pe restul participanţilor cu ajutorul unor sirene stridente şi al luminilor intermitente, montate pe capotă. Sirena poliţiei îi era de ajutor şi infractorului, care era informat din timp asupra poziţiei urmăritorilor. Acum, datorită tehnologiei moderne, maşinile de poliţie reuşeau să blocheze traficul prin cîteva ordine date calculatorului de bord, lăsînd liber un culoar pe care să poate alerga nestingherite. Nu era cazul să se întrebe ce căuta maşina de poliţie în zonă. Cumva, poliţistul sau Tim reuşiseră să-i anunţe pe colegii omului în uniformă despre cele întîmplate, dacă nu cumva se sesizaseră ei mai înainte. Înţelese, îngrijorat, că Tim le va oferi poliţiştilor o pistă în ceea ce-l priveşte. Despre ce naiba discutase din clipa în care perfidul lui amic „acceptase ” să-l ajute? Despre opoziţia care-şi ducea zilele în canalizarea oraşului. Cu ajutorul lui Tim aflase în jumătate de ceas mai multe decît ştiuse despre aceşti indivizi timp de o viaţă întreagă. Şi nu era greu de anticipat că Tim, nemernicul, îi va îndruma pe poliţişti către prima gură de acces în subsolurile oraşului. Mai bine l-ar fi ucis pe ticălos, dar ştia foarte bine că era incapabil de o asemenea faptă. A ucide era rău, aşa spunea legea, dar mai ales morala, şi trebuia să eviţi a ucide o altă fiinţă, oricare ar fi consecinţele. Bine, dacă Tim l-ar fi atacat şi ar fi trebuit să lupte pentru viaţa lui ar fi lăsat aceste principii la o parte. Cînd lupţi pentru viaţa ta o dai naibii de morală, dar în momentul în care-l văzuse căzut pe podeaua de marmură, milogindu-se cu lacrimi în ochi, înăelese că nu poate să-l zdrobească asemenea unui vierme.

Maşina de poliţie se opri, scrîşnind din cauciucurile late, chiar în faţa vilei în care-şi ducea traiul secret Tim Parker, cetăţean de categoria C. C simplu, fără nici un fel de plus. Uşile pneumatice se deschiseră aproape fără zgomot şi doi bărbaţi zvelţi, îmbrăcaţi în uniforma trupelor de intervenţie ale poliţiei se repeziră spre casă,

agitînd impresionantele bastoane de cauciuc. Ce noroc! Dacă la apelul lui Tim ar fi răspuns cei doi atleţi cu bastoanele lor şi nu grasul de la poliţia municipală, nu ar fi avut nici cea mai mică şansă de a ieşi întreg din toată afacerea. Spre deosebire de pistolul pe care îl confiscase ceva mai devreme, genul acesta de arme nu puteau fi făcute inofensive cu ajutorul insignei de diamant. Pentru a le pune în funcţiune posesorii lor nu trebuiau decît să mişte din braţele vînjoase.

Simţi o undă de satisfacţie la gîndul că poliţiştii vor descoperi, pe lîngă amănuntele legate de el, şi şiretlicurile folosite de Tim Parker pentru a-şi însuşi privilegii ce nu-i erau destinate. Mizerabilul o merita din plin.

Tocmai se pregătea să plece, fără să ştie nici el prea bine unde, cînd îi veni ideea de a arunca o privire în maşina poliţiştilor. O idee nebunească, ţinînd cont de împrejurări, dar dacă zăpăciţii apărători ai ordinii uitaseră uşile deschise...

Din trei salturi ajunse lîngă maşină. Aruncă doar o privire dezgustată spre computerul care făcea legătura cu baza de date a poliţiei. Dacă ar fi ştiut să utilizeze o asemenea sculă ar fi putut afla informaţii care să-l ajute să supravieţuiască. Ar fi aflat cîte forţe au fost mobilizate pentru a-l captura, care era planul de acţiune al vînătorilor de capete pentru următoarele zile. Din păcate nu avea nici cea mai mică idee despre cum trebuia utilizată maşinăria.

Descoperi însă o pungă de hîrtie în care era posibil să se găsească ceva de mîncare. Îi văzuse adesea pe poliţiştii prea prinşi de obligaţiile meseriei pentru a-şi permite luxul de a sta la masă mîncînd exact din pungi ca aceasta, înghesuiţi în spatele volanului în cîte o parcare mai ferită. Numai la vederea pungii şi simţi că ameţeşte de foame. Nu mîncase nimic de dimineaţă, iar dacă Tim îi oferise din belşug băutură, nu-i oferise în schimb nici o firimitură de mîncare. Observă, încîntat, că punga era destul de grea.

Îşi însuşi şi lanternele pe care posesorii legitimi, neglijenţi, le abandonaseră între scaune, lîngă frîna de mînă. Lanternele deosebit de puternice şi cu o durată mare de utilizare intraseră de multă vreme în dotarea obligatorie a poliţiei americane. Pentru păzitorii legii există atîtea ocazii de a-i urmări pe infractori în cel mai întunecate locuri.

Din păcate, nu mai găsi nimic bun de furat. Pentru orice eventualitate trase un şut în monitorul computerului. Era conştient că asta nu-i va încetini prea tare pe urmăritori, dar îl ajută să se simtă mult mai bine. Se opunea sistemului cu toate puterile... Ah, dacă Tim s-ar fi opus sistemului la fel de consecvent în faptă ca în vorbă...

Cu lanternele în buzunare şi strîngînd la piept punga cu mîncare, John se grăbi s-o şteargă din zonă. După ce-i vor vedea isprava, poliţiştii îşi vor dori din inimă să stea de vorbă cu el.

***

În salonul mare cît un hangar era linişte. Nu se auzea decît piuitul osciloscopului. Trei medici în halate albe imaculate îşi făceau de lucru în jurul patului pe care zăcea un trup împuţinat şi pe chipul căruia se aşternuse o paloare cadaverică, iar un infirmier cu mutră serioasă studia permanent monitoarele aparaturii.

Congresmanul Dawson îşi concedie cu un gest al mîinii cei doi agenţi de pază. Nu avea nevoie de ei în interiorul spitalului.

— Vreau un raport amănunţit asupra a tot ce s-a întîmplat cu pacientul, şuieră către medicul care purta o insignă A2+. Mi s-a spus că starea pacientului se stabilizase, acum de ce naiba spuneţi că a fost un miracol că nu l-aţi pierdut? Răspunde-mi, doctore…

Omul în alb oftă abătut. Auzise destule lucruri rele despre congresmanul Dawson, dar nu-şi imaginase că va trăi ziua în care să-i dea explicaţii. Ar fi preferat să nu-l fi cunoscut deloc…

— Răspunsuri, doctore… Răspunsuri…, îl presă Dawson, nerăbdător. Nu am tot timpul din lume la dispoziţie…

— Asta e situaţia, răspunse resemnat medicul. Cordul pacientului s-a degradat în ultimul hal, aşa că… Ne putem aştepta la ce este mai rău în următoarele ore.

— Adică?!… Cît de rău?…

— Dacă nu intervenim prin transplant în următoarele trei, patru zile…

— La naiba! scrîşni congresmanul, trîntind pe podea ochelarii pe care tocmai îi pescuise din buzunarul sacoului. Acum două zile mi s-a spus că poate rezista fără transfer şi o lună, sub supraveghere medicală, fireşte… Acum de ce îmi spui asta?

— Starea pacientului a evoluat imprevizibil, dădu medicul din umeri a neputinţă. Ne-am străduit cît am putut şi totul părea să se fi stabilizat, dar acum o oră a făcut o criză atipică…

— O ce?!…

— O criză atipică, simptome care nu sînt specifice afecţiunii pacientului. De-abia l-am putut stabiliza, dar este foarte slăbit. Atît de slăbit încît am renunţat să mai facem investigaţii suplimentare, deoarece există riscul de a complica şi mai mult afecţiunea existentă.

— Bine, bine… Deocamdată încercaţi doar să-l păstraţi în viaţă, indiferent cît de multe eforturi umane şi materiale ar însemna asta, aveţi aprobarea mea. Şi, dacă faci vreo greşeală, tu sau colaboratorii tăi, să ştii că rămîneţi fără insignele de categoria A şi ajungeţi direct într-un centru de reeducare. Dacă veţi supravieţui nu veţi mai avea dreptul să purtaţi decît insigne D. Mai aveţi ceva de spus?

— Da, sări medicul, nerăbdător. Indiferent cît de mult ne-am strădui, fără grefă îl vom pierde în mai puţin de o săptămînă. Singura

şansă e grefa…

— Ştiu asta, îl opri congresmanul, nepoliticos, împungîndu-l cu arătătorul în piept. Şi nu v-am cerut imposibilul, şoareci de bibliotecă tîmpiţi, v-am cerut să-l ţineţi în viaţă pînă vom aduce donatorul. E chiar aşa de greu să mă fac înţeles?

— Nu…

Pufnind nemulţumit congresmanul scoase din buzunar o tabacheră de aur şi îşi puse o ţigară între buze. Era pe punctul de a o aprinde cînd medicul îl apucă de mînă.

— Nu e voie…

— Drept cine mă iei? izbucni Dawson, furibund. Am insignă de diamant aşa că pot face ce vreau şi unde vreau… Dacă vreau să fumez aici n-o să mă împiedici tu.

— Fumul de ţigară nu-i va face bine pacientului, suspină medicul.

— Uitasem, se îmbună Dawson, punînd ţigara în buzunar. O să fumez mai tîrziu…

— A deschis ochii, răsună vocea infirmierului care supraveghea monitoarele. Se mişcă…

Dintr-un salt Dawson ajunse lîngă patul bolnavului.

— Pot să-i vorbesc? îl întrebă cu voce scăzută pe medicul care-l urmase rugîndu-se în gînd să scape mai repede de pacostea cu insignă de diamant.

— Ar trebui să-l scutiţi de orice efort, inclusiv prezenţa dumneavoastră…

Dezumflat, Dawson era pe punctul de a se retrage cînd pacientul vorbi.

— Congresmanul Dawson?!…

Avea o voce slabă, ca o adiere. Încercă să ridice mîna dreaptă, dar Dawson îl opri cu blîndeţe.

— Brendan, odihneşte-te, şi aşa ai trecut prin destule…

— Mă bucur să vă văd, domnule…

— Şi eu mă bucur, suspină congresmanul, privind chipul desfigurat de boală.

Cît de mult îl schimbase suferinţa pe nefericitul Malcom… În patul care părea şi mai mare din cauza puţinului trup pe care îl susţinea nu se mai afla decît o umbră palidă a celui care fusese Brendan Malcom cu doar două luni înainte. Pentru cîteva clipe Dawson se cutremură la gîndul că toate eforturile de a-l salva pe cel mai promiţător cercetător al Americii vor fi zadarnice. Mai putea face ceva medicina, cu toate progresele ei, pentru nefericitul tînăr?

— Cum te mai simţi?

— Destul de bine…, încercă să zîmbească Malcom, dar rezultă o grimasă dureroasă. Mă mai supără „pompa” din cînd în cînd şi am o durere în piept cînd respir, în rest totul este bine, abia am reuşit să-mi

ţin în frîu dorinţa de a ieşi cu o asistentă, este una a naibii de drăguţă şi cred că mă simpatizează…

— Îmi pare bine să văd că ai rămas un optimist incorigibil… Ai nevoie de ceva?

— Mi-aş dori să mă pot întoarce la lucru, domnule… Nu-mi place deloc să lîncezesc şi aici nu mi se dă voie să citesc nici măcar cărţi. Mă gîndesc zi de zi la laboratorul meu…

— Ascultă-i pe medici, Brendan, deocamdată ştiu ei mai bine ce-ţi este permis şi ce nu. Şi nu te mai gîndi la nimic care ar putea să-ţi facă rău. După ce o să te faci bine o să-ţi reiei cercetările, poţi conta pe sprijinul meu…

— Oare o să-mi mai revin? oftă Malcom cu ochii înlăcrimaţi. Nu sînt chiar aşa de sigur…

Dawson se încruntă, neliniştit. În ciuda optimismului afişat cu cîteva clipe mai devreme Malcom nu era decît un biet om înspăimîntat de umbra morţii care plana în jurul lui în cercuri din ce în ce mai strînse. Era mult prea tînăr ca să moară, dar, mai ales, era mult prea necesar.

— O să-ţi revii, îl asigură Dawson strîngîndu-i mîna descărnată. Ai cuvîntul meu. Se pare că există un pacient în moarte clinică la un spital din Texas a cărui inimă este exact ce-ţi trebuie.

Medicul deschise gura pentru a-l corecta, dar Dawson îl observă la timp şi-i făcu semn să tacă.

— Chiar există?!

În vocea slăbită se simţea o fărîmă de entuziasm.

— Domnule, ce veste minunată…

— Mai ai puţină răbdare şi încearcă să lupţi, sînt necesare cîteva analize suplimentare şi… Baftă!

Malcom lăsă capul în piept, obosit.

— Lăsaţi-l să se odihnească, îi recomandă medicul. Are nevoie de odihnă…

Dawson ieşi din salon, îngîndurat, urmat slugarnic de medic. Cînd ajunse la o distanţă sigură îşi vărsă furia asupra omului în halat alb.

— Idiotule, să nu încerci niciodată să mă corectezi. Malcom nu trebuie să afle sub nici o formă de unde provine inima. Şi ai grijă să-ţi informezi şi oamenii despre asta, cel care vorbeşte mai mult decît trebuie ar fi bine să-şi facă din timp bagajele pentru sejurul de la reeducare. Ai înţeles?

— Da.

— Ţine-ţi gura şi ocupă-te de aparatura ta… Malcom este unul din puţinele genii pe care le-a dat omenirea în ultimii treizeci de ani, dar este un idealist, un visător. Mai degrabă ar muri decît să accepte un organ obţinut pe baza celui de-al doilea amendament.

Un agent impunător se apropie grăbit. Dawson îşi îndreptă atenţia

asupra lui, spre uşurarea medicului care se grăbi să dispară în salon.

— Cum stă treaba, Albert? se interesă congresmanul scotocindu-se prin buzunare.

Acum putea să fumeze liniştit, fără să se teamă că ar putea să-i pricinuiască vreun neajuns lui Malcom. Aceasta era deocamdată singura teamă lui Dawson.

— Situaţia este cam nasoală, raportă agentul dintr-o răsuflare şi fără măcar să salute.

Lucra de multă vreme sub ordinele importantului om de stat, astfel că ştia prea bine că Dawson nu dă doi bani pe etichetă sau regulamente.

— Individul a fost dat direct în urmărire generală. Avînd în vedere situaţia n-am mai aşteptat să treacă termenul legal.

— Prea bine… aprecie Dawson, trăgînd fumul în piept; nicotina avea calitatea de a-l linişti într-o oarecare măsură. Sper că nu ai comunicat motivul real pentru care este urmărit, nu? Chiar dacă e legal, nu înseamnă că nu sînt indivizi care să conteste moralitatea Amendamentului. Nu mai pot eu de ei, dar trebuie să ţinem seama şi de sentimentele mulţimii, nu vreau să-l transform pe nemernicul de Barton în cel mai compătimit erou naţional.

— Deoarece trebuia să punem în mişcare toate departamentele am transmis la toate secţiile că John Barton este suspectat de asasinarea cu premeditare a doi agenţi A+. Cu o asemenea „recomandare” a pus pe jar toată poliţia. Practic toţi agenţii disponibili îl caută pe Barton.

— Cu o asemenea faptă în cîrcă riscă să fie ucis de vreun agent dornic să-şi răzbune colegii, grohăi îngrijorat Dawson, oprindu-şi ţigara aproape de buze. Altceva nu ai găsit?

— Am avut grijă de acest amănunt, surîse Albert în spatele ochelarilor negri. Pe lîngă uciderea agenţilor, Barton mai este implicat şi într-un complot contra vieţii preşedintelui, a mai furat nişte secrete de stat şi se recomandă să fie prins viu. Am specificat cît se poate de clar în comunicat că trebuie prins viu prin orice mijloace.

— Vorbeşte cu şeful poliţiei, să facă tot posibilul pentru a trimite cît mai mulţi oameni pe urmele lui Barton. Şi cît mai mulţi roboţi, să scoată din birouri pe toţi cei care pierd timpul cu hîrţoage.

— Am vorbit…

— Şi?!

— Deocamdată este imposibil să mai dea şi alţi oameni. Au avut loc şi ceva tulburări în Cartierul de Vest…

— Puţin îmi pasă de ceea ce se petrece în Cartierul de Vest! Nemernicii de acolo n-au decît să se omoare între ei, dacă asta le face plăcere. Eu vreau să-l prindă pe Barton, şi asta cît mai repede. Au intervenit nişte complicaţii…

— Asta m-a spus… A trimis pe urmele lui Barton pe toţi cei de care se putea lipsi.

— O să iau chiar eu legătura cu el, o să vezi că se poate. S-a aflat ceva despre Barton?

— Un anume Tim Parker a sunat la poliţie şi a declarat că Barton se află la el acasă. A fost trimis un agent municipal pentru a face verificări, dar Barton a reuşit să-l doboare pe poliţist şi i-a confiscat şi arma…

— Au trimis numai un agent? ochii lui Dawson ieşiseră din cap de iritare. De ce naiba nu au trimis o echipă operativă? Cum a fost posibil să fie tratat ca un găinar de rînd?

— Să ştiţi că munca poliţiştilor e mai grea decît pare, îl informă agentul, el însuşi fost poliţist care petrecuse ani întregi în stradă. De fiecare dată cînd se oferă recompensă pentru informaţiile necesare pentru prinderea unui criminal telefoanele de la secţiile de poliţie sună neîncetat, tot omul are ceva de spus, a văzut sau i s-a părut că a văzut ceva, dar cei mai mulţi sună aiurea, fie din prostie, fie din speranţa deşartă de a pune, printr-o minune, mîna pe premiu. Unii sună doar din dorinţa de a încurca şi mai mult iţele… Îţi trebuie fler, nu glumă, să poţi tria apelurile. Parker n-a reuşit să fie suficient de credibil…

— Asta e, o să mă ocup mai tîrziu de pedepsirea vinovaţilor. Deocamdată n-am timp! Pe Parker l-aţi interogat? Voi, nu tîmpiţii de la poliţie…

— Un agent special s-a ocupat de individ şi mi-a transmis chiar acum cîteva minute concluziile lui.

— Rezumă…

— Se pare că Parker este un mic escroc care s-a cam eschivat de îndatoririle faţă de patrie, a reuşit să se strecoare graţie colaborării cu serviciile de informaţii…

— Treci peste asta, nu mă interesează cîtuşi de puţin gunoiul de Parker şi nici activitatea lui de spion. Ce a spus despre Barton?

— În timpul cît au stat la taifas în aşteptarea poliţiei Parker s-a prefăcut că vrea să-l ajute şi i-a vorbit despre oamenii-şobolani…

Involuntar, Dawson tresări atît de tare încît scăpă ţigara din mînă. Agentul se opri, aşteptînd să-şi revină.

— I-a vorbit despre oamenii-şobolan?! De ce naiba? Chiar n-a găsit alt subiect de discuţie?

— Cică trebuia să-l ducă cu preşul, i-a spus că rebelii din canalizarea oraşului numai pe el îl aşteaptă să-i dea o mînă de ajutor. A încercat să-i arate că vrea să-l ajute… Domnule, vă simţiţi bine?

Tenul congresmanului devenise brusc cadaveric. În ciuda stăpînirii de sine de care reuşea să dea dovadă în cele mai grele momente nu-şi putea opri tremuratul mîinilor.

— Mă simt bine… O uşoară indispoziţie, ce naiba… Am şi eu nişte ani în spate. Continuă!

— Parker acesta, deşi face parte din categoria C, a fost apreciat de agentul nostru ca fiind mult mai inteligent, suspect de inteligent, chiar. Şi-a dat cu presupusul şi a apreciat că Barton nu s-a dus în canalizare, nu după dezamăgirea pe care a simţit-o cînd s-a trezit cu poliţia la uşă. Cică Barton este un individ cu o personalitate fără prea multă independenţă, dar extrem suspicios. Presupune că nu se va refugia în canalizare…

— De cînd sfaturile unui escroc au ajuns să călăuzească un agent?

Dawson îşi revenise. Nu ceda uşor.

— Păi… Cred că s-ar putea să aibă dreptate. Barton nu cunoaşte mare lucru despre fauna din canalizare şi suspectează pe toată lumea.

— Nu… O fi o apreciere înţeleaptă, dar personal prefer să mă ghidez după instinct, înţelegi?

— Da domnule…

— Părerea mea este că Barton a pătruns în canalizare. Ştii de ce am ajuns la concluzia asta?

— Nu…

— Ar trebui să-ţi dai singur seama, ţinînd cont de valoarea insignei de pe piept. Dacă Barton mai era la suprafaţă ar fi fost imposibil să se strecoare neobservat pînă acum. Cu recompensa care s-a pus pe capul lui sînt în stare să pariez că pătura inferioară a societăţii îşi petrece timpul vînîndu-l în speranţa că va pune mîna pe bani. Ori, pînă în prezent nu avem nici un fel de dovezi clare că l-ar fi văzut cineva, nu?

— Mda… După ce a fugit din casa lui Parker nu l-a mai văzut nimeni. Se pare că a jefuit o maşină de poliţie, cea care venise pentru a verifica ce s-a întîmplat cu agentul trimis anterior la adresa lui Parker, dar după aceea nu se mai ştie nimic. Se pare că a intrat în pămînt…

— Nu „se pare”, ci chiar a intrat.

— Şi ce facem, domnule?

Dawson îşi aprinse o nouă ţigară. Era atît de agitat, încît într-un tîrziu îşi aminti că nu-i oferise una şi lui Albert. De obicei îşi permitea asemenea familiarisme cu el.

— Uitasem de tine…, se scuză, întinzîndu-i portţigaretul din care agentul luă trei ţigări deodată. Ce să facem? Dacă a intrat în subteran situaţia se complică rău de tot…

— Vă referiţi la…, presupuse agentul, făcînd un semn cu capul.

— Nu, să fiu al naibii, nu din cauza aia… Ar fi ultima mea grijă, dar odată intrat în canalizare, fără experienţă, îi va fi foarte greu să supravieţuiască dacă nu se întîlneşte cu şobolanii. Posibilităţile de orientare în hăţişul de canale sînt practic nule şi mai există şi altă

faună în afară de oamenii-şobolan. I se poate întîmpla orice…

— Să trimitem cîteva echipaje de poliţie să scotocească toate gurile de canalizare din zona casei lui Parker? Ţinînd cont de lipsa de experienţă a subiectului nu cred că a ajuns departe.

— Nici eu nu cred că a ajuns departe, dar dacă s-a întîlnit cu oamenii-şobolan… Se deschid două posibilităţi… Ori l-au ucis, considerîndu-l spion, şi-n cazul acesta am pierdut orice şansă în ceea ce-l priveşte pe Malcom, ori l-au acceptat, şi atunci ne va veni foarte greu să-l luăm din mîinile lor. Afurisiţii cunosc toate cotloanele de sub oraş şi au şi arme…

— Trimitem oamenii?

— Cît de mulţi posibil… Tu o să te deplasezi la faţa locului şi mă vei informa din jumătate în jumătate de oră despre ce se petrece acolo. Să folosească şi roboţii specializaţi pentru scotocitul prin canalizări. Senzori, roboţi de hăituială şi anihilare… Să nu vii înapoi fără nemernic…

Agentul o şterse fără o vorbă. Dawson îl urmări cu privirea, clătinînd din cap. Albert se descurca aproape în orice situaţie, dar de data aceasta trebuia să reuşească numaidecît.

Dawson rămase pe holuri şi mai fumă trei ţigări. Din cînd în cînd se ciocănea cu degetul peste fruntea încruntată, ca şi cum ar fi încercat prin aceasta să-şi stimuleze gîndirea.

Era pe punctul de a aprinde cea de-a patra ţigară cînd se lumină la faţă. Scoase telefonul celular din buzunarul pantalonilor şi formă numărul agentului Albert.

— Ceva noutăţi? mormăi în clipa în care agentul răspunse. Nimic? Am avut dreptate, deci, aţi găsit locul pe unde a pătruns în subteran… Foarte bine! Bănuiam eu că poliţia nu are oameni suficient de bine pregătiţi pentru a duce la bun sfîrşit o asemenea misiune. Am omis să-ţi spun, dar poliţiştii noştri sînt grozavi doar cînd snopesc în bătaie un beţiv care s-a uşurat pe unde nu trebuie… Albert, îţi mai aduci aminte care erau cei patru vînători de recompense care l-au capturat pe Michael Bruner? Exact, dementul care l-a asasinat pe guvernatorul Paulson şi care s-a refugiat în canalizare…

***

Nu-şi imaginase aşa ceva nici în cele optimiste presupuneri. Se aşteptase să pătrundă într-o lume dominată de spaţii înguste şi joase, întuneric, umezeală, mucegai şi mirosuri insuportabile, o lume plină de spaime. Descoperi că lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău. Tunelele subterane erau suficient de largi încît să permită trecerea unui camion de dimensiuni medii şi totul era uscat, uluitor de uscat. Din loc în loc, atîrnate de tavan, lămpi cu cuarţ răspîndeau o lumină difuză,

suficientă însă pentru a înainta fără a pipăi. Subteranele oraşului erau mai bine întreţinute decît multe zone de la suprafaţă.

Hotărîse să se aventureze în canalizare după o matură chibzuinţă. Era de presupus că Tim le rezumase poliţiştilor discuţia avută.

Doar un tîmpit s-ar grăbi să ajungă la o anumită destinaţie cînd aceasta este cunoscută de urmăritorii lui. Spera, din inimă, ca poliţiştii să-l considere ceva mai inteligent şi să-l caute la suprafaţă. Dacă ar fi ştiut care sînt condiţiile din subteran n-ar mai fi furat lanternele. Ce tîmpenie! Or să-şi dea seama de intenţiile lui de îndată ce vor descoperi lipsa lanternelor.

La cîteva sute de metri depărtare de casa lui Tim descoperise gaura de canal, protejată de un grilaj metalic care nu-i ridicase mari probleme.

Se gîndi că ar fi bine să spargă lămpile pe unde trecea, dar îşi dădu seama că asta nu însemna decît pierdere de vreme. Urmăritorii, indiferent care ar fi fost aceştia, aveau posibilitatea să se doteze cu tot ceea ce le era necesar pentru a străpunge şi întunericul cel mai cumplit. În plus, era cea mai simplă metodă de a le arăta pe unde a trecut.

— Ce ticălos! strigă, referindu-se la Tim. Ce canalie…

Să-şi audă propriul glas era foarte confortabil. Îl ajuta să nu intre în panică.

Oare exista, într-adevăr, o opoziţie care trăia în canalizare? Pînă în prezent condiţiile erau mult mai bune decît la suprafaţă.

După trei ore de mers în forţă se opri să-şi tragă sufletul. Era zdrobit de oboseală, nici în cele mai grele zile de şantier nu se ostenise atît.

Un junghi în stomac îi atrase atenţia că era cazul să şi mănînce ceva. Noroc cu punga luată de la poliţist. Găsi în ea o franzelă, una adevărată, din grîu adevărat, nu produs din chimizarea unor substanţe pe care guvernul se străduia să le ţină secrete. Şi o bucată de carne… Carne cu gust de carne, nu ceea ce se servea categoriilor inferioare sub denumirea de carne.

Mîncă jumătate din conţinutul pungii, rezistînd ispitei de a înfuleca totul. Trebuia să se gîndească la ziua de mîine.

Şi pîinea, şi carnea aveau un gust extraordinar, nu mai mîncase ceva la fel de gustos de cînd era el. Păcat că poliţistul nu avea în maşină un sac de merinde…

Strînse toate firmiturile şi le înghiţi, atent să nu risipească nici una.

— Acum mi-ar prinde bine un pui de somn…, cugetă, căutînd cu privirea un loc unde să se adăpostească.

Durerea de cap pricinuită de alcoolul lui Parker dispăruse cu totul, efortul depus ajutase la eliminarea toxinelor din organism.

Un mic trosnet îl alarmă. În zonă se mai afla încă cineva.

***

Leon Adair nu făcea nici un efort să-şi ascundă furia ce-l asalta din toate părţile, asemenea valurilor unei mări agitate care tabără asupra unei stînci singuratice. Alături de el, cu armele scoase la vedere, Andy Redmond renunţase de ceva vreme să-l mai calmeze şi aştepta ca mai experimentatul său tovarăş să revină de la sine la sentimente mai bune.

— Tîmpenia care mi s-a întîmplat azi dimineaţă le întrece pe toate… De ce naiba a trebuit să mi se întîmple tocmai mie? De ce ni se întîmplă numai nouă? Sandoval şi Bonner… Nenorocire mai mare decît asta nu cred că există… Tu de ce naiba nu spui nimic?

— Ar ajuta la ceva? rînji Andy, consultîndu-şi arsenalul din dotare. Ai auzit cum stau ordinele, nu? Trebuie să facem echipă cu cei doi rahaţi, fie că ne place, fie că nu…

— Să le ia naiba de ordine! Aş fi preferat să plecăm doar noi doi în căutarea tembelului, reuşim să ne descurcăm şi singuri, n-avem nevoie de idioţi care să ni se încurce printre picioare. Şi încă ce idioţi…

— Şi eu preferam misiunea pe cont propriu, dar sînt mulţumit că am primit-o şi în condiţiile astea.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Mai nimic…

De fapt ar fi vrut să-i spună că se puteau considera foarte norocoşi că cineva îi recomandase pentru misiune, recompensa pusă pe capul fugarului era cea mai mare de care auzise vreodată.

— Ştiu ce naiba gîndeşti, mugi Adair, furibund. Ascultă la mine, nu noi sîntem cei norocoşi că am fost trimişi după „peştele cel mare", ci Bonner şi Sandoval. Noi sîntem adevăraţii profesionişti pe cînd ei nu sînt decît nişte amatori plini de noroc ca o potaie rîioasă de păduchi. Nu e nimic de capul lor, să ştii asta!

— Cum doriţi, rîse Andy, plecîndu-se slugarnic. Mai degrabă ţi-ai conserva energia în loc să urli degeaba…

— N-am nevoie de sfaturile tale, aşa cum nu am nevoie nici de tîmpiţii în plus, tu îmi eşti de ajuns…

Andy socoti că este mai cuminte să ignore aluzia răutăcioasă. La cît era de turbat, Leon avea nevoie să-şi descarce nervii pe cineva şi nu simţea nevoia de a fi folosit drept tampon.

Nu era un secret pentru nimeni din branşa vînătorilor de recompense faptul că Leon Adair îi ura de moarte pe Ryan Bonner şi pe Roney Sandoval. Personal, Andy îi dădea dreptate partenerului său, dar era de părere că Leon prea punea la suflet nişte chestii care se

întîmplaseră cu mult timp în urmă. N-avea nici un rost să dezgroape cai morţi, în loc să-i înjure pe rivalii lui de moarte ar fi fost mai bine să-şi concentreze toate eforturile pentru a pune mîna pe fugar. Cu recompensa promisă îşi puteau permite să se retragă şi chiar să se refugieze într-o ţară în care legislaţia era mai blîndă, iar o jumătate de milion de dolari valora cît un milion întreg în S.U.A. Sau mai mult. Rămînea doar partea mai interesantă, aceea de a pune mîna pe parale.

Pentru Leon Adair, Sandoval şi ucenicul lui reprezentau o piază rea, indivizii care se iveau tot timpul la locul nepotrivit şi umflau potul pentru care el se spetise. Aşa se întîmplase şi cu primul mare peşte din cariera lor, Michael Bruner.

Deşi în general nu-l interesa viaţa personală a celor pe care îi vîna, în cazul lui Bruner făcuse o excepţie şi se documentase puţin, un semn de recunoaştere pentru recompensa încasată.

Bruner nu era decît un biet amărît care, înainte de intrarea în vigoare a legislaţiei privitoare la categoriile sociale şi drepturile care se cuveneau fiecăreia dintre ele, îşi cîştigase existenţa reparînd ceasuri şi jucării mecanice. Evaluarea îl plasase în categoria E, penultima pe scara valorii şi în ceea ce priveşte drepturile acordate. Un individ din categoria E era considerat din start redus mintal şi, prin urmare, nu avea dreptul de a ocupa funcţii de răspundere (lucru interzis şi celor din C şi D). Li se puteau încredinţa doar munci fizice foarte grele, în care mintea nu era aproape deloc solicitată (al naibii guvern, cum se gîndea el la toate!). De primit, nu primea mare lucru pentru munca lui, hrană doar cît să-şi ducă zilele şi un adăpost în care locatarii stăteau înghesuiţi ca sardelele. Cu alte cuvinte, Bruner trăise incomparabil mai bine pe vremea cînd cei care-i aduceau ceasuri şi jucării la reparat nu se interesau atît de nivelul de inteligenţă cît de priceperea lui de meseriaş. În decursul anilor acumulase suficientă ură în el faţă de sistemul care-l obliga să muncească pînă la epuizare la construcţia de autostrăzi, cărînd cu spinarea bolovani de piatră şi saci de ciment, oferindu-i în schimb hrana cea mai proastă şi doar atîtea haine cît putea toci pe şantier.

Într-o zi, în cursul unui discurs public al guvernatorului prilejuit de realegerea acestuia, Michael Bruner se răzbunase pe sistem în felul lui. Se strecurase pînă aproape de cel mai important personaj politic din stat cu un buchet mare de garoafe pe care-l obţinuse în schimbul unui lănţişor de aur cu medalion, o chestie pe care o păstrase ascunsă de-a lungul anilor şi nu se îndurase să-l schimbe pe o bucată de pîine. În buchet avea ascuns un pumnal, confecţionat artizanal. Îi oferise guvernatorului buchetul de flori şi apoi, înainte ca agenţii de pază să realizeze ce se petrece, îi secţionase carotida.

Cam asta era povestea vieţii lui Michael Bruner. Uluitor nu era atît faptul că reuşise să-şi ducă la bun sfîrşit planul criminal, ci mai

ales că reuşise să scape din busculada ulterioară nevătămat şi să se refugieze în canalizarea oraşului unde rezistase mai bine de o lună înainte de a fi încolţit de vînătorii de recompense.

În tot acest răstimp Leon, însoţit de Andy, îl hăituiseră fără răgaz prin cele mai ascunse cotloane, adulmecînd fiecare urmă. O lună de zile petrecută în subteran, de marşuri fără sfîrşit şi de dormit pe apucate, păzindu-şi unul altuia somnul învolburat.

Pînă la urmă îi luaseră urma, Bruner era şi el la capătul puterilor, dar cînd ridicaseră armele pentru a-l soma să se predea, ca un făcut, naiba ştie de unde, apăruse nemernicul de Sandoval însoţit de diavolul ăla mic, pe atunci un puştan cu caş la gură şi, la rîndul lor, aţintiseră puştile asupra fugarului pentru care ei se spetiseră.

O jigodie de reporter, sosit împreună cu Sandoval îi fotografiase cu promptitudine şi, cu toată cearta care se iscase pe chestiunea arestării, din presă reieşise că arestarea era rezultatul colaborării dintre cei patru vînători de recompense şi nu a istovitorului efort depus de Adair şi asistentul lui. O adevărată porcărie! De voie, de nevoie, au împărţit recompensa în patru, cu cei doi ticăloşi care susţineau tot timpul că ei făcuseră toată treaba. Soluţie de compromis deoarece, dacă ar fi apelat la judecător, cea mai mare parte a recompensei s-ar fi dus pe taxe.

Ba se putea termina şi mai rău… În toiul altercaţiei care urmase după încolţirea lui Bruner, preţ de cîteva minute nu mai interesase pe nimeni soarta arestatului, nici chiar pe Sandoval, care trecea drept un campion al prudenţei. Probabil era prea ocupat pentru a face faţă acuzelor aruncate cu vervă de Adair.

Chiar Leon plătise lipsa de prevedere; cu acelaşi pumnal cu care-l asasinase pe guvernator Bruner reuşise să-i sfîşie obrazul înainte de a cădea grămadă la pămînt, năucit de pumnii lui Bonner.

Şi acum, culmea ironiei, li se cerea să lucreze împreună pentru a prinde un alt fugar periculos, care lichidase doi agenţi guvernamentali şi furase nişte secrete de stat. Încă nu-şi reveniseră din şocul resimţit în clipa în care înţeleseseră cine este la telefon. Congresmanul Dawson în persoană le vorbise şi le recomandase să-l captureze pe fugar intact. Încasarea recompensei depindea total de acest amănunt. Dacă fugarul păţea ceva iremediabil, adio bani! Era cel mai mare peşte pe care aveau ocazia să-l pescuiască şi nu puteau accepta că purcoiul de bani avea să ajungă pe tava lui Sandoval.

— Dacă Sandoval şi maimuţa lui sînt aşa de grozavi, de ce nu s-au dus să-l aresteze pe Erin chiar în vizuina lui? Nu-s decît nişte oportunişti daţi naibii… Ne-au tras o dată pe sfoară, de data asta n-o să le mai meargă… Mă jur pe tot ceea ce iubesc mai mult pe lumea asta. Dacă se întîmplă să mai apară şi de data asta ca atunci… Ei bine, o să am ac de cojocul lor. Unul al naibii de ascuţit şi bine calibrat.

— Ce naiba… Doar nu ai de gînd să…

— Ba bine că nu, hohoti Adair, armîndu-şi cu zgomot arma care-l făcuse celebru. Şi încă cum… Sită o să-i fac, numai să îndrăznească să-şi arate meclele cretine.

— Ai fi în stare să tragi în nişte colegi de-ai tăi?

Andy arăta de-a dreptul şocat. În ciuda concurenţei existase tot timpul în rîndul vînătorilor de recompense o anumită solidaritate de breaslă. Nu de puţine ori se întîmplase ca vînători care nu puteau sta mai mult de cinci minute în aceeaşi încăpere fără să se ia la bătaie să lase totul deoparte şi să-şi acorde sprijin reciproc atunci cînd viaţa unuia era ameninţată. Cum să tragi într-un om pe capul căruia nu exista nici un premiu?

— Ascultă-mă cu atenţie, băiete, şuieră Adair, turbat. Şansa care ni s-a oferit astăzi e atît de mare şi de incredibilă încît e imposibil să ţi se mai ofere încă o dată în viaţă. Atîţia bani nu poţi face nici dacă prinzi jumătate din tipii pentru care există mandat şi dacă pui mîna pe mălai ai şansa să renunţi pentru totdeauna la nenorocita viaţă de hăitaş, pricepi? Dacă plăcinta e împărţită în prea multe porţii banii o să ţi se termine înainte de a-ţi da seama că i-ai avut. Eu unul aş face orice să iau tot potul şi, dacă îţi cunoşti interesul, ai face la fel… Înţelegi? Dacă ceva nu merge cum ne-am dori sper c-o să ştii în ce direcţie să tragi.

Uşurat, Adair începu explorarea unui tunel lateral, instinctul lui de colecţionar de capete îi spunea că zona trebuie numaidecît cercetată. Andy îl urmă, posomorît. Îl ştia de prea multă vreme pe Leon ca să nu-şi dea seama că individul vorbea serios, nu era numai o chestie spusă aşa, la nervi... Banii oferiţi pe capul lui Barton îi înfierbîntaseră imaginaţia, îl înnebuniseră de-a dreptul şi nu s-ar fi dat în lături nici chiar de la crimă, principala infracţiune a celor pe care îi vînase fără cruţare o viaţă întreagă.

— Aici nu-i nimic, îl anunţă Adair, dezamăgit. Nimic care să ne folosească.

Andy nu răspunse. Era preocupat să analizeze datele afişate pe un calculator mare cît jumătate din palma lui.

— Vreo veste, ceva? se interesă Adair, sceptic. Pun pariu că porcăriile alea nu sînt bune de nimic… Auzi la ei! Ne-au pus la dispoziţie aparatura necesară pentru a îndeplini misiunea. Ascultă-mă pe mine, timp de mii de ani oamenii au vînat animale sau alţi oameni fără nici un fel de aparatură ajutătoare, bazîndu-se numai pe instinct şi priceperea proprie. Instinctul! Asta este tot ceea ce-i trebuie unui vînător de capete, şi un dram de noroc, nu şmecherii electronice…

— Unul dintre senzori transmite că a detectat mişcare la vreo doi kilometri de aici, îl informă Andy, ignorîndu-i aprecierile. A detectat o fiinţă mare…

— La naiba, mormăi Leon, să vedem totuşi dacă e ceva interesant…

***

— Să ştii că sînt înarmat, strigă John, aţintind asupra pereţilor goi revolverul confiscat de la poliţist.

Nici un răspuns. Începu să creadă că nervii încordaţi îi jucaseră o festă. Doar i se păruse că auzise ceva.

Era pe punctul de a-şi băga arma în buzunar cînd se trezi îmbrîncit cu putere. Înainte să-şi dea seama ce se petrece ateriză pe spate, lovindu-se la coaste în cădere. Pistolul îi zbură din mînă, dar chiar dacă ar fi reuşit să-l păstreze nu l-ar fi ajutat prea mult. O armă blocată nu valora mai mult decît un bolovan zdravăn. Ţinea pistolul prea aproape de insignă pentru ca acesta să funcţioneze.

— O mişcare şi te-ai dus naibii, man…, tună o voce răguşită.

Abia acum reuşi să-l identifice pe cel care-l atacase. Un tip subţirel, alb, cu o barbă uriaşă, îmbrăcat în nişte haine jegoase, care aţintea asupra lui o ghioagă cu ţinte de metal. Nu mai încăpea nici o îndoială, se afla faţă în faţă cu un om-şobolan.

— Calmează-te… Nu vreau să fac nici un rău, nimănui…

— Nici nu prea mai ai cum, hohoti bărbosul. Dacă mi se pare ceva dubios la tine te turtesc cu bîta. Cine eşti şi ce cauţi aici? Nu pari deloc genul care are chef să facă o plimbare pe sub oraş înainte de culcare.

— Am nişte necazuri la suprafaţă, oftă John, străduindu-se să pară cît mai convingător.

În ciuda aspectului neîngrijit şi a bărbii stufoase, cel care-l imobilizase nu părea un om rău, dar asta nu însemna, neapărat, că putea să aibă încredere în el. Şi Tim Parker părea un tip de treabă. Şi nu era…

— Necazuri cu cei de la suprafaţă, spui… Bărbosul nu părea deloc surprins: Ce fel de necazuri? Din cîte ştiu eu, sub denumirea de necazuri poţi găsi o încîntătoare încrengătură lexicală.

— Mi s-a cerut să-mi donez nişte organe pentru un tip din clasa A… N-am putut suporta ideea şi-am şters-o…

— Amendamentul Dawson, deci…, surîse bărbosul, relaxat. Nu ai deloc mutră de poliţist sub acoperire sau ceva de genul ăsta, pari un om cinstit…

— Sînt un om cinstit, accentuă John, fără să-şi poată lua ochii de la bîta ţintuită.

În ciuda aspectului fragil, bărbosul părea să deţină o forţă considerabilă. Parcă-l lovise un tren. Continuă:

— Mi-am făcut de fiecare dată datoria faţă de ţară şi naţiunea

americană atunci cînd am fost solicitat, dar ceea ce mi s-a cerut este prea mult…

— Eşti tare, man, hohoti omul-şobolan, lăsînd bîta în jos. Pe bune…

— Adică!?

Nu reuşea să înţeleagă motivul veseliei subite a bărbosului. Doar nu spusese nici o glumă.

— Eşti simpatic, ţi-am spus… Toţi cei care ajung să se refugieze în subteran nu dau două parale pe datoria faţă de naţiunea americană şi S.U.A. Pricepi?… Într-un fel sau altul toţi au ajuns să aibă ceva de reproşat celor care ne conduc.

— Rebeli?

— Pricepi repede.

Deja îşi rezemase bîta de coapsă, semn că nu-l mai considera o ameninţare. Îi întinse o mînă subţire şi jegoasă, ajutîndu-l să se ridice.

— Scoubaday, rosti omul-şobolan fără să-i dea drumul la mînă.

— Poftim?!

— Scoubaday, acesta e numele meu…

— John Barton… Cetăţean categoria C+. Încîntat de cunoştinţă. Scuză-mă…

— Pentru ce? Că am un nume care sună cam ciudat?

— Da… N-am mai cunoscut pe nimeni care…

— Să poarte numele ăsta, îi luă Scoubaday vorba din gură. Ştiu, mi s-a mai spus asta. În realitate, nu este numele meu, este porecla, dar m-am obişnuit cu ea atît de mult încît dacă cineva m-ar striga pe numele meu adevărat n-aş reacţiona mai mult decît aş face-o atunci cînd trece o rablă pe stradă. Şi, în plus, îmi place…

— Eu, din păcate, nu am nici o poreclă…

— Poate că nimeni nu te-a considerat suficient de important pentru a-ţi atribui una. Hei, băieţi, puteţi ieşi…

John tresări surprins văzînd cîte mutre jegoase apar de după coloane şi din cele mai surprinzătoare unghere. Cum de nu le sesizase prezenţa? Erau pe puţin o duzină…

— Te urmăream de vreo jumătate de oră, îl informă Scoubaday cu dezinvoltură. Cu greu ne-am abţinut să nu rîdem cînd am văzut cum încercai să te strecori cît mai discret. Nu ne-o lua în lume de rău, dar mai ai multe de învăţat pînă să devii om-şobolan…

— Oameni-şobolan?! Şi voi vă spuneţi tot aşa? lăsă John să-i scape.

— Păi, ce? Crezi că numai cei de afară au dreptul să ne spună aşa? Puţină autoironie nu strică nimănui, te ajută să treci mai uşor peste greutăţile vieţii.

Oamenii-şobolan se apropiaseră, formînd un cerc strîns în jurul lor. John simţi o stînjeneală fără margini la vederea chipurilor obosite,

slăbite de lipsuri, acoperite de straturi de murdărie. Aveau cu adevărat mutre de şobolani. Cetăţenii de categoria C îşi permiteau să fie mai îngrijiţi decît oricare dintre prietenii lui Scoubaday.

— Băieţi, el este John, îl prezentă Scoubaday, deşi era puţin probabil ca oamenii-şobolan să nu fi auzit nimic din conversaţia lor. S-a refugiat pe tărîmul nostru din cauza Amendamentului Dawson. Că veni vorba, cum stau exact lucrurile? Nu ne-o lua în nume de rău, dar orice individ care ajunge pe teritoriul nostru este tratat ca un răufăcător pînă la proba contrarie.

Cercul oamenilor-şobolan se strînsese ameninţător, aproape atingîndu-l, le putea simţi în nări răsuflarea puturoasă. Priviri răutăcioase îl iscodeau, încercînd să-i pătrundă pînă în cele mai ascunse cotloane ale minţii. În afară de Scoubaday nimeni nu scosese o vorbă, dar John realiză că, de îndată ce povestea sa ar fi început să scîrţîie, duzina de jegoşi l-ar fi făcut fărîme.

O bubuitură înfundată îl făcu să tresară. Nu era singurul, oamenii-şobolan intraseră şi ei în alertă. Un individ mărunţel, cu barba încîlcită curgîndu-i pe piept, apăru dintr-o galerie laterală urlînd cît îl ţineau plămînii:

— Cîrtiţe băşinoase!… Cîrtiţe băşinoase!…

— Să dea toţi dracii în deşteptul care le-a inventat, afurisi Scoubaday. Urmaţi-mă!

Îl înşfăcă de braţ pe John, care nu pricepea nimic din ce se întîmplă, urletele mărunţelului nu aveau nici o relevanţă pentru el. Simţea însă o mare uşurare deoarece neaşteptatul incident amînase interogatoriul pe altă dată. Oamenii-şobolan păreau extrem de circumspecţi (avînd în vedere condiţiile în care-şi duceau viaţa nici nu i-ar fi putut învinui) şi ,dacă ar fi bănuit că ceva nu este în regulă, nu s-ar fi dat înapoi să-l linşeze. După trădarea lui Tim Parker nu mai era dispus să-şi deschidă sufletul prea uşor. Pe Tim îl considerase un adevărat prieten, un luptător devotat cauzei celor mulţi şi nedreptăţiţi, îl cunoştea de ceva ani. Chiar dacă, prin definiţie, oamenii-şobolan erau duşmani neîmpăcaţi ai guvernului, nu se simţea în stare să le spună adevărul.

Văzu la cîţiva paşi în faţa lui revolverul pe care-l scăpase atunci cînd Scoubaday îl atacase. Se părea că toată lumea îl ignorase. Scoubaday îi dădu drumul la braţ şi urla nişte ordine pe care nu reuşi să le înţeleagă, dar reuşi să recupereze arma. Instinctul îi spunea că va avea nevoie de ea.

Lîngă el, oamenii-şobolan alergau cît îi ţineau picioarele. Mărunţelul care dăduse alarma gonea chiar lîngă el, pufăind zgomotos.

În faţa tuturor alerga Scoubaday, îndemnîndu-i tot timpul să se ţină de el.

Prin gălăgia făcută de ceata care alerga John reuşi să distingă o răpăială metalică, un zgomot asemănător celui făcut de ploaia care cade pe un acoperiş de tablă. Răpăiala se apropia, în ciuda sforţărilor cetei lui Scoubaday de a păstra distanţa.

John făcea eforturi deosebite pentru a face faţă ritmului impus de Scoubaday. Realiză însă rapid că, dacă galopada mai dura mult, avea să cedeze. Nu alergase în viaţa lui mai mult de jumătate de milă şi lipsa de antrenament începea să-şi spună cuvîntul.

— Repede, John, repede, îl zori Scoubaday fără să întoarcă privirea.

În clipa următoare piciorul drept bătu numai aerul. O groapă pe care n-o văzuse, probabil din cauza celui care alerga în faţa lui. Se prăbuşi greoi înainte, lovind aerul cu palmele. O durere cumplită îl săgetă în genunchi.

— Scoubaday, ajută-mă…, gemu înspăimîntat.

Ţăcănitul metalic îi răsuna în urechi, desluşit. Privi în urmă şi văzu o mulţime de gîndaci de oţel cromat, ceva mai mari decît pumnul, care alergau pe cîte şase picioare subţiri.

O mînă cu degete de fier îl apucă de umăr, apoi altele de mîini şi picioare, şi-l ridicară în aer. Scoubaday nu-l părăsise.

— Rezistă John, nu mai e mult, răsună încurajator glasul căpeteniei oamenilor-şobolan.

Genunchiul îl durea groaznic, individul care-l ţinea de piciorul drept nu era interesat să-i menajeze membrul rănit însă John îi era recunoscător că nu-l abandonaseră la discreţia gîndacilor de metal. Probabil erau groaznici, de vreme ce oamenii-şobolan depuneau eforturi colosale pentru a-i evita.

Din poziţia în care se afla, pe spate şi cu capul spre direcţia în care Scoubaday îşi îndruma camarazii, reuşea să observe cum pîlcul de creaturi metalice se apropia din ce în ce mai repede. Pe lîngă faptul că oboseala îşi spunea cuvîntul, oamenii lui Scoubaday mai trebuiau să facă faţă şi transportului rănitului.

Maşinăria din fruntea pîlcului se afla la mai puţin de doi metri în urma celor care-l transportau pe John. Se opri dintr-odată, şi explodă cu un plesnet ciudat. O trîmbă de fum violet se răspîndi în tunel, acoperind restul urmăritorilor metalici. Un miros acru, înecăcios, pătrunse în nările lui John, provocîndu-i o tuse chinuită.

— S-a băşit o cîrtiţă, urlă unul dintre cei care-l transportau pe John. Nu mai avem mult…

— Pe aici, se auzi triumfătoare vocea lui Scoubaday şi John simţi cum este tras în lateral. Cei din grup alergau acum printr-un canal cu tavanul atît de coborît încît cărăuşii îl tîrau de-a dreptul pe jos.

Cîteva plesnituri le aduseră la cunoştinţă că şi alte cîrtiţe explodaseră, eliberîndu-şi încărcătura de gaz nociv. Mirosul se înteţise

şi acum şi alţi membri din banda lui Scoubaday tuşeau, încercînd să-şi cureţe plămînii.

Pătrunseră într-o cavitate de mari dimensiuni, o adevărată peşteră. Oamenii-şobolan se debarasară de John, aruncîndu-l pe o grămadă de praf şi moloz. Era, oricum, mai bine decît dacă l-ar fi aruncat pe pardoseala de ciment.

— Uşa… Uşa…, răsună, gîtuită de încordare, vocea lui Scoubaday.

Oamenii-şobolan se repeziră asupra unei uşi metalice de dimensiuni colosale. Cîteva opinteli viguroase şi uşa se închise în nasul arătărilor de oţel.

— Am scăpat şi de data asta, răsuflă uşurat Scoubaday. Ne-au suflat în ceafă…

Nu-i răspunse nimeni, toată lumea era ocupată să-şi tragă sufletul. Alergarea dementială ar fi dat gata chiar şi un atlet profesionist.

Măcinat de cele mai negre presimţiri, John încercă să-şi analizeze situaţia genunchiului accidentat. Dacă avea ceva rupt, situaţia era gravă. Fără posibilitatea de a se deplasa singur nu putea spera la nesfîrşit în generozitatea oamenilor-şobolan.

Fără un cuvînt, Scoubaday îngenunche lîngă el şi-l ajută să-şi suflece pantalonul. Cu mişcări experte îi pipăi pielea care începuse deja să se învineţească.

— N-ai nimic rupt, şi nici tăiat. O vreme o să te doară genunchiul, dar o să te vindeci, garantat…

— Ce bine, oftă uşurat John.

Scoubaday însă nu-l mai asculta. Deja se pregătea pentru manevra următoare.

— Uşa asta o să reţină cîrtiţele ceva mai bine de două ore, timp suficient să ne retragem din calea lor. Mai stăm cîteva minute şi… la drum!

— Ce erau alea? se interesă John, masîndu-şi genunchiul.

— Bun venit în club, amice, rînji Scoubaday. Chestiile „alea” sînt cel mai împuţit coşmar al nostru, naiba ştie care este numele dat de cel care le-a inventat, dar noi le spunem cîrtiţe băşinoase deoarece sînt în stare să sape tuneluri şi prin cele mai dure materiale. Se orientează singure, atrase de căldura corpului uman, şi, cînd sînt îndeajuns de aproape, explodează. Altfel spus, trag un vînt împuţit, eliberînd un gaz narcotic. Dacă ai ghinionul să nimereşti în norul violet ar fi bine să-ţi anulezi planurile pentru următoarele trei zile. Ai simţit mirosul fumului?

— Da…

— Atunci pregăteşte-te pentru ceva dureri de cap peste vreo oră. Nu te îngrijora, pînă la urmă trec, dar să ştii că pentru un neiniţiat sînt groaznice. Pînă reuşesc să perforeze uşa sau peretele noi vom fi

suficient de departe încît detectoarele de căldură n-o să le folosească prea mult cîrtiţelor. O vreme se vor învîrti în jur, cercetînd fiecare centimetru pătrat şi, dacă simt o prezenţă umană, se adună toate şi încearcă să-l dea gata pe nefericit cu putoarea lor. Comunică atît între ele cît şi cu indivizii care le-au trimis pe capul nostru. Şi nu sînt singurele porcării care ne colorează viaţa…

— Groaznic, aprecie John, gînditor. Aşa e în fiecare zi aici?

— Nu chiar… În general avem de făcut faţă altor probleme, cîrtiţele băşinoase nu sînt lansate în subteran decît dacă cei care ne conduc destinele la suprafaţă consideră că au într-adevăr nevoie de un tip refugiat pe aici, ceea ce nu se întîmplă chiar foarte des. Drăciile astea puturoase sînt eficiente, dar consumă o cantitate respectabilă de energie, aşa că nu sînt puse în funcţiune decît cu aprobări speciale. În restul timpului, atunci cînd ne sînt chiar foarte dragi, cîrtiţele dorm pitite în depozite. Vizita de azi a împuţitelor se pare că ţi-o datorăm chiar ţie…

— Mie?!

— N-ar trebui să fii aşa de surprins… Te consideră deosebit de interesant, nu? Sincer, nu-mi amintesc ca vreodată un număr aşa de mare de cîrtiţe să fi invadat zona…

— Să se ducă dracului cu tot ce-a făcut! izbucni dintr-odată un individ roşcat. Ne-a adus pe cap un milion de cîrtiţe şi tu te porţi cu el de parcă ne-ar fi adus un convoi de ajutoare umanitare. Vrei să scăpăm mai repede de porcăriile alea? Atunci nu ai decît să-l legi de un stîlp şi să laşi drăciile alea să-şi facă treaba. Ce ai de spus, Scouby?

Scoubaday îşi îndreptă spatele, atît cît îi permitea făptura deşirată, ţintuindu-l pe răzvrătit cu ochii săi cenuşii.

— Mănînci rahat, Miguel… Asta am de spus…

Scoubaday părea stăpîn pe situaţie, dar John observă că cei mai mulţi dintre oamenii-şobolan adoptaseră o atitudine favorabilă roşcatului. Realiză pe dată şi care era subiectul micilor şoşoteli care încetau în clipa în care privea în direcţia de unde veneau murmurele. Atacul cîrtiţelor fusese evitat în ultima clipă, graţie faptului că ştiau topografia subterană, dar asta nu era decît prima luptă a unui război a cărui durată n-o putea anticipa nimeni.

— Auziţi la el! urlă indignat Miguel, adresîndu-se întregului grup. Eu încerc să-i arăt că străinul care a venit peste noi ne va duce la pierzare şi el îmi spune că mănînc rahat… Poţi să fii mai explicit, Scouby?

— Nu eşti decît un idiot, Miguel, oftă Scoubaday. Pauza a luat sfîrşit, să mergem…

— Ba nu va pleca nimeni de aici pînă nu ne dai un răspuns, sări în sprijinul roşcatului mărunţelul care anunţase invazia cîrtiţelor. Din cauza noului tău prieten era să dăm de naiba la nici cinci minute după

ce l-ai cules. Avem şi-aşa destule belele.

O duzină de priviri duşmănoase se aţintiră asupra lui John, dar Scoubaday nu arăta nici cel mai mic semn de spaimă.

— Ce adunătură de tîmpiţi! murmură, aţintindu-şi ochii asupra fiecăruia preţ de cîteva clipe. (În afară de Miguel şi susţinătorul său nici unul nu reuşi să-i suporte privirea glacială.) V-aţi uitat prea repede trecutul, băieţi… Omul ăsta - arătă către John care se retrăsese în spatele lui -, n-a ajuns aici pentru că şi-a dorit, ci pentru că n-a avut altă soluţie. Iar dacă acum este urmărit de poliţie şi de cîrtiţele ei puturoase nu înseamnă că şi-a dorit asta. Îi este cumplit de greu şi fără ajutorul vostru.

— Şi ce treabă avem noi cu asta? replică Miguel, înaintînd un pas.

— Nu aveţi nici o treabă?! De ce nu aţi spus asta atunci cînd aţi nimerit în subterane căutînd scăparea? De ce n-ai spus asta atunci, Miguel? Acum te ţii băţos, gata să-i dai peste nas celui care îţi cere să-l ajuţi şi asta pentru că ai alergat cinci minute. Mare scofală! Ai uitat cînd am alergat zece mile din cauza cîrtiţelor care te urmăreau? Ai uitat că atunci l-am pierdut pe bătrînul Jazz Hoyt din cauză că n-a putut face faţă ritmului? Ştii cumva ce-a păţit după ce l-au gazat cîrtiţele? Nu?! Măcar de atîta lucru ai fi putut să te interesezi. După ce a fost găsit de poliţie şi-a pierdut rinichii şi stomacul care au ajuns în abdomenul unui mare mahăr al petrolului, din A3+. Cînd dormi, atunci cînd ai timp, nu-l visezi niciodată pe bătrînul Jazz Hoyt?…

— De ce-mi spui asta? mîrîi Miguel, înaintînd un pas.

— Poate că nu-l visezi, l-ai cunoscut prea puţin ca să-ţi pese de el, dar pentru noi, cei care l-am avut alături mai bine de cinci ani, Jazz Hoyt a fost ca un tată, oftă Scoubaday, fără să se tulbure. A fost printre primii care s-a refugiat în subterane şi el ne-a învăţat să supravieţuim în hăţişul de canale şi tunele. Am pierdut cel mai bun tovarăş pe care l-am avut vreodată, dar nimeni, niciodată, nu ţi-a spus că totul s-a întîmplat din vina ta, Miguel. Dacă nu te-am fi acceptat în grupul nostru poate că şi azi bătrînul Jazz ar fi făcut să răsune subteranele de cîntecele lui hodorogite.

Roşcatul îşi plecă privirea, ruşinat. Probabil nu se gîndise niciodată la ceea ce-i spusese Scoubaday. Înaintă către John şi îi întinse mîna.

— Iartă-mă, camarade, cîrîi. M-am lăsat dus de val, ştii. Îmi pare sincer rău pentru ceea ce am spus, dar să ştii că au fost cuvinte spuse la mînie.

John ar fi putut să-i răspundă cu un citat din Tim Parker, „Omul, cînd e nervos, nu se mai controlează şi chiar spune adevărul”, dar socoti că nu era cazul să adune şi mai multă antipatie împotriva propriei persoane.

Scoubaday reuşise să-şi domine opozanţii din micul grup pe care-l

conducea, dar asta nu însemna că avea autoritate nelimitată asupra lor. În general oamenii au tendinţa de a respecta o anumită autoritate doar atunci cînd le sînt ameninţate interesele personale. Poate de aceea Miguel cedase atît de uşor. Dar, pe viitor, dacă lucrurile aveau să se liniştească, probabil că Scoubaday, în ciuda calităţilor sale umane, nu va mai reuşi să ţină în frîu gloata de oameni-şobolan.

Şi Mărunţelul care anunţase invazia cîrtiţelor băşinoase părea bulversat de ceea ce aflase. Pe la colţurile ochilor urduroşi apăruseră lacrimi şi-şi trăgea respiraţia smiorcăindu-se uşurel. Nu era prea greu de dominat…

— Mai este careva care are ceva de spus? se interesă Scoubaday pe un ton liniştit, privindu-i pe fiecare în parte.

De data aceasta nici unul nu se feri să-l privească în ochi. Ba John reuşi să detecteze în ochii lor adevărata compasiune, nimeni nu-l mai socotise pînă atunci vrednic de aşa ceva.

— Mă bucur că aţi înţeles cum stau treburile, oftă Scoubaday. E de-a dreptul ruşinos să-i faceţi o asemenea primire noului nostru prieten.

— Mda, acceptă Miguel, scărpinîndu-şi căpăţîna pletoasă. Eu unul recunosc că am greşit şi promit că n-o să mai pun niciodată problema aşa de copilăreşte. Am fost de-a dreptul tîmpit…

Liderul nu-l învrednici cu un alt comentariu. Consideră că era suficient.

— Acum o să faci cunoştinţă cu toată gaşca, surîse Scoubaday, şi mai mult i se putea ghici decît vedea surîsul prin barba încîlcită. Pe Miguel ai ajuns să-l cunoşti înainte de a începe prezentarea oficială a echipei. El e Intestinul Gros… Intestinul gros al ambasadorului american în Rusia.

— Adică?! se interesă John, uluit. Cum adică e intestinul gros al ambasadorului?

— Noi, cei care ne-am refugiat în subterane din cauza celui de-al doilea Amendament Dawson, am adoptat obiceiul de a ne identifica, într-o oarecare măsură, după organele pe care ar fi trebuit să le cedăm şi după funcţia celui care ar fi urmat să beneficieze de „jertfa” noastră patriotică, îi explică însuşi Miguel, rînjind cu gura pînă la urechi. Eu, cred că te-ai prins, trebuia să-i donez intestinul gros nemernicului de ambasador, după ce porcul de diplomat şi l-a distrus trăgînd la măsea. De, un ambasador beţiv e evaluat la un preţ mai mare decît un sondor cinstit. N-am fost de acord cu ei şi, cînd am rămas singur într-un salon unde am fost dus pentru analize, am sărit pe geam şi… După aceea începe o poveste pe care vei avea ocazia s-o trăieşti pe propria piele. Nu e chiar cea mai grozavă aventură pe care o poţi trăi, dar îţi permite să-ţi păstrezi toate organele. E un schimb convenabil…

Scoubaday aşteptă răbdător ca Miguel să-i dea noului venit

explicaţiile necesare, apoi continuă cu prezentările:

— El este Randalph, omul cu muşchii, îi indică un tip uriaş, singurul care prezenta o oarecare masivitate în gloata de sfrijiţi. Rinichiul… Rinichii unui patron de fabrici de hrană sintetică. Iar el, îi indică un bărbat între două vîrste cu figură posacă şi cu un ochi, este Jerome - Ochiul, ochii Ministrului Apărării… Te întrebi, desigur, de ce are numai un ochi? Chiar dacă nu te interesează deocamdată, s-ar putea să te intrige mai tîrziu, aşa că e mai bine să-ţi risipim chiar acum eventualele nedumeriri. Închipuie-ţi, dacă poţi, că dragul de Jerome, al cărui organism prezintă o compatibilitate deosebită cu cel al pomenitului ministru, n-a reacţionat prea mult atunci cînd i s-a cerut… La naiba, nu i s-a cerut, i s-a impus să renunţe la unul dintre ochi în favoarea ministrului, cică marele om de stat avea o problemă genetică, glaucom sau cam aşa ceva, şi risca să-şi piardă vederea. Jerome n-a cîrîit nici cînd, datorită pierderii ochiului, a fost retrogradat din categoria inferioară B în eşalonul superior D. A fost de-a dreptul încîntat că nu a ajuns în E sau F, coşmarul oricărui individ de la care statul mai poate pretinde ceva. Îţi poţi închipui? I s-a confiscat un ochi din raţiuni de stat şi nu i s-a oferit nici un fel de compensaţie, ba dimpotrivă… Nici măcar nu i s-au lăsat privilegiile acordate clasificării iniţiale. Jerome a considerat că aşa e normal să fie şi… S-a resemnat. „Norocul" lui a fost faptul că nefericitul ministru, un găozar cu insigna de platină acordată celor din A3+, a simţit curînd că vechiul felinar care-i rămăsese dă semne de oboseală şi e în pericol de a-şi pierde jumătate din capacitatea vizuală. Îţi poţi închipui că guvernul nu are nevoie de un ministru pe jumătate orb, cu toate că americanii au fost conduşi destul de bine de un preşedinte ţintuit într-un scaun cu rotile şi asta vreme de patru mandate. Dar ce contează ce-a fost? Acum tehnologia şi medicina fac minuni şi, în plus, este şi Jerome pe fază. Ce s-o mai lungim, agenţii guvernamentali au apelat iar la eroul nostru şi i-au cerut ce-l de-al doilea ochi, urmînd să-l recompenseze cu retrogradarea în F, cine naiba mai are nevoie de un orb? Restul organelor nu-i interesau, amicul nostru era cam beţivan, mai ales după ce-şi pierduse ochiul şi cocarda B, deci se poate trage concluzia că şi viciile nocive se pot dovedi folositoare uneori. A fost dispus să-şi ofere un ochi, dar pe al doilea… Dintr-odată a simţit că nu mai poate suporta regimul, că legea e crudă şi nedreaptă, şi a şters-o, lăsîndu-i pe medici şi agenţi cu buza umflată, iar pe amărîtul de ministru să se descurce cu un singur ochi. E posibil ca, din cauza ast,a respectivul potentat să fi scăzut la un randament jalnic, ceea ce a dus la înlocuirea lui. Vezi ce important este Jerome pentru noi? Nu în fiecare zi ai ocazia să cunoşti pe cineva care să ruineze în mod conştient apărarea naţională începînd de la căpăţînă…

Hohotele înăbuşite, pe care le scoteau unii dintre oamenii-şobolan

(cel puţin Randalph nu făcea nici un efort să se abţină), îi indicară lui John că Jerome juca cel mai nedorit rol din trupă, acela de ţintă pentru ironiile celorlalţi, care nu-i iertau slăbiciunea ce-l dusese la pierderea unui ochi. Nici chiar Scoubaday, cel atît de uman şi mărinimos, de cumsecade, nu găsise că era cazul să-şi îndrepte tăişul ironiilor către altcineva. Jerome părea al naibii de nenorocit din pricina aceasta, lacrimi cît perlele ţîşneau din ochiul pe care reuşise să şi-l salveze de hrăpăreţul guvern. Simţi dintr-odată o milă nesfîrşită pentru nenorocit şi, dacă n-ar fi fost incidentul precedent, cînd Miguel şi Mărunţelul îi ceruseră lui Scoubaday să-l abandoneze la discreţia cîrtiţelor băşinoase, i-ar fi atras atenţia salvatorului său că bietul chior nu se simte deloc în largul lui. Ştia şi el ce înseamnă să fii ţinta tuturor ironiilor, majoritatea oamenilor simt o anumită plăcere în a provoca suferinţă semenilor pe care îi consideră mai puţin înzestraţi.

Spre uşurarea lui John, dar mai ales a lui Jerome, Scoubaday continuă să-i prezinte şi pe ceilalţi componenţi ai clicii oamenilor-şobolan. Din păcate, avînd în vedere că Scoubaday devenise dintr-odată extrem de lapidar, îşi consumase energia verbală agasîndu-l pe Jerome, nu mai reuşi să reţină decît numele Mărunţelului, Hammond. Şi că era posesorul pancreasului unui expert în calculatoare, altfel spus, Pancreasul...

După ce termină de făcut prezentările Scoubaday deveni foarte energic şi hotărît.

— La drum, îşi îndemnă oamenii. Spre deosebire de noi, cîrtiţele nu ştiu ce este aceea odihnă…

***

— Ai găsit ceva, Ryan?

Ecourile vocii lui Roney Sandoval iscau tonalităţi ciudate sub bolţile de beton.

— Da' mai taci odată, măi cap sec, mugi vînătorul de capete, uitînd pentru o clipă cine era cel care-l învăţase meserie. Prin coridoarele astea se aude pînă la cîţiva kilometri, dacă te străduieşti un pic…

După părerea lui Ryan Bonner, Sandoval se străduia din răsputeri să se facă remarcat.

— La naiba, puştiule, te caci pe tine de frică, rînji Sandoval, apropiindu-se. Aici nu e nimeni, pe o rază de două mile, dacă e să iei de bun tot ceea ce-ţi spune aparatura pe care ne-au dat-o.

Bonner aruncă o privire asupra micului ecran şi văzu că, într-adevăr, senzorii de mişcare nu semnalizau nimic suspect.

— Sînt doar senzori, bătrîne, găsi de cale să comenteze. Zece senzori la cîteva sute de kilometri de tunele, nu-i cam puţin?

— Tot e mai bine decît nimic, cel puţin elimină cîteva zone. Ce-ai găsit?

— Nu mare lucru, dar s-ar putea să însemne ceva, oftă Bonner.

Îi arătă lui Sandoval cîteva bucăţi de metal argintiu, răspîndite pe podea.

— Ce-i asta?

— Sînt bucăţi dintr-o lanternă, îl informă tînărul vînător de capete, pe un ton superior; rareori îşi permitea să se dea mare în faţa celui care-l descoperise şi iniţiase în tainele meseriei. Ar trebui să găsim şi restul lanternei prin zonă…

— Deşteaptă chestie, mormăi Sandoval, mai mult ca pentru sine. Din ceea ce am citit despre subiectul nostru, printre alte activităţi criminale, a mai jefuit şi o maşină de poliţie…

— Da, nu-l lăsă Bonner să continue, şi a furat două lanterne şi prînzul unuia din agenţi, plus vandalizarea vehiculului. Individul ăsta îşi doreşte să devină campion în toată gama de infracţiuni…

— Mda… A fost vina tîmpitului de poliţai…

— De ce?

— Trebuia să fie mai atent cu haleala, are bani de aruncat pe fereastră?…

— Roney, cîteodată am impresia că-ţi baţi joc de toţi şi de toate sau că, pur şi simplu, nici măcar nu te interesează ce se petrece, răbufni întărîtat Bonner. Crezi că moare cineva după ironiile tale?

— Da' al naibii de iritat eşti, măi puştiule, scrîşni Sandoval, coborînd glasul, ceea ce avu darul să-i aducă aminte lui Bonner de primele zile de „ucenicie" sub îndrumarea bătrînului vînător de recompense.

Chiar dacă uneori se purta la fel de copilăreşte ca un ţînc de trei ani, prea puţini erau cei pe care Sandoval nu reuşise să-i aducă în faţa instanţei. Se întîmplase de nenumărate ori ca infractori deosebit de periculoşi, care prin felul în care reuşiseră să se sustragă de la executarea mandatului de aducere, dovedind încă o dată impotenţa funcţională a poliţiei, să se predea chiar a doua zi după ce aflau că Sandoval îşi exprimase intenţia de pune mîna pe recompensa oferită. Băgase spaima în mulţi declasaţi, Sandoval ăsta...

— Ce dracu' a intrat în tine de nu mai ştii ce e ăla respect? continuă veteranul hăituielilor pe un ton mult mai degajat însă.

— Scuză-mă, oftă Bonner, sincer ruşinat. Nu ştiu ce naiba e cu mine, de cînd cu recompensa asta… Îţi dai seama ce se poate face cu toţi banii ăştia? Pe cine mă-sa o fi lichidat nenorocitul pe care-l hăituim?

— Puştiule, timpul e al naibii de scurt, aşa că vreau să-ţi bagi minţile în cap cît mai rapid. Parcă aseară am avut o discuţie despre ceea ce trebuie să facă vînătorul de capete pentru a ieşi teafăr din

toate încercările la care îl poate supune viaţa, nu?

— Păi…

— Nu, nu spune nimic, n-avem prea mult timp la dispoziţie, nu suficient timp pentru a ne lăsa purtaţi în discuţii metafizice tîmpite. Doar asculţi şi, după ce termin, ai două soluţii: ori eşti de acord cu mine, şi atunci continuăm împreună, ori ai altă părere şi atunci îţi deplasezi tîrtiţa în altă direcţie… Nu ştiu ce se poate face cu jumătate de milion de dolari, nu ştiu şi, deocamdată, nici nu mă interesează. De ce naiba m-aş gîndi cum să cheltui cinci sute de miare dacă n-am nici un sfanţ? Băiete, revino cu picioarele pe pămînt. Mai întîi gîndeşte-te cum să pui mîna pe banii ăştia şi apoi eliberează-ţi fanteziile. E al naibii de interesant să-ţi faci planuri de viitor, unii deştepţi consideră că e chiar indicat să-ţi programezi într-o măsură cît mai mare timpul care ţi-a mai rămas de trăit, foarte bine, dacă geniile care au tocit biblioteci întregi susţin asta, aşa o fi… Dar, în cazul tău, situaţia e alta şi, dacă nu poţi gîndi singur, ascultă-l pe altul mai deştept decît tine. Cască ochii la tot ceea ce se petrece în jurul tău şi scoate-ţi banii din cap. Lasă naibii tot ceea ce nu-ţi este de folos…

— Nu mi-ai mai vorbit niciodată aşa, se smiorcăi Ryan Bonner, umilit, uitînd că Sandoval îi recomandase să-l asculte fără nici un comentariu.

— Nu a fost nevoie să-ţi vorbesc vreodată aşa, oftă bătrînul hăitaş, mişcat. Pentru prima dată, băiete, se pare că ai scăpat hăţurile şi laşi să te conducă exaltarea. Este oare necesar să-ţi spun unde te poate duce?… Cred că-ţi dai seama şi singur…

Banii pe care-i visezi nu-s uşor de pipăit, fiule. Dacă ai crezut măcar o clipă că eşti singurul care-şi doreşte să pună mîna pe lovele ai dovedit că eşti mai tîmpit decît îşi poate închipui cineva. Pun pariu că subteranele mişună de agenţi şi vînători de capete, ştii că şi amicul Leon Adair şi învăţăcelul lui, Redmond, au fost şi ei solicitaţi să-şi dea concursul pentru a pune mîna pe asasin?

— Merg mai departe cu tine pînă în pînzele albe…, scrîşni Bonner, hotărît, pocnind din călcîie ca o cătană cu vechi state.

— Lasă maimuţăreala… Nu face impresie bună.

***

În total dezacord cu stăpînirea de sine şi capacităţile de lider, Scoubaday era un guraliv şi jumătate. O asociere de calităţi pe care John nu o prea înţelegea şi, pînă atunci, nici nu reuşise s-o accepte. Cum putea un om care vorbea atît de mult să fie şeful bandei? În comparaţie cu Scoubaday restul oamenilor-şobolan erau la fel de palavragii ca nişte statui şi, conform prejudecăţilor care-i guvernaseră întreaga viaţă, un şef capabil să-şi coordoneze oamenii şi în cele mai

vitrege condiţii trebuia, mai întîi de toate, să fie un om tăcut, zdrobit sub povara responsabilităţilor. Constatase că se înşelase amarnic, dar ce mai conta? Ziua care tocmai se încheia îi adusese o mulţime de motive să constate că multe dintre concepţiile lui despre lume erau al naibii de nelalocul lor.

Totuşi, departe de a fi agasantă, vorbăria lui Scoubaday prezenta mai multe aspecte pozitive. În primul rînd logoreea lui Scoubaday îl împiedica pe acesta să asculte şi John nu era deloc dispus să dea răspunsuri la întrebări care, era conştient, mai întîrziau, dar asta nu însemna că nu vor veni niciodată.

Şi cîte nu putea învăţa ascultîndu-l pe Scoubaday! Individul era un adevărat îndreptar, un ghid practic ambulant al vieţii trăite în subteranele oraşului… În calitatea lui de urmărit general şi novice în lumea galeriilor trebuia să înveţe cît mai multe. Dacă era nevoit, la o adică, să se separe de grup? Chiar dacă Scoubaday înăbuşise tentativa de rebeliune nu însemna că omul acesta ciolănos şi mai vorbăreţ decît o gospodină ieşită în piaţă va putea să-i domine la nesfîrşit pe aceşti dezmoşteniţi ai sorţii. Trebuia să se pregătească pentru orice eventualitate.

— Cred că ai rămas al naibii de surprins chiar de la primul pas făcut în lumea noastră, nu? flecărea neobosit şi totodată extrem de încîntat Scoubaday în timp ce-i călăuzea prin galeriile nesfîrşite.

John concluzionă că era cel puţin la fel de mîndru ca regele Solomon atunci cînd îşi prezenta fabuloasele mine.

— Desigur, aprobă John, prea puţin convins că Scoubaday îi urmărea reacţiile. E…

— Da, sînt sigur, toată lumea se miră de ceea ce se întîmplă sub oraş. Te-ai fi aşteptat, desigur, să nimereşti într-un tărîm plin de umezeală nesănătoasă şi mucegai purtător de cele mai cumplite boli. Infernul în varianta stimulatoare de reumatism şi afecţiuni pulmonare. Şi cînd colo, la naiba, nimic nu seamănă cu ceea ce ţi s-a spus sau, în lipsa unor surse alternative de informaţie, ţi-ai imaginat singur. Faci exerciţii de imaginaţie, John? Să ştii că e cea mai potrivită cale pentru a-ţi stimula creativitatea personală. Marii artişti procedau astfel. La dracu' cu marii artişti, aici nu avem nevoie de ei, nu ne sînt de nici un folos… Da, şi ce ţi-ai spus cînd ai văzut că totul este uscat ca sub soarele din Sahara? Că ai nimerit unde nu trebuie?

— Că aşa ceva nu se poate, oftă John, resemnat.

Genunchiul îi amorţise şi deocamdată nu-l mai simţea, dar ştia prea bine că nu va dura mult pînă cînd durerile vor reveni, sfredelindu-i nervii pînă în creier. Cel mai bine ar fi fost să se oprească, să se odihnească măcar cîteva ore, dar în conjunctura existentă îi era imposibil.

— Totul uscat şi mai curat decît cel mai tare bulevard din oraş,

nici urmă de automobile, roboţi enervanţi, exceptînd nenorocitele de cîrtiţe şi alte cîteva categorii de jivine electronice care ne mai vizitează din cînd în cînd, poliţişti circumspecţi, potăi rîioase şi vagabonzi. Nu cumva e mai bine de trăit sub pămînt decît afară? Probabil că nu, nu se prea înghesuie nimeni să schimbe iadul de la suprafaţă cu cel de sub pămînt… Eu zic că da, e mai bine aici din o mie de motive… Lipsesc o droaie de chestii pe aici, nu numai nenorocirile pe care le-am enumerat mai devreme, am avea nevoie de un spital şi nişte magazine alimentare, nu văd la ce ne-ar folosi avînd în vedere că nu avem nici un sfanţ, dar… Dacă mă gîndesc că aici nu avem nici măcar o insignă şi fiecare este egal în drepturi cu fiecare… Să ştii că nu întotdeauna canalizarea oraşului a fost atît de salubră şi primitoare, a fost o vreme cînd prin unele zone din care azi nici măcar nu aduni praf pe bocanci puteai să te scufunzi în mîl pînă la gît, iar să te deplasezi prin noroi pînă la genunchi era distracţia zilei pentru cei care se ocupau de canalizare. Acele vremuri au apus, din fericire… Acum vreo douăzeci şi cinci de ani, cred că-ţi aduci aminte, ce naiba, eşti om în toată firea, inundaţiile deveniseră de-a dreptul catastrofale pentru majoritatea oraşelor americane. Canalizările, majoritatea concepute pentru a face faţă afluxului de apă existent la sfîrşitul mileniului doi şi construite ca atare, nu mai reuşeau să facă faţă cantităţii enorme de apă căzută din cer într-un interval foarte scurt, astfel că după fiecare ploaie mai zdravănă municipalitatea trebuia să declare starea de urgenţă şi să se pregătească să numere cadavrele. Nu glumesc, tot ceea ce spun este adevărul gol-goluţ. Au fost cazuri cînd după o ploaie s-au înregistrat şi cîte trei sute de decese, băşca pagube materiale de miliarde. Cu alte cuvinte, probleme ale naibii de serioase. Ce era de făcut?… Să reproiecteze canalizarea? Aşa s-au gîndit tipii cu gîndire îngustă, limitată doar la ziua de mîine, care nu sînt în stare să conceapă că şi după mîine mai vine o zi. Cîştig de cauză au avut cei care au mizat pe climatul artificial… Ştii ce e ăla climat artificial, John? Ar trebui să ştii, toată lumea ştie ce e climatul artificial. Ploaie la comandă, şi atunci numai cît se consideră necesar, marile uragane deturnate în zone pustii de pe ocean unde colosala lor energie se consumă fără nici o primejdie pentru omenire, reglarea temperaturii pînă la nivelul cel mai potrivit. Pare o utopie, nu? Ei, să ştii că toată chestia asta chiar funcţionează, funcţionează al naibii de bine şi, de ceva vreme, nu au existat prea mulţi care să se plîngă de climatul artificial. Te poţi simţi oriunde pe glob ca în paradis…

Deocamdată Scoubaday nu-i spunea nimic nou, ştia destule despre climatul artificial, cum să nu ştie, guvernul nu precupeţea nici un efort în a explica cetăţenilor de rînd, chiar şi celor din umilele categorii E şi F cum stătea treaba cu climatul artificial. Văzuse de nenumărate ori filmele de propagandă care prezentau imagini şocante,

filmate în timpul dezlănţuirii naturii, o forţă căreia omul nu putea să-i pună frîu. Puhoaie dezlănţuite acolo unde înainte de ploaie existase un bulevard, măturînd în calea lor oraşe întregi, uragane turbate, rafale violente capabile să ridice un camion cu tot cu marfă, tornade criminale, troiene de peste un metru căzute peste livezi de portocali înfloriţi. Ştia multe şi, mai ales, îşi amintea cîte ceva. Sirene care mugeau prelung în noapte, nesfîrşite convoaie de refugiaţi care-şi părăseau casele doar cu hainele de pe ei, sperînd din toată inima să mai găsească ceva atunci cînd se vor întoarce acasă. Tim spunea adesea că acele imagini erau, în cea mai mare parte, rezultatul muncii unor experţi în efecte speciale, guvernul avea nevoie de motive serioase pentru a limita accesul categoriilor defavorizate la resursele energetice, dar, de cîteva ore, John concluzionase că era dispus să acorde mai mult credit guvernului decît trădătorului Parker.

— Climatul artificial… Cea mai folositoare invenţie a omului, au spus unii. Alţii, mai reţinuţi, au apreciat că este invenţia diavolului, puzderia de antene şi emiţătoare capabile să controleze nu numai climatul unei zone, ci al întregii planete, a fost categorisită drept coarnele diavolului care se iţesc pretutindeni prin scoarţa terestră… Ilar, nu? Mai rău ca în perioada evului mediu, cînd ţăranii ignoranţi credeau că luna este mîncată de vîrcolaci… Astfel canalizările, sistemele de drenaj ale surplusului de apă şi-au pierdut utilitatea. Meteorologii din ziua de azi nu mai fac prognoze, ci stabilesc trăsăturile vremii cu o acurateţe de cîteva minute. La ora trei şi zece noaptea, în fiecare noapte, oraşul este răcorit timp de cinci minute de o ploaie debilă, atît cît trebuie ca să strîngă praful, nici măcar o picătură nu ajunge în canalizare. De ce la trei şi zece? Naiba să-i ia pe cei care au luat hotărîrea asta, dar sînt sigur că vor găsi să-ţi dea o sumedenie de explicaţii, dacă le-o ceri.

— Şi, în cazul acesta, de ce a mai fost păstrat sistemul de canalizare? întrebă John.

Într-adevăr, la ce naiba mai era bun un sistem de colectare a apelor atît de vast dacă nu drena nici măcar o picătură de apă? Scoubaday avea însă răspunsul pregătit.

— John, asta demonstrează că eşti cam… naiv, mai bine zis superficial (nu-i plăcea deloc tonul, prea aducea cu superioritatea lui Tim Parker înainte de a încerca să-l dea pe mîna poliţiei municipale). După capul tău era mai bine să se astupe împuţita asta de canalizare, dacă tot nu mai foloseşte la nimic. Şi unde mă-sa te-ai fi refugiat, fiule, în caz de nasoală primejdie? Bine, să nu crezi că toată această colcăială de tunele şi canale a fost cruţată doar pentru a oferi un adăpost celor care nu mai sînt bine primiţi la suprafaţă. Dar, ce crezi că s-ar întîmpla dacă, din j'de mii de motive, sistemul de control al climatului ar deveni la fel de util ca o gaură într-un sac? Defecţiuni

apar tot timpul însă, deocamdată, tehnicienii reuşesc să le ţină sub control. Dar dacă într-o zi n-or să mai facă faţă? E de ajuns să cadă precipitaţii de doar jumătate de litru pe metru pătrat şi zonele mai joase ale oraşului ar dispărea sub ape. Jumătate de litru pe metru pătrat, o cantitate ridicolă, nici cît se pişă un beţivan la rădăcina platanilor din parc. Dar cea mai mare parte a oraşului este acoperită de construcţii gigantice, plăci de beton şi fîşii groase de asfalt, care împiedică apa să pătrundă acolo unde-i este locul, în pămînt. Călăuzită gravitaţional, apa se scurge către cartierele joase şi le oferă şansa de a apărea pe prima pagină a ziarelor. Aşa că, deocamdată, canalizarea, chiar dacă n-a mai fost folosită de ceva ani pentru scopul iniţial, se poate dovedi foarte utilă. Acu' te-ai prins, John? Dacă da, cu atît mai bine, dar recunoaşte că ai fi ajuns şi singur la concluziile necesare…

***

Au făcut popas abia după trei ore, timp în care au parcurs prin canale, după aprecierea lui John, cel puţin douăzeci de kilometri. Un labirint subteran în care, dacă nu dispuneai de simţul orientării, erai pierdut. Concluzionă repede că întîlnirea cu Scoubaday şi gaşca lui de oameni-şobolan fusese un noroc de-a dreptul incredibil. La cît ghinion îi oferise soarta numai într-o singură zi primise o singură consolare. Însă fără aceasta ar fi fost pierdut. Nimerise exact peste Scoubaday şi acesta hotărîse că trebuie să-l ajute.

Cu toate că era foarte vorbăreţ, John observă că Scoubaday se ferise să sufle măcar o vorbă despre sine însuşi. Toată gaşca fusese prezentată, fiecare fiind individualizat pe două căi: prin nume sau poreclă şi prin organul pe care reuşise să şi-l salveze de la „donaţia în interes de stat". În ceea ce-l privea, Scoubaday se mărginise să-i dezvăluie doar una dintre identităţile implicite ale oamenilor-şobolan. Ce organ ar fi trebuit să doneze şi cui anume, se ferise să-i spună. Şi, cît timp Scoubaday sau alt om-şobolan nu dovedea un interes prea mare pentru aventurile care-l aduseseră în subteran, nu era indicat să pună prea multe întrebări. Existau răspunsuri pe care nu era dispus încă să le dea.

Raţiunea îl îndemna să-i destăinuiască lui Scoubaday, măcar, adevărata faţă a situaţiei care-l transformase într-un fugar. Fără să omită remarca făcută de Tim Parker cu privire la tenacitatea congresmanului Dawson. Mda… Ticălosul de Parker, mincinosul şi perfidul, îi spusese şi cîteva chestii pe care le putea considera adevărate. Dacă Dawson în persoană se interesa de o problemă însemna că acea situaţie era deosebită, suficient de catastrofală încît să-i capteze atenţia.

Atacul cîrtiţelor băşinoase, cel mai amplu pe care-l suportaseră oamenii-şobolan, îi dădea întru totul dreptate lui Parker. Dacă voia cu adevărat să fie ajutat, să-şi poată salva pielea, era indicat ca oamenii-şobolan să cunoască toate datele problemei sau, în contextul dat, cît mai multe amănunte folositoare. Numai ştiind pe cine au alături ar fi putut elabora o strategie cu şanse de izbîndă.

Credea cu sinceritate că Scoubaday va încerca să-l ajute, chiar şi după ce va realiza adevăratele proporţii ale nenorocirii în care se afla proaspătul său protejat, dar ceilalţi? Nu-şi făcea mari iluzii. Se năpustise în viaţa lor, şi aşa a naibii de nenorocită şi fără participarea lui, şi nu se feriseră să-i atragă atenţia că prezenţa lui era un izvor de nenorociri. Şi încă nici nu bănuiau adevărata situaţie… Dacă nu ar fi fost Scoubaday, Miguel şi Hammond l-ar fi lăsat la discreţia roboţilor puturoşi. Viaţa era grea, atît în subteran cît şi afară. Un nou-venit nu putea decît să complice lucrurile. Cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat că el este Inima? Inima unui tip pe care nici nu mai ţinea minte cum îl cheamă, dar pe care congresmanul Dawson o vîna ca şi cum ar fi avut nevoie pentru el însuşi.

Scoubaday încă nu arăta nici un interes pentru peripeţiile noului său amic. Era prea preocupat să-i prezinte nou-venitului istoria celui de-al doilea amendament Dawson. John remarcă, în ciuda neliniştilor care-l agasau, că individul era expert în acest domeniu, cunoştea nişte chestii de-a dreptul incredibile. Cărui fapt se datora această erudiţie? Nici măcar nu-şi putea imagina că ar putea să-l întrebe aşa ceva pe Scoubaday.

— Din nefericire, susţinerea sistemului care asigură controlul climatului a ridicat şi ridică mari probleme. Ca orice mecanism util omului, şi acesta consumă energie, o cantitate uriaşă de energie, pe care omenirea n-o poate asigura decît cu mari eforturi. Alegerea pe care nimeni nu-şi doreşte să fi fost pus în situaţia de a o face. Climatul artificial, pe de o parte, sau utilizarea clasică a resurselor energetice? Cine e dispus să renunţe la confort şi plăcere pentru binele general?… Iată că s-a născut ideea accesului la resurse în funcţie de performanţele intelectuale, de valoarea individului. Cel puţin asta a fost varianta oficială. În subteran lucrurile stau cu totul altfel…

Eşti băiat inteligent, capabil să oferi ceva mai mult omenirii decît forţa brută de muncă? Te-ai scos. Într-o oarecare măsură, inteligenţa, atent evaluată şi, mai presus de toate, exploatată, îţi poate aduce o catalogare superioară, insignă strălucitoare şi drepturile aferente. Eşti prost? Mulţumeşte statului că nu cere de la tine decît să-ţi rupi oasele, săvîrşind corvezi pe care altădată nu le efectuau decît maşinile. Petrolul, energia în general sînt prea preţioase pentru a fi risipite fără discernămînt, de ele trebuie să se bucure reprezentanţii clasei superioare. Vulgul poate trăi şi lipsindu-se de asemenea lux. Cine şi-ar

fi închipuit asta acum o sută de ani? Resursele, chiar limitate, erau accesibile pentru oricine, chiar şi un amărît îşi putea permite o maşină ieftină, precum şi carburantul necesar… Acum însă situaţia îi favorizează doar pe anumiţi indivizi, lor nu le este impusă nici un fel de restricţie în ceea ce priveşte consumul de resurse, ba dimpotrivă, sînt încurajaţi să le consume. Ştii că indivizii din A sînt îndemnaţi să efectueze excursii solitare sau în grupuri mici pe calota glacială, refăcută graţie programului de control al climatului? Are cineva idee cît combustibil se consumă doar pentru a da ocazia unor şobolani de laborator să se zgîiască la gheţurile artificiale? Suficientă cît să asigure funcţionarea sistemului climatic pentru un oraş ca L.A. timp de o săptămînă. Nu e strigător la cer? Nu există energie electrică pentru satisfacerea celor mai elementare nevoi pentru categoriile D, E şi F, abia cei din C pot pretinde cîţiva kilowaţi pe lună pentru nevoi personale, dar există parcuri de distracţie în care cei din A şi B se pot destinde după pofta inimii. Şi ce dacă în acele parcuri maşinăriile consumă într-o lună de zile energie cît foloseşte într-un an toată categoria C, pe tot cuprinsul patriei? Ştii care e şmecheria, John?

— Păi…

Scoubaday nu ţinea însă neapărat să-i afle părerea, avea una personală şi ţinea ca John s-o cunoască, înainte de orice altceva.

— Şmecheria e că toată agitaţia asta indusă de impunerea sistemului de control global al climatului nu-i decît o mare abureală, un mare fîs. Resurse mai există, întotdeauna au existat, dar, la fel ca întotdeauna, majoritatea populaţiei trebuie să se mulţumească doar cu firmiturile care scapă de la masa celor bogaţi. Aceştia au devenit atît de hrăpăreţi încît după mature chibzuieli au concluzionat că pînă şi firmiturile trebuie raţionalizate. Ce să spun… O nouă ordine mondială, una care să protejeze echilibrul fragil existent în mediul înconjurător. Află de la mine, John, şi voi, restul, ar fi bine să vă deschideţi urechile. Nimănui nu-i pasă cu adevărat de ecosistemele planetei, totul se învîrte în jurul unui singur cuvînt: puterea. Ce altceva înseamnă să le impui tuturor cît anume să consume şi ce anume trebuie să ofere în schimbul resurselor închinate? Nu asta înseamnă să deţii adevărata putere? Să controlezi tot ceea ce poate fi controlat?…

Scoubaday era capabil să dezbată tema la nesfîrşit, expunîndu-şi propria teorie cu o afecţiune ieşită din comun. În ciuda aspectului blajin, părea capabil să se ia la bătaie cu cei care ar fi avut curajul să-i spună că teoria lui prezintă numeroase scăpări. Cel puţin pentru John, care se obişnuise ca o viaţă întreagă să ia de bun tot ceea ce considera guvernul că este bine, teoria lui Scoubaday era nu numai absolut nouă, dar şi incredibilă. Însă nu se simţea în stare să-l combată pe acest om-şobolan, groaznic de murdar şi de jerpelit.

***

— Domnul congresman Dawson?

Vocea de la celălalt capăt al firului trăda o încordare deosebită. Nu în orice zi erai pus în situaţia de a-i telefona celui mai important om din stat la ora două noaptea.

— Da, răspunse congresmanul, simţind cum dintr-odată îl părăseşte somnul. S-a întîmplat ceva cu Malcom?

— Malcom?!

Vocea din depărtare trăda surprindere şi nesiguranţă. Dawson răsuflă uşurat, individul care-l sunase habar nu avea de Brendan Malcom. Atunci de ce naiba îl suna? Dăduse ordine clare să nu fie deranjat decît îl legătură cu starea de sănătate a lui Malcom şi, bineînţeles, dacă puneau mîna pe bezmeticul de donator. Începu să-şi caute ţigările. Dacă nu era sunat în legătură cu Brendan Malcom chestia asta însemna, în ultimă instanţă, o veste a naibii de bună, cel puţin medicii nu găseau nimic alarmant în starea pacientului.

— Ne confruntăm cu probleme deosebite în cartierul de vest, continuă vocea pe care congresmanul nu reuşea s-o identifice, în ciuda eforturilor.

Cineva greşise adresa? Ce naiba îl interesau pe el problemele din cartierul de vest, cloaca aia blestemată care se dovedea cumplit de rezistentă faţă de orice încercare de asanare, ghetoul în care preferase să-i expulzeze pe cetăţenii de calitate inferioară? Totuşi individul îl căuta pe congresmanul Dawson şi, din cîte ştia, nu exista decît un singur congresman Dawson…

— Şi ce-i cu asta? replică.

Era prea bulversat pentru a se enerva. Drept cine îl luau? Ofiţer de serviciu la secţia de poliţie?

— Tulburări majore, continuă vocea, neliniştită. Oamenii s-au răsculat, au distrus construcţii publice şi şi-au construit baricade, au atacat forţele de ordine şi, mai grav decît toate, au strîns toate insignele de catalogare a cetăţeanului şi le-au dat foc. Un munte întreg de identificatori ai calităţii cetăţeanului…

Dintr-odată Dawson constată că ceea ce-i relata necunoscutul îl interesa al naibii de mult. Cînd sunase telefonul se aşteptase, explicabil, să primească veşti despre Brendan Malcom. În ultima vreme îl interesa foarte mult starea de sănătate a acestuia, uitase complet de o altă sugestie făcută celor din anturajul său imediat, aceea de a fi informat la orice oră din zi şi din noapte de cele mai importante mişcări de rezistenţă împotriva aplicării celui de-al doilea Amendament Dawson. Cu toate că existau mai mereu tentative de nesupunere împotriva catalogării cetăţenilor corespunzător calităţilor

intelectuale, nesupuşii reprezentau cel mai adesea cazuri izolate, indivizi aparţinînd categoriilor defavorizate (Dawson prefera să le identifice drept „categorii care au primit exact ceea ce merită”), astfel că mişcarea de rezistenţă nu fusese niciodată luată prea în serios. Nici n-ar fi fost indicat, avînd în vedere penuria de resurse. Situaţia era prea acută pentru ca cineva cu adevărat important să-şi permită să trateze Amendamentul Dawson cu inconştienţa specifică altruiştilor.

Însă ceea ce i se relata avu darul să-l pună pe gînduri. Pentru prima dată i se vorbea despre mişcări ample, lumea ieşise în stradă, aşa ceva nu se întîmplase nici în perioada de implementare a categoriilor, exceptîndu-i pe cei cîţiva furioşi care constataseră că sînt mai puţin inteligenţi decît credeau şi nu găsiseră altă metodă să-şi liniştească supărarea decît făcînd scandal. Asemenea elemente erau uşor de domesticit, după ce erau invitaţi la secţia de poliţie şi amendaţi, li se mai scădea din insignă o categorie. Asta însemna drepturi şi mai puţine decît anticipaseră. Populaţia prinsese repede mişcarea: stai dracului liniştit, mulţumeşte-te cu ceea ce ţi se oferă, nu-ţi convine? primeşti mai puţin, se poate şi mai rău…

— Mda… aprecie posac, trăgînd cu sete din ţigară. Ce măsuri s-au întreprins?

— Tot ceea ce este legal în asemenea situaţii, raportă vocea, mai degajată. Însă dispozitivele de poliţie nu reuşesc să facă faţă valului de manifestanţi. După ce şi-au ars identificatoarele personale parcă au înnebunit cu totul. Au incendiat vreo zece maşini de poliţie şi…

— De parcă mă interesează cîte maşini au incendiat, răcni Dawson, regăsindu-şi verva obişnuită. Să-ţi intre bine în cap, isteţule, ultima mea grijă o reprezintă contabilizarea distrugerilor materiale. Vreau un raport scris cît mai urgent şi mobilizare generală din partea organelor de ordine. Lăsaţi dracului restul activităţilor, tot dobitocul de poliţist capabil să poarte un baston sau să tragă cu gloanţe de cauciuc să coboare în stradă şi, mai ales, aveţi grijă cu reprezentanţii presei. Nu vreau nici un cretin de ziarist în zonă. Arestaţi-i, sub orice pretext şi confiscaţi-le tot materialul.

— M-am ocupat deja de ziarişti, am prins cîţiva francezi care făceau poze…

— Foarte bine. Anulaţi orice altă operaţiune…

Trînti receptorul. Îi acordase destulă atenţie necunoscutului. Dintr-odată se simţea ca după zece ore de somn înviorător. Şi, ceea ce nu şi-ar fi închipuit aseară, problema lui Brendan Malcom trecuse pe planul secund. Tremurînd de încordare, îl sună pe Albert, omul în mîinile căruia şi-ar fi lăsat viaţa, asta spunea multe despre competenţa fostului poliţist în condiţiile în care Dawson nu acorda nimănui prea mult credit.

— Da, domnule, răspunse Albert, puţin îngrijorat.

Nu era prima dată cînd şeful îl suna la ore total nepotrivite. De fiecare dată însă avea motive întemeiate.

— Retrage toţi oamenii din canalizarea oraşului, să rămînă numai cele două echipe de vînători de capete şi tehnica de hăituire, nimic în plus. Avem probleme grave în cartierul de vest…

— Probleme?! agentul părea surprins, dar îşi regăsi repede profesionalismul. Da, domnule…

— Şi trimite o maşină după mine…

***

John găsise curios de la început faptul că subteranele erau luminate, era necesară o cantitate enormă de energie, de ce se făcea o asemenea risipă, avînd în vedere faptul că reţeaua de canalizare nu mai era absolut indispensabilă? Reuşi, după cîteva încercări neizbutite, să-i atragă atenţia lui Scoubaday asupra acestui aspect.

— A… Te intrigă lămpile?… hohoti omul-şobolan. O întrebare de zece puncte… În perioada în care a fost pusă la punct reţeaua de iluminare a vastelor canalizări existente sub marile metropole nu se punea mare accent pe utilizarea energiilor neconvenţionale, petrolul era mai ieftin decît apa minerală şi fiii Unchiului Sam, foarte descurcăreţi, ştiau cum să facă rost de petrol rentabil, luîndu-l cu japca de la cei mai binecuvîntaţi decît America. Într-o primă fază canalizările erau iluminate prin racordarea la liniile de tensiune care alimentau oraşele. Lucrul dracului, umezeala ducea la distrugerea izolaţiei cablurilor şi, în final, fie se întrerupe alimentarea cu curent electric, fie zona devine extrem de periculoasă pentru orice fiinţă. Apa conduce curentul electric al naibii de bine, nu ţi-ai dori să afli cum reacţionează corpul tău la o descărcare de 20000 de volţi…

Se uită la John, să vadă dacă-l urmăreşte, apoi continuă:

— Tehnologia a evoluat, ceea ce vezi tu acum este rezultatul muncii unor genii cu adevărat dăruite. Lămpile acestea funcţionează pe baza energiei solare, captate de la suprafaţă, desigur. Colectorii sînt răspîndiţi peste tot, acolo unde străluceşte soarele, pe locuinţe, pe birouri, în intersecţii, chiar şi pe spaţiile verzi. Au dimensiuni minuscule, cît o insectă mai rotunjoară. Cablurile de alimentare au o poziţie verticală, de la suprafaţă către lampă, astfel că pericolul electrocutărilor accidentale este foarte redus. Şi lămpile nici nu consumă prea mult. După climatul artificial au existat destui care au susţinut că toţi captatorii de energie pentru subteran ar trebui distruşi sau măcar să li se dea o altă destinaţie. Din fericire au existat minţi luminate, cei care au militat pentru păstrarea canalizărilor, şi tot din fericire au avut cîştig de cauză. La început administraţia a mers cu scrupulele pînă acolo încît lămpile care se stricau erau înlocuite cu

altele noi, canalizarea trebuia să fie în stare de funcţionare la orice oră din zi şi din noapte. În timp, au devenit extrem de dezinteresaţi, acum canalizările sînt mai vizitate de poliţie decît de echipele de întreţinere…

Dintr-odată Scoubaday deveni foarte atent. Un semn discret către oamenii lui şi aceştia adoptară o poziţie defensivă.

— Ce se…?, încercă John să afle care era motivul acestei alerte.

Scoubaday îi făcu semn să tacă. Instinctul omului-şobolan descoperise o primejdie înainte ca aceasta să devină vizibilă.

Dintr-un tunel lateral se iviră două mutre pletoase, alţi doi oameni-şobolan. Scoubaday se destinse şi, odată cu el, şi restul cetei.

— Scott şi Fredd, mormăi nemulţumit liderul, faceţi mai mult zgomot decît o turmă de elefanţi. Fiţi atenţi, cîrtiţele băşinoase au fost activate şi cred că nu sînt singurele necazuri la care ne putem aştepta.

Cei doi nu păreau deloc surprinşi de întîlnirea cu grupul lui Scoubaday. John observă că, spre deosebire de oamenii din grupul lui Scoubaday, nou-veniţii, la fel de slăbănogi şi jerpeliţi, erau înarmaţi cu puşti de vînătoare cu două ţevi. Peste piepturile scheletice purtau cartuşiere de piele, pline cu proiectile lucioase.

— Văd că nu ai pierdut timpul degeaba, rînji cel pe care Scoubaday îl identificase drept Fredd. L-aţi şi recuperat pe fugar…

— Da, el este John…

— Încîntaţi de cunoştinţă, rostiră cei doi într-un glas, fără însă să se arate prea bucuroşi.

Din fericire pentru John, Scoubaday avea ceva de discutat cu cei doi vînători subterani. O discuţie particulară, purtată pe şoptite. Scoubaday părea foarte îngrijorat, ceea ce avu darul să sporească neliniştile lui John. Era cumva vorba de a anihila o nouă încercare de a-l respinge? Poate că nu, vînătorii nu păreau prea interesaţi de soarta lui.

— Nu mai avem mult pînă acasă, rosti Scoubaday vesel, după jumătate de oră de discuţii cu voce scăzută. Mai vedem noi acolo…

Într-adevăr, după o jumătate de oră ajunseră într-o cavitate de dimensiuni medii, protejată cu uşi metalice care păreau să fie montate de curînd. Peştera artificială, departe de a concura cu bîrlogul lui Aladin, era plină cu tot felul de obiecte, majoritatea recuperate, după părerea lui John, de la tomberoanele de gunoi. Pături pe jumătate rupte, saci de gunoi menajer, încălţări şi haine zdrenţuite, piese dezmembrate din autoturisme, chiar şi o elice de avion şi jumătate de motor de barcă…

Într-un colţ John observă cîteva arme de foc foarte vechi, ceea ce avu darul să-l liniştească într-o oarecare măsură. Nu era vorba despre cine ştie ce forţă armată dar, la o adică, s-ar fi putut organiza o rezistenţă. Rezistenţă menită a-i salva lui viaţa. Nu-şi făcea prea mari iluzii, din cîte reuşise să deducă pînă acum, numai Scoubaday părea genul capabil să-şi pună pielea la bătaie pentru a salva viaţa cuiva, fie el şi un străin, restul indivizilor din ceată nu dădeau prea multe parale pe virtuţile creştine.

— Îţi plac armele noastre? rînji plin de îngîmfare Pancreasul Hammond. Eu le-am adus aici… Sînt toate în stare de funcţionare.

— Ce să spun, pufni nemulţumit Jerome, clipind des din singurul lui ochi. A jefuit un muzeu, nemernicul, nu are pic de respect pentru istorie şi artă…

— Doar n-ai fi vrut să le ciordesc dintr-un depozit al armatei. Sînt prea bine păzite.

— Cina e servită, anunţă Scoubaday, preîntîmpinînd astfel o ceartă între cei doi.

Unul dintre vînători scoase la iveală, dintr-o taşcă pe care o dosise pînă atunci sub hainele slinoase, cîteva bucăţi de pîine şi alte resturi, hrană pe care John o identifică imediat ca fiind destinată categoriei E. O senzaţie nestăpînită de scîrbă îi inundă stomacul, aşa ceva nu mîncase în viaţa lui. Chiar dacă fusese încadrat într-o categorie inferioară, existau şi situaţii mult mai rele decît a lui. Serviciile pe care le oferise pînă dimineaţă statului îi dădeau dreptul la o hrană intermediară, cît de cît hrănitoare şi aspectuoasă. Se abţinu cu greu să nu vomite. Un asemenea gest era departe de a-l face simpatizat printre oamenii-şobolan pentru care, abia acum realizase, aceste resturi reprezentau hrana de zi cu zi.

Reuşi, cu preţul unor eforturi considerabilă, să se prefacă interesat de pîinea cu aspect de terci mucegăit şi pasta de peşte sintetic. Aveau un gust groaznic, dar îi potoliră foamea. Se putea şi mai rău, bunăoară să nu fi mîncat nimic. Sau să fi fost nevoit să-şi potolească foamea cu lăturile la care aveau dreptul cei din F. Observă, cu oarecare surprindere, că în afară de Jerome care nici nu încerca să-şi mascheze dezgustul, restul oamenilor-şobolan înfulecau cu lăcomie resturile mucede.

Urmînd exemplul lui Scoubaday, îşi încropi un culcuş din resturile care se găseau din abundenţă în grota oamenilor-şobolan. Acoliţii lui Scoubaday împrumutaseră de la omologii lor din lumea animală obiceiul de a aduna în vizuină tot ceea ce le cădea în mînă, indiferent dacă le era necesar sau nu. Cei care nu mai aveau dreptul să posede nimic îşi înăbuşeau frustrările adunînd ce nu mai era necesar celor de la suprafaţă.

— Noapte bună, le ură Scoubaday după ce rîndui doi oameni de pază în tunelele învecinate. Vise plăcute, John…

John era atît de dărîmat încît abia găsi puterea să răspundă. Abia acum realizase cît de bine îi era lui la suprafaţă, cu cocarda cenuşie pe piept. În subteran insigna lui nu avea nici o valoare, nici chiar cocarda de diamant a lui Dawson, pe care o ţinea ascunsă într-un buzunar nu i-ar fi putut face rost de hrană mai bună. Cu toate acestea, încă nu era dispus să renunţe la insigna lui C+, regulile statului de drept erau adînc înrădăcinate în mentalitatea lui de cetăţean model.

Adormi greu, regretînd în fiecare secundă traiul paşnic de la suprafaţă. Zilele tihnite nu vor mai reveni niciodată, trebuia să înţeleagă asta. Avea să se transforme într-un om-şobolan, unul dintre locatarii canalizării despre existenţa cărora nu ştia nimic de dimineaţă, să-şi ducă zilele cu ceea ce aruncau alţii, să dispară sub o masă amorfă de păr şi jeg. În clipa în care pătrunse, cu sufletul răzvrătit, în lumea viselor, nici nu bănuia că acesta era ultima noapte

de liniște.

***

— O zi începută prost nu are nici un motiv să continue bine, pufni nemulțumit congresmanul Dawson în timp ce, în lipsa țigărilor, sugea capătul despicat al unei scobitori.

Nici chiar el nu-și permitea să fumeze în preajma pacientului, nu în situația existentă.

În blocul operator domnea o agitație de nedescris, cauzată în mare parte și de prezența importantului om de stat însă congresmanul Dawson ignora acest aspect.

Se simțea îmbătrînit brusc cu o jumătate de veac. Întotdeauna se aflase în prima linie a războiului politic, susținuse bătălii pe care toată lumea le considerase pierdute încă înainte de a începe. Și cîștigase… Era un bărbat trecut prin multe, dar niciodată nu se simțise mai fragil ca astăzi.

Și nu era numai vorba despre Brendan. Citise raportul cu privire la evenimentele petrecute în cartierul de vest și nu întrevedea o evoluție favorabilă a evenimentelor.

Toată tărășenia pornise din cauza unei arestări făcute de doi vînători de recompense pe care-i cunoștea foarte bine. Leon Adair și Andy Redmond… Cum să nu-i cunoască? Chiar el îi recomandase pentru hăituirea individului în pieptul căruia bătea inima necesară lui Malcom. Arestaseră un găinar de duzină, un anume Erin Quinn, un borfaș care-și făcuse o reputație din jefuirea femeilor și magazinelor prost păzite. Abia ultrajul asupra unui ofițer de poliție îi ridicase „valoarea”.

Fusese un gest de mare curaj, de inconștiență chiar, din partea celor doi vînători de capete să se aventureze acolo unde nici poliția nu îndrăznea să opereze o arestare fără măsuri de siguranță deosebite.

Evenimentele scăpaseră de sub control, arestarea lui Quinn întîmpinase o solidă opoziție nu numai din partea prietenilor potlogarului, ci a tuturor celor care se întîmplaseră să fie prin preajmă. Adair și asociatul său reușiseră să scape cu viață numai după ce provocaseră o adevărată baie de sînge, trăgînd cu muniție adevărată în gloata de protestatari. Cei doi vînători de capete spălaseră putina, dar în urma lor se dezlănțuise iadul…

Ridicarea de baricade era ceva nou, semn că revolta nu era numai opera cîtorva nestăpîniți, ci a unor mase considerabile de apostați. Ceea ce-l neliniștea cel mai mult era faptul că se arseseră insigne. Lipsa cocardei de pe pieptul posesorului însemna probleme deosebite pentru acesta. Insigna acorda purtătorului niște drepturi, mai puține sau mai multe, dar lipsa ei însemna automat lipsa drepturilor. Cea mai

mare nenorocire care se putea întîmpla unui om de rînd era să-şi piardă sau să i se fure cocarda. Însemna pierderea cotei de alimente, lipsa accesului în locuinţă şi multe altele. O nouă insignă nu se acorda decît după lungi demersuri birocratice, puse la punct chiar de Dawson în ideea de a-i face pe oameni mai responsabili în ceea ce priveşte drepturile oferite.

Dacă cineva era în stare să-şi distrugă cocarda ştiind care erau consecinţele acestui gest, însemna că individul era dispus să meargă pînă la capăt cu protestul, era ca şi cum ar fi încercat să atragă atenţia organelor de represiune ale statului asupra persoanei proprii. Sfidarea supremă a Amendamentului Dawson şi a autorităţilor de drept.

Iar un munte de cocarde distruse oferea o imagine elocventă asupra a ceea ce avea de înfruntat congresmanul Dawson. Furia unor oameni care, renunţînd de bună voie la cocardele care le asigurau porţia zilnică de pîine, nu mai aveau nimic de pierdut. Şi ceea ce îngroşa şi mai mult tuşa gravă a situaţiei era faptul că dezordinea se producea exact în oraşul lui, pe teritoriul lui…

Lîngă el, cel mai bun cardiolog din America (şi, implicit, din întreaga lume), aştepta înfiorat reacţia congresmanului la raportul şi sugestiile pe care i le prezentase cu privire la preţiosul pacient.

— Deci nu mai există nici o altă soluţie? oftă Dawson după cîteva minute de reflecţie. Vreau să spun… chiar nu se mai poate face nimic să-i ţineţi inima în funcţiune? Din cîte mi-aţi expus, trecerea pacientului pe inimă artificială presupune riscuri considerabile… Sînteţi dispuşi să vi le asumaţi?

Dawson era cumplit de îngrijorat. Atît de îngrijorat încît renunţase la ameninţări. Nici unul dintre membrii corpului medical nu-l auzise de dimineaţă răstindu-se la cineva, ameninţînd cu reeducarea, cea mai teribilă pedeapsă pe care o putea primi un component al castelor superioare.

— În condiţiile existente, motivă medicul, este singura soluţie. Ne asumăm riscurile şi pacientul mai are o şansă. Nu ni le asumăm… deznodămîntul nu este prea greu de anticipat. Cele trei zile în care am considerat că inima pacientului mai poate face faţă efortului au trecut, nu fără emoţii. Am avut de două ori ultimul grad de alertă, numai aparatura şi cuceririle tehnicii l-au salvat…

— Cuceririle tehnicii, cuceririle tehnicii…, hohoti Dawson, nemulţumit; trebuia să-şi verse nervii pe cineva, pe ceva. De ce dracu' mă tot pisezi la cap cu cuceririle tehnicii, domnule doctor? Care cuceriri? Acum o sută şi mai bine de ani, dacă aveai o inimă la fel de nevolnică precum a lui Brendan Malcom nu era necesar transplantul pentru a supravieţui, era de ajuns o pastilă de glicerină. Cum stă treaba cu descoperirile ştiinţifice? Cum de toată aparatura de care

dispuneţi acum nu poate rezolva nici măcar un procent din ceea ce făcea o nenorocită de pastiluţă?

— Poate pentru că omul nu s-a mulţumit să-şi trateze afecţiunile inimii cu doze de glicerină, surîse medicul, deloc intimidat. Încercaţi să înţelegeţi că operaţia care urmează este deosebit de importantă pentru noi şi orice factor perturbator poate compromite şansele de reuşită. Nu glumesc… Dumneavoastră, sînt sigur că nu vi s-a mai spus, sînteţi factorul cel mai important din amintita categorie. Dacă doriţi să ne facem treaba bine, cel mai indicat lucru ar fi să părăsiţi blocul operator. Ce spuneţi de asta?… Chiar insist…

Dawson deschise gura să-i spună vreo două medicului, dar constată că nu-şi găseşte cuvintele. Cum naiba îşi permitea un pîrlit de medic, unul din categoria A2+, dar, în ciuda cocardei de aur, inferior lui, să adopte o atitudine atît de impertinentă? Ar fi fost de ajuns să-l reclame şi peste nici o oră nefericitul avea să dea piept cu viaţa dură din centrele de reeducare… Sfidarea unui individ dintr-o categorie superioară îi putea aduce nesăbuitului o mulţime de necazuri care aveau la bază o solidă fundamentare legală.

Însă în loc să înceapă a urla, aşa cum îi era obiceiul, congresmanul bătu în retragere, posac. Nu era de nici un folos pentru medici să-i streseze cu prezenţa sa zdrobitoare.

— Aveţi grijă, să iasă totul bine, consideră că mai trebuie să le atragă atenţia medicilor, care urmăreau cu sufletul la gură confruntarea inegală dintre medicul A2+ şi congresmanul cu cocardă de diamant. Aveţi în mîna voastră cel mai preţios creier din America…

— Puteţi fi sigur că ne vom da toată silinţa, îl asigură medicul, zîmbind din colţul gurii.

Silueta congresmanului se cocîrjase dintr-odată. Se opri, pentru ultima oară, chiar înainte de a deschide uşa.

— Cît timp consideraţi că poate rezista pacientul dacă va fi asistat de inima artificială?

— Greu de precizat… Era rîndul medicului să se prăbuşească. Chiar dacă operaţia va reuşi cu bine, pe ansamblu starea pacientului va avea mult de suferit. I se va reduce total posibilitatea de mişcare şi orice efort îi poate fi fatal… Cordul artificial este o soluţie provizorie, nu definitivă… Singura soluţie optimistă este grefa. Dacă vine inima, vom discuta pe alte coordonate.

Dawson mîrîi înfundat. Nu i se spunea ceva nou, dar chiar şi aşa, avea nevoie de repetiţie. Simţea necesar să i se repete pentru liniştea lui că, deocamdată, nu era nimic pierdut.

— O să-i aduc nenorocita aia de inimă chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face. America are nevoie de Brendan Malcom…

Deşi era obişnuit cu ideile extravagante ale omului de siguranţa căruia se îngrijea, Albert constată că Dawson încă îl mai putea

surprinde. Misiunea pe care acesta i-o aduse la cunoştinţă prin cîteva şoapte tăioase era cea mai dificilă din cîte îşi imaginase vreodată. Cu toate acestea, nu încercă să-şi atenţioneze şeful asupra pericolelor la care se expunea. Măcar cîteva lucruri ştia şi el. Odată ce Dawson îşi punea ceva în minte era de neoprit.

***

Alergau de trei zile… Trei zile mai lungi decît trei ani.

În tot acest răstimp John învăţase din mers ce înseamnă să fii hăituit, ce înseamnă să nu valorezi nimic şi totuşi să fii suficient de important încît să fii urmărit şi în gaură de şobolan.

Făcuse cunoştinţă cu o mulţime de lucruri pe care nici nu şi le imaginase. Cîrtiţele băşinoase i se păruseră îngrozitoare, micii roboţei de metal care explodau împrăştiind gazul paralizant nu erau nici pe departe cele mai periculoase descoperiri ştiinţifice cu care guvernul înţesase subteranele în încercarea de a-l captura.

O mulţime de creaturi mecanice, care de care mai periculoase, făceau imposibil traiul oamenilor-şobolan.

John cunoscuse îndeaproape „păianjenii" sau, după cum erau numiţi ceva mai oficial, grenadele-păianjen, roboţi nu mai mari decît pumnul, care, atunci cînd creierul lor electronic le comanda, împroşcau o reţea de fire metalice prevăzute la capete cu bolţuri metalice, care se fixau în pereţi, blocînd trecerea.

Sau căpuşele borîtoare… Maşinării de dimensiuni colosale, dacă era să le compare cu restul faunei electronice. Mari cît o găleată, cîrtiţele borîtoare erau renumite pentru faptul că, atunci cînd se apropiau de potenţiala victimă, secretau o spună verzuie care se întărea incredibil de repede, prinzînd-o într-o îmbrăţişare de piatră. Din cauza unei astfel de drăcii fuseseră cît pe ce să-l piardă pe Miguel, aproape „sudat" de pardoseala canalizării de către spuma cu solidificare instant. Numai încrîncenarea cu care oamenii-şobolan se grăbiseră să spargă, folosindu-se de dălţi şi ciocane, crusta cu proprietăţi metalice îl izbăviseră pe nefericit. John dăduse şi el o mînă de ajutor, ştia să folosească dalta şi nu se cruţase deloc, dar era încredinţat că Miguel nu considera că trebuie să-i fie recunoscător. La urma urmei, dacă John nu ar fi dat buzna în viaţa lor oamenii-şobolan n-ar fi trebuit să facă faţă invaziei maşinăriilor.

Mai existau şi detectoarele de mişcare şi căldură. Nu reprezentau un pericol prin ele însele, dar afurisitele de detectoare erau cele care chemau adevăratele belele. Scoubaday şi oamenii lui învăţaseră să distrugă detectoarele folosindu-se de cele mai variate metode. Orice era bun pentru a le scoate din funcţiune. O piatră, o bîtă, un glonţ bine ţintit sau chiar o lovitură de pumn…

Dormeau pe apucate, unde se nimerea, şi numai cîteva ore, după infinite precauţii. Scoubaday devenea pe zi ce trecea mai îngrijorat şi mai arţăgos, dar încă nu reproşa nimănui nimic. Între reprizele de alergătură în încercarea de a evita maşinăriile, Scoubaday găsea timp să-şi dăscălească protejatul. John aflase astfel care era rădăcina tuturor necazurilor sale din ultimele zile.

Climatul artificial nu adusese cu el numai beneficii. Siguranţa climatică, posibilitatea de a controla fenomenele meteorologice pînă la cel mai mic detaliu, confortul climatic aveau un preţ pe măsură. Şi nu era vorba numai despre cantitatea enormă de energie necesară pentru a pune în funcţiune şi susţine uriaşa maşinărie care controla climatul. Foarte curînd după punerea în funcţiune a sistemului climatului artificial omenirea se confruntase cu o problemă pe care nici cei mai pesimişti dintre futurologi n-o anticipaseră (cu toate că făcuseră mii de alte presupuneri care nu se adeveriseră).

Medicii descoperiseră o gravă complicaţie în ceea ce priveşte evoluţia unora dintre pacienţii lor.

Transplantul de organe devenise, graţie tehnologiei, o operaţie de-a dreptul banală, care se putea efectua chiar şi în cabinete mai puţin dotate, nu numai în clinici. Se putea transplanta orice, de la membre la cele mai delicate organe. Tocmai se experimenta cu rezultate încurajatoare transplantul de creier…

Asta se întîmplase înainte de climatul artificial. După ce acesta îşi demonstrase eficienţa oferind fiecărui oraş mediul climatic optim se constatase o creştere explozivă a cazurilor de respingere a grefelor. Degete, piele, ochi, rinichi, intestine, urechi… Organismul grefaţilor dezvoltase forme extreme de respingere a implantului în ciuda medicaţiei de susţinere de cea mai bună calitate şi, în foarte multe cazuri, se înregistraseră decese.

Existaseră prea multe cazuri pentru a considera că la bază era doar mult blamata eroare medicală. Pacienţii mureau ca muştele, indiferent cît de apreciat era specialistul în mîinile căruia îşi încredinţaseră soarta.

O cercetare urgentă şi serioasă a cazului relevase o concluzie cît se poate de îngrijorătoare: radiaţiile emise de sistemul de control al climatului dezvoltaseră în organisme fenomene de respingere extremă. Se vehicula zvonul că pînă şi altoirea pomilor fructiferi avusese enorm de suferit. Însă societatea era, în condiţiile date, prea puţin interesată de rezultatele mediocre obţinute în cazul altoirii prunului sau măslinului grecesc. Respingerea grefelor era prioritatea numărul unu. Trebuia făcut ceva. Congresul intervenise, ceea ce spunea multe despre gravitatea situaţiei.

Tot cercetătorii descoperiseră, pe baza experimentelor şi rapoartelor din teritoriu, că transplanturile de organe nu deveniseră

imposibile, aşa cum se panicaseră în momentul identificării problemei, ci doar mai dificile. Extrem de dificile.

Transplanturile de succes nu se datorau iscusinţei medicilor, tehnicii de ultimă generaţie sau medicaţiei corespunzătoare, ci compatibilităţii existente între organismul donatorului şi cel al primitorului.

Şi, ciudat, conform statisticilor, cei mai afectaţi de fenomenul de respingere a implanturilor erau tocmai cetăţenii din clasele superioare, supraclasa A + şi tot ce era deasupra ei, adică acel procent din populaţia americană care conta cu adevărat în ochii politicienilor. Mureau pe capete în ciuda îngrijirii de excepţie de care aveau parte. Ca să vezi…

Scoubaday era sceptic în privinţa acestei concluzii. După părerea lui problemele legate de transplanturi loveau la fel de puternic în toată populaţia, nu numai pe privilegiaţii din A, dar nimeni nu-şi bătea capul cu privire la problemele cu care se confruntau categoriile defavorizate. Dezinteresul faţă de cetăţenii de rang inferior mergea atît de departe încît atunci cînd un nenorocit care nu izbutise să facă rost măcar de o cocardă B necesita o grefă pentru a i se salva viaţa, transplantul nu era de cele mai multe ori realizat chiar dacă exista un donator compatibil. Prea multe costuri, prea multă bătaie de cap şi pentru ce? Pentru un cetăţean din C? Cetăţenii din C şi tot ceea ce era dedesubtul lor nu erau de neînlocuit. De la ei nu se putea stoarce sub nici o formă o cantitate suficientă de muncă pentru a acoperi cheltuielile. În plus, în cazul unei grefe „serioase” pacientul îşi pierdea o mare parte a capacităţii de muncă. Cine era dispus să bage o mulţime de parale într-o operaţie care nu aducea nici un beneficiu statului, într-un individ din care nu se mai putea stoarce mare lucru? Guvernul?!… În nici un caz… Familia?!… Nu-şi permitea.

Din punctul de vedere al membrilor categoriilor superioare (sau geniale) problema fusese rezolvată. Atunci cînd se impunea, un cetăţean din categoriile inferioare putea fi sacrificat pentru interesul unuia pe care guvernul îl considera indispensabil.

Dacă era necesar, un cetăţean inferior era obligat să-şi doneze organele pentru a salva un geniu, chiar dacă în urma donaţiei era periclitată viaţa nefericitului donator sau, cel mai adesea, operaţia echivala cu o condamnare la moarte. În cazul în care supravieţuia, donatorul nu trebuia să se aştepte la vreo recompensă, dimpotrivă, era retrogradat într-o categorie inferioară, corespunzător capacităţii de muncă, iar în cazul decesului familia nu obţinea nici măcar banii de înmormîntare. Cel mult, dacă grefatul era deosebit de important şi operaţia izbutea minunat, un agent misterios, ascuns după o pereche de ochelari fumurii, prezenta o jerbă de flori cu o bandă pe care scria invariabil „S.U.A îţi mulţumesc”.

Ministerul Sănătăţii pusese la punct o reţea de calculatoare în care erau stocate informaţiile necesare pentru identificarea donatorului ideal.

O crimă, considerau unii. O crimă cu suport legal, conchisese Scoubaday. Interesul de stat, dictase Congresul.

Amendamentul privitor la indispensabilităţile categoriilor superioare fusese opera unui parlamentar dement pe care Scoubaday evita să-l numească, dar John concluzionase că era vorba despre Dawson.

Paradoxal, deşi nu-i pomenise numele măcar o dată, Scoubaday ştia o mulţime de lucruri despre Dawson şi amendamentul lui.

Prezentul amendament nu era prima „realizare" de gen a lui Dawson. Individul mai ieşise la rampă cu realizări asemănătoare, care anume erau acestea Scoubaday nu-i spusese niciodată, dar dădea impresia că oricum ştia despre ce este vorba. Şi încă foarte bine. Intenţiile legislative ale congresmanului cu insignă de diamant stîrniseră reacţii vehemente din partea opiniei publice, cine naiba şi-ar fi dorit să fie sacrificat în favoarea unui necunoscut, fie el şi de calitate superioară? Dar, din păcate, nu de opinia publică ţinea să fie adoptat Amendamentul Dawson. Membrii Congresului erau, fără nici o excepţie, reprezentanţi ai categoriilor privilegiate, adică exact genul de indivizi pentru care fusese conceput amendamentul. Care parlamentar era atît de bătut în cap încît să nu observe avantajele personale care puteau decurge din iniţiativa legislativă a controversatului congresman? Transplantul de organe devenise o treabă a naibii de serioasă şi fiecare mahăr votase gîndindu-se că, indiferent de starea de sănătate de care dispunea în acel moment, poate veni o zi în care viaţa să-i depindă de un transplant. Un transplant care nu putea fi efectuat decît în cazul în care exista grefa corespunzătoare. Cu interes, dar fără scrupule…

Singura şansă ca această nebunie să înceteze era să se găsească un tratament care să reducă la cotă minimă riscurile de respingere a grefelor. Într-o asemenea situaţie prevederile Amendamentului Dawson ar fi devenit inutile, iar privilegiaţii suferinzi s-ar fi mulţumit cu grefe obţinute prin căile tradiţionale — prelevare de la cadavre sau pacienţi în moarte clinică. Se lucra intens în direcţia asta, Scoubaday poseda informaţii foarte sigure, se făcuseră oarecare progrese, dar mai era de aşteptat.

John începu să spere. Un tratament minune care să îmbunătăţească fenomenul de acceptare a grefelor… Ce-şi putea dori mai mult? Pungaşul şi echipa lui s-ar fi mulţumit cu orice inimă care le-ar fi căzut în mînă. Poate că nu chiar orice inimă dar, neîndoielnic, creşteau posibilităţile de a implanta o grefă care să fie acceptată de organismul pacientului. Pe cine ar mai fi interesat atunci? Cu puţin

noroc, nădăjduia chiar să poată ieşi din subterane şi să-şi poată relua viaţa de mizerie. Indiferent cît de puţine drepturi îi oferea cocarda lui cenuşie, prefera să trăiască printre amărîţi de categoria lui decît în tovărăşia oamenilor-şobolan. Nu putea spune că avea ceva împotriva lor, în afară de tentativa de respingere iniţiată de Miguel se purtaseră destul de bine cu el. Dar… prea erau mizerabili.

— Atenţie!

Glasul lui Scoubaday trăda o spaimă cumplită. Ce naiba se întîmpla?

O huruială nedefinită răzbătea dintr-un tunel secundar. Oamenii-şobolan deveniră din ce în ce mai agitaţi.

— Nu mai termină cu căcaturile astea, sudui Randalph, strîngînd în mîini bîta de dimensiuni colosale.

— Retrageţi-vă încet, şopti Scoubaday. Fără gălăgie, dacă nu vin spre noi există şanse să se ducă în altă parte.

Micul grup începu să se retragă cu spatele, încet, ca un singur om. Fără să-i spună nimeni John realiză că este pe cale să cunoască noi primejdii ale subteranelor.

Scăldate în lumina chioară, dintr-o galerie laterală ţîşniră cîteva maşinării cu aspect ciudat. Mici tanchete, a căror înălţime ajungea abia la genunchi, dotate cu turele şi ţevi nichelate precum şi scanere performante.

Roboţeii scrîşniră din şenilele învelite în cauciuc şi se opriră, parcă nehotărîţi în ce direcţie s-o ia. Turelele agile se roteau înnebunite.

Ceata lui Scoubaday înţepenise, nimeni nu mai îndrăznea să respire.

Micile tanchete, John numără opt asemenea maşinării, se înghesuiră unele în altele, asemenea unor soldaţi care ţineau sfat, hotărînd parcă, împreună, ce direcţie trebuie să urmeze.

După cîteva secunde chinuitoare, lungi cît ani întregi, una dintre tanchete începu să se mişte în direcţia opusă celei în care se afla grupul de fugari. După o clipă de indecizie şi restul maşinăriilor se puseră în mişcare pe urmele liderului, bîzîind mulţumite.

Coordonatorul găştii de tanchete tocmai virase pentru a intra într-o altă galerie laterală (probabil nimeni nu se aştepta ca fugarii să hălăduiască pe arterele principale) cînd Ochiul Jerome scoase un suspin de uşurare. Presiunea psihologică la care fusese supus se cerea refulată şi ticălosul nu mai reuşi să se abţină măcar cîteva secunde.

Privirile crunte pe care i le aruncară restul oamenilor-şobolan îi dădură de înţeles lui John că urmau necazuri serioase.

Ultima tanchetă se opri şi-şi îndreptă scanerul în direcţia din care înregistrase zgomotul. Jerome îşi acoperi gura cu ambele mîini, dar deja era prea tîrziu. Tancheta minusculă ţiui strident, alertînd şi restul

plutonului de roboţei. Ca la o comandă aceştia se întoarseră şi se aliniară, gata de atac.

— Fugiţi, urlă Scoubaday. Fugiţi cît puteţi…

Toţi se grăbiră să-i asculte sfatul. Chiuind metalic tanchetele atacară.

Ca de obicei Scoubaday se instală în fruntea oamenilor săi, conducîndu-i fără şovăire prin labirintul subteran.

— Repede, să ajungem la baltă… Drăcoveniile astea nu au curajul să intre în apă…

Cu tot efortul depus, oamenii-şobolan nu puteau ţine mult timp pasul cu tanchetele. Larma acestora se apropia cu fiecare pas.

— Scott, urlă Scoubaday, încearcă să distrugi tancheta-gradat. Ea e capul răutăţilor…

Vînătorul se întoarse şi trase de la şold, slobozind deodată ambele ţevi ale anticei sale puşti. Turela tanchetei din frunte, smulsă de şoc, se rostogoli sub şenilele celor care o urmau.

— Gloanţe explozive, rînji Scott aruncîndu-se la pămînt.

— Culcat! ordonă Scoubaday, adăpostindu-se el însuşi în spatele unui pilon de susţinere.

John abia avu timp să-l imite. În clipa următoare o detunătură cumplită zgudui subteranele. Fragmente metalice zburau în toate părţile. Un fum acru le inundă plămînii şi ochii, făcîndu-i să tuşească şi să lăcrimeze.

— E toată lumea în regulă?

Nu răspunse nimeni, fiecare era preocupat să-şi cureţe plămînii de fumul înecăcios.

Dintr-odată, ţiuitul tanchetelor se auzi şi mai desluşit. Croindu-şi drum prin ceaţa groasă roboţeii vînători de capete se regrupau, unindu-şi forţele pentru a se confrunta cu ceata de oameni.

— Incredibil! şopti Scoubaday. Dacă le este distrus coordonatorul drăcoveniile astea nu mai valorează două parale…

Nu era greu de tras o concluzie, Scott scosese din funcţiune o altă tanchetă, unul dintre roboţeii soldaţi, o maşinărie care nu conta.

— După mine!

Îndemnul liderului îi puse în mişcare pe oamenii-şobolan, în ciuda faptului că de-abia mai vedeau pe unde să calce. Tuşind îngrozitor şi adesea lovindu-se de pereţii de beton, năpăstuiţii încercau să-şi salveze viaţa urmîndu-l cu încredere oarbă pe Scoubaday, singurul care părea că nu-şi pierduse capul.

Un ţipăt deznădăjduit le dădu de veste că s-a întîmplat o nenorocire. Aproape orbit de perdeaua de lacrimi, John reuşi să vadă cum tanchetele îl încolţiseră pe Mărunţelul Hammond şi aruncau asupra lui un lichid vîscos, care se transforma instantaneu în fire cu care amărîtul era înfăşurat în mare viteză. În cîteva clipe arăta ca o

mumie egipteană, numai ochii şi gura i se mai zăreau prin păienjenişul filamentelor argintii. Parcă era gogoaşa unui uriaş vierme de mătase.

— Ce mă-sa…, hohoti Fredd lăcrimînd, dar nu din cauza fumului. Ia uite ce i-au făcut nefericitului de Hammond…

Randalph se repezi asupra tanchetelor, hotărît să le zdrobească turelele cu bîta sa enormă, dar Scoubaday reuşi să-l oprească, nu fără ajutorul celorlalţi oameni-şobolan.

— Calmează-te, man… Nu poţi face nimic, chiar nimic…

Uriaşul se zbătea urlînd în mîinile tovarăşilor lui, dar cedă în cele din urmă. Era conştient că nu mai putea face nimic pentru Hammond însă şi-ar fi dorit enorm de mult să-l poată elibera din crisalida în care fusese încorsetat.

— Viermi de mătase… La dracu' cu ei…, scrîşni în clipa în care tovarăşii îl eliberară.

Propuse să încerce distrugerea tanchetei coordonatoare trăgînd asupra ei cu puşca, dar asta ar fi însemnat condamnarea la moarte a Pancreasului Hammond. Tanchetele se aflau lîngă el şi consecinţele unei explozii erau previzibile.

Deşi dorea nespus să afle care era soarta viitoare a Mărunţelului Hammond, John nu îndrăznea să întrebe. Într-un fel, se simţea responsabil pentru toate cele întîmplate. Dacă nu s-ar fi refugiat în subterane oamenii-şobolan ar fi fost scutiţi de o mulţime de necazuri.

— Să profităm de timpul cît viermii de mătase sînt ocupaţi cu Hammond, propuse Scoubaday. La revedere, prieten drag, iartă-ne că nu putem face chiar nimic pentru tine…

Se retrăgeau cu spatele, neîndrăznind să-şi ia ochii de la viermii de mătase.

Dintr-odată Scoubaday deveni foarte agitat.

— O, nu, gemu sfîrşit. Numai de criminali nu aveam nevoie…

***

Ryan Bonner trebuia să accepte că Sandoval avea tot timpul dreptate. Şi nu era vorba numai despre flerul care-i călăuzea paşii de vînător de capete. Sandoval avea ceea ce le lipsea majorităţii oamenilor: avea capacitatea de a-şi păstra capul pe umeri în orice împrejurare. De aceea, atunci cînd se afla în situaţii dificile, Ryan încerca să găsească o soluţie imaginîndu-şi care ar fi rezolvarea pe care ar da-o problemei bătrînul vînător de capete. Nici măcar nu-l surprinsese să constate că metoda dădea rezultate peste aşteptări.

Sandoval avea dreptate şi acum. Nu trebuiau să se îmbete cu apă rece, vor cheltui milionul de dolari doar după ce acesta va deveni palpabil, iar pentru asta trebuiau să-l prindă pe ucigaşul Barton.

Jumătate de milion de căciulă, o sumă capabilă să amorţească şi cea mai scrupuloasă conştiinţă… Jumătate de milion…

Existau o mulţime de chestii care nu păreau în regulă, care băteau la ochi. Prea era toată tărăşenia cusută cu aţă albă…

Ryan Bonner nu era prost, nu puteai rezista în breasla vînătorilor de recompense dacă aveai capul plin de tărîţe, şi se baza în egală măsură pe intuiţie şi memorie. Nu-şi amintea ca, de cînd devenise hăitaş de oameni, să fi fost pusă pe capul cuiva o recompensă atît de babană. Rar se ajungea la şaptezeci de mii de dolari pentru un criminal multiplu şi excepţional se oferea suta de mii, dacă era vorba despre ucigaşul unei persoane importante, ca în cazul lui Bruner. Să oferi doar o sută de mii pentru un guvernator şi un milion pentru asasinul a doi agenţi guvernamentali A2+… Cică din cauza secretelor de stat pe care le şterpelise nemernicul înainte de a fi surprins de cei doi agenţi care-şi plătiseră cam scump vigilenţa. Cine s-o creadă? Dacă, într-adevăr, era vorba despre nişte secrete deosebit de importante, atunci subteranele ar fi colcăit de agenţi C.I.A, F.B.I. şi poliţişti. Cu secretele de stat nu era de glumit, capii serviciilor secrete nu aveau linişte pînă nu-şi ştiau hîrtiile la adăpost.

Şi lista lucrurilor suspecte nu se oprea aici. Congresmanul Dawson îi contactase personal, insistînd asupra faptului că fugarul nu trebuia vătămat cu nici un chip. De cînd se interesa un congresman de probleme care ar fi trebuit lăsate, în mod normal, pe seama serviciilor secrete? Insistase în mod deosebit asupra faptului că fugarului nu trebuia să i se întîmple nimic. În cazul în care Barton era rănit ori, mai rău, împuşcat mortal din greşeală sau intenţionat, puteau să-şi ia adio de la recompensă. De unde se putea trage concluzia că pe Dawson îl interesa în mod deosebit persoana lui Barton. Poate pentru a afla de la el unde ascunsese nenorocitele de hîrtii. Sau poate că nu… Era ceva al naibii de putred, dar nu-l mai interesa ce anume.

Nu mai era dispus să-şi facă mustrări de conştiinţă şi de asta nu-l putea considera responsabil pe Roney Sandoval. Sfatul lui, să se îmbete şi să-şi reia viaţa de la capăt în dimineaţa următoare, nu fusese chiar de lepădat, dar constatase cu surprindere că ceea ce-i ruinase conştiinţa era uluitoarea sumă pusă în joc.

Sandoval îl adusese cu picioarele pe pămînt. Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru asta. Astfel, iscusitul vînător de capete îi atrase atenţia că, deşi găsise resturile lanternei, aceasta se întîmplase după ce le ignorase o bună bucată de vreme. Practic, călcase de cîteva ori pe cioburi. Şi nu băgase în seamă punga de hîrtie din care fugarul luase ultimul prînz ca lumea, aflată în imediata apropiere.

— Vezi?! Trebuie să pui lucrurile cap la cap pentru a obţine o imagine cît mai clară. Altfel… Ar trebui să-ţi dai seama şi singur. Punga asta poate, la fel de bine, să-i aparţină şi fugarului, dar şi oricui

altcuiva. La fel şi lanterna, nu e obligatoriu ca omul nostru să fi adus singura lanternă din subterane. Dar legînd una de cealaltă, punga şi lanterna, ajungem la concluzia că sînt toate şansele ca pe aici să fi trecut milionul de dolari. Acum încă un exerciţiu de gîndire… Dacă este vorba, într-adevăr, de omul nostru, de ce o fi dovedit atîta neglijenţă? A aruncat punga după ce a mîncat şi, în plus, a făcut praf şi una dintre lanterne. S-a gîndit să scape de o povară? Mare chestie, ambele lanterne cîntăresc mai puţin de o livră.

— Şi-o fi dat seama că subteranele sînt luminate? emise o ipoteză Bonner, dornic să-şi impresioneze maestrul.

— Puţin plauzibil… Dacă vei căuta mai atent, o să-ţi dai seama că este vorba doar despre o singură lanternă. Raportul spune că au fost două…

— Aha… făcu Bonner, dumirit.

— Ori scăpa de amîndouă, ori de nici una. Şi, chiar dacă e un tip din categoria C+ nu trebuie să-l considerăm la fel de tîmpit pe cît îl arată clasa. E fugar, hăituit… Cînd te afli într-o asemenea postură cel mai indicat este să laşi cît mai puţine urme, dacă se poate chiar deloc. De ce naiba ar fi lăsat omul nostru asemenea urme?

— Să ne inducă în eroare?

— Posibil… Dar, cît timp urmele lăsate nu indică nimic altceva, cel puţin nu indică ceva ce putem sugera că ar vrea milionul de dolari să credem, se pare că nu au fost lăsate intenţionat. În concluzie, Barton a trecut pe aici şi se pare că a avut motive foarte importante s-o şteargă. În pungă se mai găsesc cîteva rămăşiţe, nu multe, dar în subterane orice firimitură este evaluată la greutatea ei în aur curat. Barton a pierdut şi lanterna, şi punga cu mîncare din motive bine întemeiate. Cel mai probabil este că s-a speriat de ceva şi a trebuit să-şi ia tălpăşiţa atît de repede că nu s-a mai gîndit la ceea ce lasă în urmă. Acum întrebarea cea mai importantă este în ce direcţie a luat-o…

— Mda… a naibii ghicitoare…

Un bîzîit slab le atrase atenţia. Dintr-odată, cei doi deveniră extrem de belicoşi. În faţa lor apăru un mic roboţel de hăituială. Un cub de metal, ceva mai înalt de jumătate de metru, dotat cu cîteva ţevi care-l făceau să semene cu un lansator de rachete miniatural, şi cu şase roţi.

— Ne-am speriat de pomană, oftă Sandoval. Nu e decît un anihilator Lucas, cei cu imaginaţie mai bogată le spun anihilatoarelor Lucas cobre… Scuipă o substanţă cleioasă, cu efect narcotic, de aici li se trage porecla. Sînt varianta foarte mult îmbunătăţită a viermilor de mătase, rudele lor mai vechi. Hei, ce faci micuţule? Ai pornit la vînătoare?…

Începu să gîdile roboţelul, ca şi cum ar fi fost o pisică. Nu avea de

ce să se teamă, nu figura pe lista lui de priorităţi.

— Ştiu şi eu cîte ceva despre anihilatoarele Lucas, întîmplător îl cunosc foarte bine pe deşteptul care le-a inventat. Ai grijă, dacă le atingi unde nu trebuie…

Sandoval deveni foarte atent. Încetă să mai scarpine carapacea metalică sub care era ascuns rezervorul de „venin”, substanţa activă a oricărui lansator Lucas.

După ce le scană insignele, cobra concluzionă că nu erau interesanţi din punctul lui de vedere şi le întoarse spatele, gata de plecare.

— Ştii ceva? Sandoval se înseninase brusc, ca şi cum i-ar fi venit o idee grozavă. Din cîte-mi aduc aminte te descurci binişor cu sistemele electronice, am dreptate?

— Da, dar nu ştiu unde vrei să ajungi…

— Ai puţină răbdare… Voinicul ăsta ne poate fi de mare ajutor.

Din doi paşi ajunse din urmă robotul şi se postă în faţa lui, silindu-l să se oprească. Cobra bîzîi nemulţumită constatînd că înaintarea îi este stingherită. Vînătorul de recompense însă îi ignoră protestele bîzîitoare şi, cu o mişcare bruscă, o întoarse cu burta în sus.

— Ryan, fiule, să văd cît de bine te pricepi la circuite…

***

Scoubaday nu-i ascunsese niciodată faptul că era departe de a fi regele subteranelor. Nu era nici măcar vreun mic despot al tunelelor şi galeriilor. Scoubaday nu era decît un amărît, ca miile care se refugiaseră în subteranele oraşelor pentru că intraseră în conflict cu autorităţile. Singura treaptă pe care se căţărase (mai bine zis fusese împins) era aceea de şef al grupului oamenilor-şobolan, o funcţie care nu însemna neapărat accesul la anumite avantaje, ci mai degrabă o sumedenie de neajunsuri. Fugarii dovedeau o excitabilitate nervoasă ieşită din comun, se enervau din orice şi erau gata să-şi apere opiniile folosindu-se de metodele cele mai dure.

În rarele lor clipe de răgaz (din ce în ce mai puţine după sosirea lui John în subterane), Scoubaday îi vorbise despre existenţa a numeroase grupuri de proscrişi în subterane; fauna umană din canalizare nu se compunea numai din oameni-şobolan, deşi termenul era folosit pe scară largă. Nou-veniţii în subterane, dacă nu erau capturaţi în timp util de autorităţi, fie reuşeau să se integreze într-o gaşcă ai cărei membri îi împărtăşeau „principiile”, fie mureau. Astfel, pe lîngă cîteva grupuri de donatori de organe (Scoubaday nu era decît şeful unui mic grup, de nici douăzeci de persoane) existau găşti de criminali, cei mai temuţi şi detestaţi dintre oamenii-şobolan, grupuri de hoţi, cete de violatori, bande de homosexuali sau lesbiene, trupe de

piromani şi, pe lîngă multe altele, cîteva cuiburi de politicieni, cei mai umili şi neajutoraţi din toţi cîţi trăiau prin canale. Ei erau de fapt adevăraţii oameni-şobolan cu care se lupta administraţia.

Din fericire, grupurile de fugari evitau contactele, poate pentru a sublinia apartenenţa lor la o anumită categorie - ce ar fi avut, la o adică, în comun un donator de organe cu un violator notoriu sau cu un asasin profesionist? - dar şi datorită faptului că vasta reţea de canale oferea un teritoriu enorm, insuficient populat (la un moment dat Scoubaday îşi exprimase regretul pentru faptul că subteranele erau ignorate de autorităţi în timp ce, la suprafaţă, populaţia, în special cea aparţinînd categoriilor inferioare, era nevoită să suporte multiplele dezavantaje ale aglomeraţiei). Noţiunea de teritoriu încă nu reprezenta mare lucru pentru oamenii-şobolan, era suficient spaţiu pentru toată lumea, singurii care făceau caz de chestia asta erau grupurile de criminali. Din cînd în cînd cîte un om-şobolan era ucis pentru că îndrăznise să pătrundă în teritoriul criminalilor, dar asta se putea întîmpla şi pe teren neutru dacă aveai nenorocul să te întîlneşti cu asasinii. În consecinţă, John era al naibii de norocos că nu încălcase vreun teritoriu interzis.

Grupul lui Scoubaday înfruntase, demult, o gaşcă de criminali şi, cu toate că deprinderea de a ucide era de partea adversarilor, reuşiseră să scape cu faţa curată din încăierare, graţie iscusinţei cu care Scoubaday reuşise să-i organizeze.

Dar o nouă întîlnire cu criminalii era exact ceea ce le lipsea pentru ca situaţia să fie complet dezastruoasă.

Cu coada ochiului, căci nu îndrăznea să-şi ia ochii de la viermii de mătase, John observă că în spatele lor apăruseră doi indivizi uriaşi, îmbrăcaţi în haine de piele. Unul, cel mai vîrsnic, avea o mutră de criminal, o cicatrice urîtă îi desfigura faţa încruntată. Scoubaday se oprise, cumpănindu-şi bîta. Mai avea două pistoale şi o puşcă cu ţeava scurtă dar, ţinînd cont de penuria de muniţie, nu era încă decis să utilizeze armele de foc.

— Sînt Leon Adair, mugi tipul cu cicatrice. Care face o singură mişcare e un om mort… Barton, ieşi din rînduri cu mîinile pe cap…

Cu iuţeala unui scamator, cei doi vînători de recompense scoaseră la iveală mitralierele cu care erau dotaţi.

— Mai întîi să scăpăm de viermi…, propuse Scoubaday, palid, arătînd către tanchetele minuscule. Nu ştiu să facă diferenţa între fugari şi vînători de recompense… I-aş fi preferat pe criminali, adăugă apoi ca pentru sine. Măcar ei sînt dispuşi să negocieze.

Lui Adair îi scăpă o înjurătură. El nu era dispus să negocieze. Unele dintre gîngăniile metalice cu care fuseseră împînzite subteranele pentru a da de urma fugarilor dispuneau de posibilitatea de a fi programate mai amănunţit, de a face selecţie. Viermii de mătase,

modele mai vechi, nu. Transformau orice fiinţă întîlnită într-un cocon grotesc, lăsînd numai nasul liber, apoi îşi tîrau victima pînă la cea mai apropiată gaură de acces în canalizare, de unde era recuperată de poliţişti. Mare curaj din partea lor…

Leon Adair simţea că explodează de furie, de frustrare neputincioasă. După cîteva zile petrecute prin canalizare, timp în care mîncase, băuse şi dormise pe apucate, başca mai fusese implicat într-un schimb de focuri cu o bandă de derbedei, reuşise să dea de urma nemernicului care pentru el făcea nici mai mult nici mai puţin de jumătate de milion de dolari (după ce scădea partea lui Redmond). Şi acum…

Viermii de mătase… Simţi un fior de gheaţă prin spinare la gîndul că arătările care păreau nişte tancuri în miniatură, de genul celor care-i ajutau pe copiii stărilor privilegiate să deprindă dificila artă a strategiei militare, ar putea să-l transforme într-o gogoaşă sintetică. Faptul că aceeaşi soartă le era rezervată tuturor celor prezenţi nu era de natură să-l liniştească. Recompensa era oferită numai în cazul în care îl captura personal pe Barton, implicarea viermilor de mătase îl lăsa lefter. Şi nu putea accepta una ca asta.

Lîngă el, Andy respira şuierător, aşa cum făcea de fiecare dată cînd îi era frică. Nu mai era boboc, dar încă-l apucau bîţîielile cînd ceva nu era în regulă. Dacă nu reuşea să-şi revină la timp totul era pierdut. Barton avea să fie transformat în gogoaşă şi, dacă erau cu adevărat ghinionişti, aveau să afle pe pielea lor ce înseamnă încorsetarea gelului mătăsos. Chiar reuşi să desluşească figura celui pe care-l căutau, omul de un milion de dolari. Era departe de mutra unui criminal, mai degrabă un ţărănoi epuizat, cumplit de speriat şi dezorientat. Şi ce dacă? Diavolul poate să-şi ataşeze şi aripi de înger. Ceea ce conta cu adevărat pentru Adair era doar premiul…

Viermii de mătase îşi terminaseră treaba în privinţa lui Hammond. Trebuiau doar să-l mai transporte într-un punct de unde putea fi recuperat de către poliţişti. Creierul cu care erau înzestrate hotărî însă că această manoperă putea fi amînată, în faţa lor se afla o pradă prea consistentă pentru a fi ignorată. Tancheta-şef ordonă regruparea şi, dispuse în vîrf de lance, maşinăriile atacară.

— Foc! scrîşni Adair, înghiontindu-l şi pe Redmond.

După prima zi petrecută în subterane abandonase puşca de vînătoare în favoarea pistolului mitralieră. I se părea mai indicat într-un mediu populat cu tot felul de elemente declasate. Însă împotriva viermilor de mătase i-ar fi fost mai utilă vechea lui armă.

Andy trimise o rafală prelungă asupra tanchetelor, fără vreun efect vizibil însă. Drăcoveniile îşi continuau înaintarea, rotindu-şi neîncetat turelele lucitoare.

— Stai! urlă Scoubaday. O să-l omorîţi pe Hammond.

Avertismentul său venea cam tîrziu. Pata de sînge care apăruse pe gogoaşă arăta că nefericitul Pancreas fusese serios rănit, poate mortal.

— La dracu' cu Hammond şi care mai este pe aici, răcni Adair, trăgînd şi el cîteva focuri, inutile însă.

Viermii de mătase replicară. Tanchetele din frunte lansară cîteva jeturi viguroase de mătase instant. Scoubaday, care fusese vizat, reuşi să se eschiveze în ultima clipă, aruncîndu-se la podea.

— Fă ceva, urlă către Scott. Ne încleiază pe toţi…

Scott gemu, neputincios. Căuta încă prin numeroasele-i buzunare cartuşe explozive, singurele capabile să scoată din funcţiune invenţia diavolului. Nu avea nici un rost să încerce anihilarea viermilor cu ajutorul muniţiei convenţionale, vînătorii de capete demonstraseră că blindajul acestora era imun chiar şi la gloanţele de mitralieră.

Scoubaday îşi regăsi primul stăpînirea de sine. Nu degeaba oamenii-şobolan îi acceptau autoritatea. Îl apucă de braţ pe John, care se pierduse de tot în momentul în care dăduse cu ochii de mutra fioroasă a lui Adair şi-l împinse chiar către vînătorul de recompense. Chiar dacă avea ordin să-l captureze viu sau mort, această manevră putea, după socoteala omului-şobolan, să-l descumpănească pe vînătorul de recompense.

Intuise corect. Adair şovăi doar o clipă, suficient cît Scoubaday să-l îmbrîncească peste Andy Redmond. Cei doi vînători se prăbuşiră într-o învălmăşeală dureroasă. Adair simţi în vintre genunchiul tovarăşului său. O lovitură neintenţionată, desigur, dar efectele nu erau cu nimic diminuate prin asta.

— Înainte! răsună triumfătoare vocea proscrisului.

Şobolanii îşi urmară liderul, călcînd de-a dreptul peste Adair, care nu-şi amintea să mai fi îndurat o asemenea umilinţă nici pe vremea cînd, copil fiind, trăise într-un cartier cu prost renume.

Vînătorul era croit dintr-un material foarte rezistent. Îşi reveni imediat şi-şi apucă mitraliera. Nu mai avea timp să se ridice, trase de jos. Rafala nimeri burta uneia dintre tanchete, chiar între şenile. Urmă o explozie scurtă şi viermele de mătase plesni, lăsînd să se scurgă din el o substanţă pufoasă.

— Ce mă-sa…, şopti Redmond uluit.

Leon Adair pricepu de îndată cum stătea situaţia, dar nu avea timp de dat explicaţii. Ochi burta celei mai apropiate maşinării, care deja îi încleiase mîna stîngă cu un jet de mătase artificială. Cel care inventase viermii de mătase se gîndise la multe, dar nu chiar la toate. Pentru a fi protejate împotriva celor pe care-i vînau maşinăriile fuseseră blindate, doar anumite tipuri de proiectile reuşeau să le penetreze carapacea din aliaj foarte rezistent. Din ignoranţă sau din motive de economie, proiectantul evitase să le blindeze şi partea cea mai puţin expusă: burta. Leon Adair descoperise întîmplător călcîiul

lui Ahile. Era singura lor şansă de a evita să cunoască pe dinăuntru o gogoaşă sintetică.

Şi a doua tanchetă plesni scurt, împrăştiindu-şi rezerva de mătase lichidă.

În mai puţin de un minut Leon reuşi să scoată din funcţiune toţi viermii, reducîndu-i la stadiul de carcase inutile care bîrîiau agonic în masa gelatinoasă ce se revărsase din pîntecele ciuruite.

Vînătorul de capete sări în picioare. Evitase la un fir de păr un dezastru de proporţii. Dacă nu ar fi identificat punctul vulnerabil al tanchetelor… Sau dacă i s-ar fi golit încărcătorul înainte de a le scoate pe toate din funcţiune… Ori i s-ar fi blocat mitraliera… Existau atîtea şi atîtea posibilităţi.

Privi în jur. Nu se mai vedea nicăieri picior de om-şobolan. John Barton dispăruse.

Un şuvoi de blesteme irupse din gura vînătorului de recompense. Simţise în nări mirosul jegosului pe care de puţină vreme îl identifica cu milionul de dolari.

Andy scîncea, şocat. Din tîmplă i se scurgea un firicel de sînge, dar rana nu părea atît de gravă încît să-l scoată din circulaţie. Nici măcar nu leşinase. O pată mare de mătase artificială îi lipise mîna dreaptă pe piept.

— Ridică-te, împuţitule, se răsti Adair, furibund. Banii sînt pe undeva pe aici.

Încercă să-şi descîlcească mătasea cu care-l înzestrase unul dintre roboţeii cu turelă. O substanţă poroasă şi groaznică la pipăit. Dacă nu l-ar fi incomodat atît de mult ar fi lăsat igiena personală pentru mai tîrziu, prioritate avea acum fugarul. Era prea aproape pentru a-şi permite să-i lase un avans.

— Mă ajungi din urmă, îi strecură lui Andy. Şi ai face bine să-ţi mişti odată curul…

Începu să alerge în direcţia în care se refugiaseră oamenii-şobolan. Scursorile canalizării!… Trăiau în canalizare, îi cunoşteau şi cele mai tainice unghere şi, de acolo, de sub pămînt, sfidau legea şi se dedau la cele mai cumplite fărădelegi. Dacă Barton beneficia de asistenţa lor, misiunea lui devenea mai grea decît anticipase. Să fi ştiut de la început cum poate distruge viermii de mătase… Singura lui grijă ar fi fost doar să nu-l rănească pe Barton, pe restul i-ar fi plumbuit pînă la limita maximă admisibilă.

— Pentru jumătate de milion sînt în stare s-o gîtui şi pe maică-mea şi s-o predau pachet agenţilor federali sau şerifului, se destăinuise lui Andy după ce primiseră misiunea.

Nu exagerase cu nimic.

Şi fusese atît de aproape…

Ştia foarte bine că, atunci cînd un fugar simţea în ceafă răsuflarea

tăioasă a vînătorilor de recompense, fie îşi mobiliza toate resursele pentru a rezista pînă la ultima picătură de vlagă, fie se pierdea cu firea şi făcea o prostie care-l putea costa totul.

Deşi avusese doar preţ de o clipă contact vizual cu Barton, reuşise să-şi dea seama că tipul nu era genul care să poată face faţă timp îndelungat unor solicitări intense pe plan psihic. Fără complicitatea oamenilor-şobolan, fără ajutorul lor, Barton ar fi clacat în cîteva ore. Ştia prea bine ce se petrece în capul fugarului. Era speriat de moarte, incapabil să ia o decizie cu adevărat preţioasă în ceea ce priveşte supravieţuirea. Numai împins de la spate, călăuzit de cineva care dispunea de instinctul de supravieţuire necesar, numai aşa se mai putea salva.

Dintr-odată, Adair se opri, descumpănit. Începu să înjure, arma lui favorită împotriva nervilor. Înjura pentru orice fleac, iar în ultima vreme mai mult ca oricînd.

Se găsea într-un nod de comunicaţie între tunelele canalizării. În orice direcţie privea se vedeau guri de galerie, rînjindu-i hidoase în lumina chioară. Pe unde se adăpostiseră oamenii-şobolan? Ar fi putut să se refugieze prin oricare dintre canale.

— La naiba!

Zgomotul unor paşi se dovedi dătător de speranţe însă se dezumflă rapid. Nu era decît nevolnicul de Redmond. Îşi revenise complet şi acum îi venea în ajutor. Al naibii ajutor! Murea de nerăbdare să-şi verse furia pe Andy, treaba ticălosului era să-i fi urmărit pe şobolani în timpul în care el se ocupase de viermii de mătase. Dar nu, mototolul căzuse grămadă, şocat. Cînd avea să se maturizeze odată?

— Ştii pe unde au luat-o? se interesă Andy, plin de inocenţă.

Un roi de detectori de căldură şi mişcare trecu zumzăind pe lîngă cei doi vînători de recompense şi se afundă cu siguranţă într-unul dintre tunele, ignorîndu-i. Urmară îndeaproape cîteva duzini de păianjeni şi cîrtiţe, plus alte minuni ale tehnicii. Căpuşe pîntecoase, legănîndu-se pe rotile siliconate încheiau bătăioasa coloană.

Din fericire lipseau viermii de mătase. Dacă nu ar fi oferit cîte o probă de sînge pentru a fi identificată şi trecută în baza de date a hăituitorilor electronici ar fi fost imposibil să se descurce cu toată tehnica ce defila prin faţa lor.

Adair renunţă să-şi mai drăcuiască asociatul, deşi era de acord că Andy merita o săpuneală pe cinste.

— Urmăreşte drăcoveniile astea, or să ne ducă exact la ţintă.

Redmond încuviinţă muţeşte. Ar fi fost culmea să aibă o altă părere.

Un păianjen-grenadă se întoarse din drumul lui şi se postă în faţa lor, bîzîind subţirel.

— Ce dracu' mai vrea şi căcatul ăsta? pufni nemulţumit Adair.

Îşi expuse totuşi insigna, pentru a fi scanată. Nu puteau risca să fie confundaţi cu fugarul, oricît de performante erau maşinăriile, tehnicienii lăsau loc destul şi pentru erori.

Păianjenul piui aprobator şi o şterse cu rapiditate. După cîţiva metri explodă, blocînd trecerea cu o reţea de fire metalice. Accesul era interzis pentru vînătorii de recompense. Guvernul ştia să-şi protejeze banii.

***

Rezistau încă, dar, avînd în vedere proporţiile atacului, era o dîrzenie agonică. Era imposibil să învingă în această confruntare inegală.

Dispozitivele de interceptare şi imobilizare soseau în număr tot mai mare, niciodată nu comunicaseră mai eficient. Scoubaday şi oamenii lui dovedeau o pricepere remarcabilă în a distruge maşinăriile, dar nu puteau face faţă numărului din ce în mai mare de atacatori.

— Grenadă! urlă Fredd isteric.

Ascuns după un stîlp, omul-şobolan trăsese ultimele gloanţe, scoţînd din funcţiune cîteva cîrtiţe. Mai erau încă destule cît să narcotizeze jumătate de oraş.

Miguel îi pasă o grenadă cadrilată, de tipul celor folosite în timpul celui de-al doilea război mondial. Pe John îl surprinse faptul că, în ciuda situaţiei disperate în care se afla, era capabil să facă şi asemenea observaţii. Înfrigurat, Miguel scoase cuiul şi aruncă grenada în mijlocul cetei de cîrtiţe.

— La pămînt! tună Scoubaday, trîntindu-l pe John care, şocat, nu mai era capabil să facă nici o mişcare.

Resimţi detonaţia ca un pumn colosal în stomac. Fragmente metalice zburau în toate părţile. Unul dintre oamenii-şobolan începu să urle, o aşchie de oţel îi sfîşiase obrazul.

Grenada îşi dovedise eficienţa, scoţînd din funcţiune cîrtiţele. Din fericire, nici unul dintre rezervoarele de gaz narcotic nu fusese deteriorat de schije.

Însă problemele lor nu se sfîrşiseră nici pe departe. O mulţime de alte maşinării, rămase intacte, îşi continuau ofensiva.

Un tip, pe nume Earl, fusese înhăţat de o maşinărie pe care mulţi o vedeau pentru prima dată însă toţi recunoscură caracatiţa: o maşinărie cu lungi tentacule metalice, care-şi anihila victima strîngînd-o în braţele oţelite. Scoubaday le povestise adesea în ultimele zile despre genul acesta de maşinării, se pare că erau foarte performante şi de aceea nu erau puse în funcţiune decît în cazurile cu

adevărat speciale.

— Faceţi ceva, scîncea nefericitul, zbătîndu-se să scape din îmbrăţişarea de menghină a caracatiţei.

Maşinăria, triumfătoare, începuse deja să emită semnalul de identificare prin care poliţiştii erau înştiinţaţi că există un prizonier.

— Cum poate fi anihilată drăcovenia asta? urlă Randalph încercînd, fără nici un rezultat, să desfacă tentaculele metalice în timp ce caracatiţa bîzîia nemulţumită; nici chiar forţa lui de Goliat nu era suficientă pentru a desface cătuşele de oţel.

— Distruge-i căpăţîna, îl sfătui Scoubaday, ocupat cu distrugerea unui scorpion.

Scorpionul era o antichitate printre maşinăriile de vînat oameni în subteran, care, probabil, semăna cel mai bine cu insecta după care fusese botezat. Un roboţel mare cît o minge de fotbal, dotat cu ochi de culoare roşie şi o coadă în vîrful căreia se găsea un ac prin care maşinăria injecta o substanţă tranchilizantă. Cel care avea neşansa de a fi înţepat de un scorpion era scos din circuit pentru mai bine de trei zile. Însă oamenii-şobolan ştiau cum să distrugă scorpionii, orice lovitură care le distrugea ochii îi transforma în grămezi de metal inofensiv.

Un şut bine plasat şi scorpionul nu mai valora prea multe parale. Scoubaday se repezi să-i dea o mînă de ajutor lui Randalph, şobolanul uriaş care, nereuşind să folosească bîta deoarece exista pericolul să-i rupă oasele lui Earl, încerca să rupă capul caracatiţei prin forţa braţelor.

— Amîndoi odată! sugeră Scoubaday conjugarea eforturilor şi imposibilul se produse.

Cu un scrîşnet metalic capul caracatiţei sări de la locul lui şi tentaculele slăbiră strînsoarea. În cîteva clipe Earl era liber. Nu pentru mult timp, însă. O nouă caracatiţă se aruncă asupra nefericitului, culcîndu-l la pămînt.

Din păcate, Randalph şi Scoubaday nu reuşiră să rupă capul noului agresor. Un roi de mici libelule de metal îi înconjură, emiţînd ultrasunete pe o frecvenţă chinuitoare pentru creierul uman. Cei doi oameni-şobolan îşi astupară urechile cu palmele, dar nu era de ajuns pentru a face faţă frecvenţei asasine. Restul cetei le sări în ajutor, încercînd să distrugă libelulele de metal cu ajutorul bîtelor şi al proiectilelor improvizate. Nu era deloc uşor, cine se apropia prea mult de maşinăriile asasine simţea pe propria-i piele cît de supărătoare pot fi sunetele emise de acestea. În cîteva clipe alţi trei oameni-şobolan se zbăteau pe pardoseala de piatră, încercînd zadarnic să-şi astupe urechile.

Scott ridică puşca şi trase cu ambele ţevi odată. Roiul de alice îl spulberă pe cel de libelule, punînd capăt chinurilor celor care

intraseră în raza lor de acţiune.

Scoubaday se ridică gemînd, o alică îl nimerise în umăr, dar nu avea timp să-şi cerceteze rana. O huruitură înfundată le aduse la cunoştinţă că prin tunele se apropiau alţi atacatori.

— Înainte, hămăi răguşit.

Împreună cu Randalph îl apucară pe bietul Earl, laolaltă cu caracatiţa care-l ţinea captiv. Nu era o povară uşoară, dar inimosul Scoubaday nu voia să lase pe nimeni în urmă.

Începu să alerge împleticit, efortul depus în ultima vreme îl epuizase complet, dar nu voia să se dea bătut. Lupta pentru propria lui viaţă.

Folosindu-se de scurtul răgaz care urma distrugerii libelulelor cu ultrasunete, ceata oamenilor-şobolan îşi reluă goana disperată.

Ca într-un film rulat cu încetinitorul John observă cum un păianjen se strecura pe lîngă ei, aproape atingîndu-i. Un salt urmat de o tumbă şi păianjenul explodă, aruncînd către pereţii de piatră cu bolţuri metalice de care erau prinse fire de oţel.

O detunătură asurzitoare răsună chiar lîngă urechea lui, năucindu-l. Parcă i-ar fi explodat capul. Se prăbuşi greoi înainte.

Scott trăsese asupra păianjenului care, dacă reuşea să le blocheze înaintarea, îi lăsa la discreţia puhoiului de maşinării care năvălea în urma lor.

Tot ca rulat cu încetinitorul, observă cum păianjenul, smuls de pe traiectoria controlată electronic, îşi aruncă bolţurile anapoda. Unul dintre ele nimeri chiar lîngă mîna lui dreaptă. Cîţiva centimetri mai lipsiseră şi s-ar fi trezit pironit de pardoseala de beton. Norocul încă era de partea lui.

— Frumoasă lovitură, îl aprobă Scoubaday pe puşcaş, bătîndu-l aprobator pe umăr.

Priceputul Scott îi scosese din încurcătură de două ori în mai puţin de un minut.

— Mai am doar trei gloanţe, răspunse întunecat omul-şobolan, negăsind resurse să se bucure de aprecierea liderului.

Roşcatul Miguel îl ajută pe John să se ridice. Capul îl durea îngrozitor, iar ochii îi pulsau dureros. Nu avea însă timp să-şi plîngă de milă.

Se strecurară printre cele cîteva fire ale căror bolţuri ajunseseră, totuşi, în pereţi. Din fericire, majoritatea cuielor de metal îşi greşiseră ţinta.

— Pe aici! îşi îndemnă Scoubaday oamenii, indicînd un pasaj lateral cu tavanul atît de jos încît trebuiau să se frîngă în două din mijloc pentru a se putea strecura.

În cîteva minute ajunseră într-un tunel larg, unde se puteau desfăşura în voie. După ce şi ultimul şobolan se strecură din galeria

îngustă Scoubaday aruncă cu iuţeală trei grenade. John pricepu de îndată care era scopul: Scoubaday încerca să blocheze tunelul prin prăbuşirea pereţilor şi a tavanului.

— Mai aruncă una, îi sugeră Randalph, gîfîind sacadat.

— De unde?! Era ultima…

Huruitul metalic îi atenţionă că tentativa lui Scoubaday se soldase cu un eşec. Înjurînd cît îl ţinea gura liderul oamenilor-şobolan se puse în mişcare.

— Balta… Trebuie să ajungem la baltă, şopti printre buzele vineţii. Acolo vom fi în siguranţă…

Îl urmară, fără un cuvînt. Scoubaday ştia ce spune.

După un galop de cîteva minute căpetenia se opri brusc, silindu-i şi pe cei din spatele lui să-şi întrerupă goana.

— Sîntem pierduţi! horcăi disperat.

În faţa lor, rotindu-şi turelele lucitoare, o întreagă companie de viermi de mătase bloca trecerea în timp ce din spate se auzea tot mai desluşit huruitul urmăritorilor.

***

Păianjenul le dădu mai multă bătaie de cap decît îşi imaginaseră la început. Firele de oţel care blocau tunelul erau dintr-un aliaj special, care nu putea fi distrus foarte uşor. Andy Redmond constată asta pe propria-i piele după ce se chinui un sfert de oră să reteze firele cu ajutorul unui cleşte de şantier. Abia dacă reuşi să zgîrie cablurile adînc înrădăcinate.

— Lucrul dracului, scrîşni, abandonîndu-şi truda. Cu porcăria asta poţi tăia buloane de grosimea unui deget, dar cu maţele astea prăpădite nu are nici un efect. Sîntem blocaţi aici…

Adair încă nu reuşea să-şi stăpînească furia. Diavolul în persoană părea să se distreze pe seama lor. Cine şi-ar fi închipuit de ce erau capabile jigodiile de metal? Numai puţin lipsise să pună mîna pe recompensă. Cît de puţin…

— Dă-te la o parte, îi strigă lui Redmond, care se pregătea să-şi reia truda.

Nu spera la mare lucru din partea cleştelui său, dar altceva nu-i venea în minte.

— Ce dracu’ vrei să faci?

— Taci şi priveşte…

Introduse un nou încărcător în pistolul mitralieră şi slobozi o rafală prelungă asupra păianjenului spînzurat în mijlocul pînzei de cabluri metalice.

Bulgărele de metal se transformă în bucăţi. Lipsite de nodul central, care le asigura trăinicia, firele metalice atîrnau acum de

pereţi, prinse doar de bolţurile lungi cît un deget.

— Gloanţe dum-dum, rînji satisfăcut vînătorul. Tot sînt mai bune decît puţa aia a ta de cleşte…

Se strecură prin breşa făcută. Nu aveau timp de pierdut, fugarul era undeva pe aproape. Dacă i-ar fi venit mai devreme ideea cu gloanţele dum-dum…

Un miros de ulei ars amestecat cu praf de puşcă îi indică vînătorului de capete că oamenii-şobolan se luptau cu încrîncenare pentru libertatea lor. Ştiau ei cît de preţios este proscrisul pe care îl apărau? Probabil că nu, nimeni nu e chiar atît de dedicat unei cauze la care aderase de nevoie pentru a ignora fenomenala recompensă. Cine-şi dorea să-şi trăiască restul zilelor într-o canalizare insalubră cînd i se oferea alternativa unui palat?

Un roboţel apăru bîzîind în urma lor. Vînătorii îl evaluară scurt din priviri. Era un anihilator Lucas, o maşinărie dotată cu scaner selectiv, capabilă să distingă între vînător şi vînat.

— Nu-l lua în seamă, cîrîi Adair. Ştie ce are de făcut…

În clipa următoare anihilatorul îşi înălţă lansatoarele către mutrele uluite ale celor doi vînători de recompense. Cîteva jeturi rubinii ţîşniră cu putere, încleindu-i. O senzaţie de somnolenţă îi cuprinse, efectul drogului era deosebit de puternic şi de rapid. Nici măcar Adair nu reuşi să întreprindă o acţiune de salvare.

— Ce dracu'…, îngăimă, reuşind să-şi ferească în ultima clipă faţa de jetul tranchilizant.

Din păcate mîinile îi erau complet imobilizate, degetele slăbite nu mai puteau ţine pistolul mitralieră care devenise dintr-odată mai greu decît un tun. Arma căzu zdrăngănind, iar Adair o urmă cîteva clipe mai tîrziu.

Îi era somn, cumplit de somn. Nici gîndul la milionul de dolari nu mai era capabil să-i mobilizeze resursele de energie. Nu le mai rămînea mare lucru de făcut, trebuiau să aştepte echipele de poliţie, anunţate prin radio de cobra buclucaşă, dar şi aşa vor avea nevoie de cîteva zile să-şi revină. În tot acest timp fugarul putea ajunge departe. Sau, în cazul cel mai rău, era capturat de altcineva. Cum de se întîmplase o asemenea stupizenie? Ştia prea bine că anihilatoarele Lucas nu puteau greşi în alegerea ţintei, numai viermii de mătase nu erau capabili să facă distincţia. Li se scoseseră datele de identificare din memoria maşinăriilor?

Înainte de a adormi, Adair auzi un hohot de rîs pe care-l identifică imediat, urmat de un nechezat la fel de cunoscut. Cum să nu-i recunoască? I-ar fi recunoscut dintr-un milion. Dintr-odată întreaga tărăşenie se limpezi. Cît de limpede îi apărea acum totul…

Nu erau decît Sandoval şi Bonner. Nimeni alţii. Le-o făcuseră din nou… Nu ştia cum anume, dar le-o făcuseră. Şi încă cum…

Ticăloşii! Futuţii naibii!

***

În gang se aşternuse o tăcere rău prevestitoare. John n-ar fi putut spune că nu se aşteptase la aşa ceva, dar impactul depăşise şi cele mai negre aprecieri.

— Dă-o încoace, John…, rosti Scoubaday, negru de supărare.

John nu-şi amintise să-l fi văzut vreodată atît de abătut. Micul lui secret fusese deconspirat şi, chiar dacă nu-şi făcuse nici o clipă iluzii că cineva l-ar înţelege cu adevărat, s-ar fi aşteptat ca măcar Scoubaday să-i ţină partea.

— Ce e drăcia aia? se interesă Miguel, încă năucit de ceea ce se întîmplase.

— Jigodia naibii! tună Randalph, gata să-l zdrobească cu pumnii săi uriaşi. Ai merita să-ţi scot maţele cu mîinile mele…

Intuise adevărul şi era mai furios decît un taur în arenă. Poate că şi-ar fi pus în practică ameninţările dacă Scoubaday nu s-ar fi opus. Deocamdată era foarte interesat de insigna de diamant pe care John o ţinea în mînă.

În clipa în care constatase că nu mai există nici o şansă de a se refugia în faţa maşinăriilor, John hotărîse că e cazul să joace ultima carte de care dispunea. Era conştient că această manevră avea să-l dea în vileag şi că va trebui să dea nişte explicaţii pe care nu era dispus să le ofere. Poate că, aflînd adevărul, oamenii-şobolan îl vor abandona, în ciuda opoziţiei lui Scoubaday (spera din inimă ca măcar însufleţitul lider al proscrişilor-şobolan să-l înţeleagă, să-i acorde înţelegere). Dar era singura şansă de a scăpa din încercuire. Nu mai aveau muniţie, erau secătuiţi de puteri, erau victime sigure.

Chiar în clipa în care viermii de mătase ridicaseră turelele pentru a-şi lansa detestata încărcătură îşi scosese insigna de diamant şi o postase în faţa scanerelor bîzîitoare. Pe dată belicoşii roboţi încremeniră. Rotindu-şi cocarda strălucitoare, John reduse la tăcere tot vacarmul hăitaşilor electronici.

— Cum ai putut, John? scrîşni sinistru Scoubaday. Îţi dai seama că prostia ta ne putea costa viaţa pe toţi?

— Iartă-mă…, scînci John. N-am vrut să fiu abandonat…

— Asta ai merita, rosti pe un ton aspru omul-şobolan. Aici, în subteran, nu avem secrete, cel puţin nu secrete care să-i pună pe toţi ceilalţi în pericol. Dă-mi cocarda…

John i-o întinse, şovăind. Era unica lui armă împotriva puzderiei de maşinării trimise să-l vîneze. Insigna congresmanului Dawson se dovedise a fi extrem de eficientă în faţa roboţilor însă nu avea nici o valoare în faţa inteligenţei crude a oamenilor-şobolan.

— Ce e aia? reveni Miguel, care încă nu-şi putea explica prin ce minune fuseseră anihilate maşinăriile.

— Insigna de diamant, simbolul celor mai valoroşi oameni din America, îi explică încruntat Scoubaday. Cine posedă aşa ceva se poate considera trimisul zeilor pe pământ. Cetăţenii A4+ sînt evaluaţi la un asemenea preţ încît nici un efort nu este prea mare pentru a-i feri de neplăcerile cu care restul oamenilor sînt lăsaţi să se confrunte. Armele sînt dezactivate, toate uşile se deschid, indiferent cît de important este obiectivul din spatele lor. Cu insigna asta poţi pătrunde în orice depozit de alimente, dar şi în pîntecele celui mai bine păzit siloz de bombe nucleare din lume. Asta pentru că se consideră că geniile A4+ nu pot greşi niciodată şi iau numai acele decizii care survin doar în interesul naţional…

— Mişto…, şopti Miguel, uluit. Auzisem atîtea chestii despre insignele de diamant încît credeam că nu există. Cineva să aibă atîtea privilegii şi alţii nici măcar atît cît să-şi poată duce zilele…

— Vezi bine că există…

Scoubaday puse insigna în faţa scanerului caracatiţei care-l ţinea prizonier pe Earl, leşinat de durere. În clipa următoare, cu un bîzîit uimit, caracatiţa îi dădu drumul retrăgîndu-şi tentaculele în tecile argintii din jurul capului. Fostul prizonier îşi reveni repede, graţie îngrijirilor oferite de tovarăşii săi.

— John este posesorul unei insigne de diamant? hohoti Miguel. Are cocarda supremă?

— Pe dracu', pufni Scoubaday. Îi ştiu pe toţi posesorii insignelor de diamant şi John nu figurează nici măcar printre cei care sînt demni să le şteargă praful de pe pantofi. John, cred că este cazul să ne dai nişte explicaţii…

John oftă, copleşit. De ceea ce se temuse mai mult nu scăpase. Mintea lui încordată căuta un răspuns, altul decît adevărul pe care încă nu avea curajul să-l rostească. Tim Parker avea din nou dreptate. Evita să-şi analizeze problema cu care se confrunta în speranţa tîmpită că aceasta va înceta să mai existe.

— Hei, John, îl zori Scoubaday, în timp ce tovarăşii lui se strîngeau ameninţător în jurul celui care era vinovat pentru toate nenorocirile îndurate în ultimele zile. Dacă vrei să scapi cu viaţă, nu încerca să ne minţi. Egoismul tău aproape ne-a dus pe toţi la pierzanie, aşa că dacă simt chiar şi o singură clipă că nu spui adevărul, îţi zdrobesc capul cu mîna mea…

— Ba nu, îl întrerupse Randalph, furibund. Sper să-mi rezervi mie plăcerea asta. Nu uita că Pancreasul Hammond mi-a fost cel mai bun prieten. De ce n-ai folosit atunci cocarda asta blestemată, javră ordinară?…

Se abţinea cu greu să nu dea frîu liber pornirilor distrugătoare.

Iată pe cine primiseră în grupul lor, în familia lor…

— Am crezut c-o să mă abandonaţi, scînci John, ascunzîndu-şi faţa în palme. Nu ştiam nimic despre viaţa în subterane şi nu mă simţeam în stare să mă descurc de unul singur…

— Lasă introducerea, mugi Miguel, care-şi revenise din uluiala provocată de contemplarea insignei de diamant. Vrem să ştim pentru cine dracu' era să ne ducem naibii de un milion de ori numai de azi dimineaţă şi pînă la ora asta. Cine dracu' eşti, John Barton?

— Chiar John Barton este numele meu… Se poate verifica…

— La naiba, omule, pufni demoralizat Scoubaday. Încă nu-ţi dai seama în ce căcat ne aflăm? Puţin îmi pasă de numele tău, de ce mă-sa ai venit pe capul nostru?

— Din cauza Amendamentului Dawson… Cel referitor la transplantul de organe…

— Amendamentul Dawson?!… Poţi să fii mai explicit? Ce anume ţi s-a cerut?

— Inima, şopti pierit John în timp ce în piept simţi o împunsătură groaznică. Inima… Pentru un anume Brendan Malcom…

— Malcom?! mîrîi scîrbit Scoubaday. Am auzit de el… Geniu total… Acum îmi dau seama ce e cu desfăşurarea asta de forţe din subteran. Pe tine te caută, Malcom este considerat cetăţean de importanţă absolută, mai degrabă congresul ar semna exterminarea populaţiei statului Florida decît să accepte că Malcom îşi poate luxa glezna la tenis. Ciudat, nu? Cel puţin în ceea ce te priveşte.

— Jigodie…, scrîşni Miguel.

De cînd aflase că John pitise atîtea zile o insignă de diamant, una care putea desfiinţa toate opreliştile impuse oamenilor aflaţi sub vîrful piramidei sociale, roşcatul nu-şi mai găsea liniştea.

— Am fi putut să-l salvăm şi pe Hammond. Am fi putut mînca pe săturate sau să ne facem rost de arme cu adevărat eficiente. Îţi dai seama cît am riscat înfruntînd maşinăriile cu pocnitorile şterpelite de la muzeul de fiare vechi? Ţinînd cont prin cîte am trecut este un miracol că mai sîntem atîţia în viaţă…

— Calmează-te, îi sugeră Scoubaday, afişînd o mină cumpătată care avu darul să-l liniştească puţin pe John. Nu te apuca să judeci înainte de a verifica toate datele problemei… De unde ai cocarda, John? Să nu-mi spui că ţi-a fost acordată pe merit că nu te cred. Ai furat-o şi vreau să aflu de unde anume…

— I-am luat-o congresmanului Dawson, ţipă John cu lacrimi în ochi. Chiar el mi-a spus că măcelarii din spital îmi doresc inima. M-am pierdut cu firea şi l-am pocnit. I-am luat insigna fără să-mi dau seama… N-am vrut să fac nimănui rău, singurul lucru pe care mi-l doresc este să fiu lăsat în pace, să trăiesc…

Scoubaday nu-l mai asculta. Din clipa în care John pomenise de

congresmanul Dawson, comportamentul omului-şobolan se schimbase radical. Faţa i se făcuse pămîntie, iar respiraţia îi devenise greoaie, şuierătoare. Începu să tremure, iar insigna de diamant îi scăpă din mînă. Era ceva de neînţeles, probabil nu numai pentru John. Scoubaday nu reacţionase mai deloc atunci cînd se pomenise de Amendamentul Dawson. Însă atunci cînd discuţia insistase pe congresmanul Dawson ca persoană omul-şobolan suferise un şoc ce nu putea trece neobservat.

— Congresmanul Dawson…, şopti abia auzit. Te-ai luptat cu el?

— N-a fost nici un fel de luptă, bîzîi John, tremurînd din toate încheieturile. L-am îmbrîncit peste o masă şi nişte medici scrîntiţi. Cînd l-am prins de haină mi-a rămas insigna în mînă. Abia după aceea mi-am dat seama cît de utilă poate fi…

Pe feţele crispate ale oamenilor-şobolan apărură cîteva zîmbete contagioase. Earl chiar izbucni în rîs. Un rîs isteric, puţin forţat. Tuturor le plăcea să constate că Dawson o încasase, fie numai şi un brînci zdravăn. Un brînci venit din partea unui individ pe care catalogarea pomenitului congresman îl considera aproape lipsit de capacitatea de a gîndi. John începu să regrete că nu înfrumuseţase povestea introducînd în relatare şi vreo cîţiva pumni. I-ar fi adus, era sigur, un important capital de simpatie. Numai Scoubaday nu părea să guste momentul şi arăta ca un boxer care tocmai a încasat o lovitură de K.O.

— Te simţi bine, Scouby? se interesă Scott, primul care observă că omul-şobolan nu se află în apele lui.

— Mă simt al naibii de bine, horcăi Scoubaday, deşi paloarea cadaverică ce se aşternuse pe trăsăturile lui aspre îl contrazicea. Mă simt bine…

De-abia mai reuşea să se ţină pe picioare. După cîteva clipe de eforturi supraomeneşti se lăsă moale către pămînt. Randalph abia avu timp să-l prindă înainte de a se prăbuşi. Sudori reci îi năcleiau părul ciufulit şi începu să tremure din toate încheieturile.

— Scouby! ţipă deznădăjduit Earl. Ce se petrece cu tine?

— Sînt în regulă, şopti abia auzit omul-şobolan. Doar puţin obosit…

— Şi toate astea din cauza ta, dobitoc tîmpit! urlă Fredd, aţintindu-şi pumnii asupra lui John. Te fac una cu pămîntul…

— Nu-i faceţi nici un rău, gemu suferindul, cu eforturi colosale. Vă rog eu…

Fredd se opri, descumpănit. Nu înţelegea de ce Scoubaday dovedea atîta generozitate faţă de individul care le pricinuise nenumărate nenorociri. Era obişnuit însă să-şi asculte liderul, chiar şi în situaţiile în care logica personală era diferită de a acestuia. Căpetenia reuşise întotdeauna să găsească ieşirea cea mai indicată.

— Distrugeţi toate maşinăriile din zonă, le ordonă Scoubaday, respirînd ceva mai liniştit. Acum, cît sînt inactivate de prezenţa insignei de diamant. Dacă nu le distrugem, după ce vom pleca de aici vor reveni la viaţă şi ne vor hăitui în continuare. Nu e mare lucru, în depozite există multe alte drăcovenii care să le ia locul, dar e un început.

— După aceea ce vom face? îşi exprimă Randalph îngrijorarea pentru soarta lor viitoare.

Scoubaday îi călăuzise prin subterane ani îndelungaţi, dovedind necontestate calităţi de lider. Asta îi scutise pe proscrişi de efortul de a gîndi singuri. Dacă i se întîmpla ceva liderului, oamenii-şobolan deveneau o frunză în bătaia vîntului.

— Ne vom ascunde în zona canalizării vechi. Condiţiile de viaţă sînt de-a dreptul mizerabile, nici maşinăriile nu funcţionează cum trebuie în mediu umed, aşa că va trece ceva timp pînă se vor gîndi să ne caute acolo. Trebuie să găsim o soluţie pentru a fugi din oraş…

— Cum anume? se interesă Miguel, frecîndu-şi căpăţîna roşcată. Nu avem nici un fel de documente de identificare. Şi nici insigne…

— Avem cocarda de diamant, îi reaminti Scoubaday, zîmbind palid. E mai bună decît toate documentele din lume…

Randalph pornise deja la distrugerea roboţilor. O lovitură puternică de bîtă şi sofisticata maşinărie devenea o grămăjoară de fiare inutile. Exemplul său îi puse în mişcare şi pe restul prietenilor, exista o plăcere deosebită în a se răzbuna pe hăitaşii electronici. Nu era însă chiar aşa de uşor pe cît îşi imaginaseră. Jerome era cît pe ce să fie ţintuit în perete de explozia accidentală a unui păianjen. O dovadă că tehnica modernă nu era atît de perfectă pe cît îşi doreau proiectanţii şi inginerii. Se mai puteau produce şi accidente.

Incidentul avu darul să le descreţească frunţile fugarilor, singurul care nu găsea nimic de rîs în toată tărăşenia era însuşi Jerome. Fusese cît pe ce să-şi piardă viaţa, bolţurile lansate de păianjen erau capabile să străbată cinci centimetri de perete de stîncă. Şi nu aprecia deloc faptul că cineva găsea ceva de rîs în asta.

Desigur, nici John nu găsea nimic de rîs. Ar fi preferat chiar să fie în locul lui Jerome. Era atît de cătrănit încît şi-ar fi schimbat locul cu oricare dintre proscrişi. Care era soarta ce i-o vor hotărî oamenii-şobolan?

Cea mai mare nenorocire era să fie abandonat acum, după ce-i fusese luată insigna de diamant. Preţioasa cocardă zăcea încă în praf, acolo unde o scăpase Scoubaday şi pe moment părea că nu interesează pe nimeni, dar John nu avea curajul s-o ridice. Se temea ca oamenii-şobolan să nu înţeleagă greşit semnificaţia gestului său şi să-l pedepsească. Scoubaday era prea slăbit pentru a înăbuşi o revoltă de proporţii. Cîţiva dintre oamenii lui nu făceau nici un secret din faptul

că de-abia aşteptau să-i ceară socoteală în felul lor.

Scoubaday încă arăta foarte slăbit, dar starea i se îmbunătăţise vizibil. Îngenuncheat lîngă el, John îi studia evoluţia cu o atenţie deosebită. Era omul de care depindea viitorul lui.

— Poate că este din cauza lipsei de calciu, îşi dădu cu părerea umezind buzele suferindului cu cîteva picături de apă dintr-un bidon de plastic. Lipsa calciului din organism provoacă ameţeli şi scăderea puterii de muncă. Pe şantier ni se dădeau tot timpul pastile de calciu, să rezistăm la efort…

Apa era greu de procurat în subterane, fiecare avea dreptul la o porţie limitată din lichidul dătător de viaţă. Îi oferea porţia lui de apă lui Scoubaday ceea ce însemna că pînă vor identifica o nouă sursă de apă va suferi de sete. Iar asta putea dura ceva timp, avînd în vedere circumstanţele. Era dispus să-şi asume chinul secetei.

— John…

Vocea lui Scoubaday era lipsită de obişnuita fermitate însă paloarea aproape îi dispăruse.

— Da…

— Taci dracului din gură… Vorbăria ta mă oboseşte.

— Voiam doar să te ajut…

— Să mă ajuţi… Dacă nu ai măcar o fărîmă din pastilele de calciu de care-mi vorbeşti la ce naiba îmi ajută? Ştii să faci un masaj?

— Desigur…

Nu avea, desigur, o pregătire specială în această direcţie, fusese considerat încă de la naştere prea tîmpit pentru a deprinde tainele tehnicilor de relaxare, dar avusese deseori ocazia să-şi exerseze talentul la locul de muncă. Nu toate traumele suferite de muncitori erau considerate suficient de importante pentru a fi tratate la cabinetul medical. Masarea unei articulaţii inflamate sau a unui spate frînt dădea rezultate mulţumitoare.

— Perfect… Desfă-mi cămaşa şi masează-mi pieptul… Mă cam doare inima…

— Îndată! şi, cu mişcări iuţi, începu să-i desfacă combinezonul mizerabil, atent la fiecare geamăt.

— Ştiai că, de fapt, inima nu doare? oftă Scoubaday. Nervul este înfipt în tendonul care susţine inima, acolo se naşte senzaţia de durere pe care noi o punem pe seama cordului…

Cînd îi văzu toracele lui Scoubaday John simţi un junghi prin intestine. Pieptul şi abdomenul lui Scoubaday erau pline de cicatrice profunde, ca şi cum pielea i-ar fi fost recompusă din bucăţele de mici dimensiuni.

Începu să-i maseze partea stîngă a pieptului, acolo unde simţea inima bătînd aritmic. Cînd mai repede, cînd mai încet. O lua la galop pe nesimţite, pentru ca apoi să încetinească dintr-odată. De fiecare

dată omul-şobolan făcea o grimasă de durere. Simţi cum îl trec fiori. A-i atinge inima lui Scoubaday i se părea o dovadă de profană intimitate. Dacă i se întîmpla ceva?

— Ai mînă bună…, oftă omul şobolan, zîmbind. În cîteva clipe o să fiu ca nou…

— Nu ştiu dacă e bine să te supui efortului chiar acum. Cu problemele cardiace nu e de glumit.

Într-adevăr, cu problemele cardiace nu era de glumit şi unii nu glumeau deloc cînd venea vorba despre problemele privilegiaţilor. În minte îi răsări imaginea şucară a Pungaşului, zîmbind satisfăcut de rezultatele analizelor.

— Fii fără grijă, ştiu mai multe despre durerea de inimă decît crezi tu, John…

Sub mîna bătătorită John simţi cum bătăile inimii devin din ce în ce mai regulate. Semn bun…

— Încă puţin, ceru Scoubaday. Ştii ceva, John? Noi doi avem ceva în comun… Ceva ce încă nu ţi-am spus… Dacă ai şti cît de multe avem în comun…

Avea un glas afectat, deprimat. Privirea părea să depăşească limitele orizontului local, Scoubaday căzuse în butoiul cu melancolie. John începu să se întrebe dacă omul-şobolan nu-i făcea avansuri. Nu l-ar fi surprins. În cele cîteva zile petrecute în subterane nu văzuse nici o femeie, deşi auzise că există totuşi cîteva plutoane de prostituate ale canalizării. Sodomia trebuia să fie răspîndită printre ostracizaţi. Simţise întotdeauna un dezgust total pentru relaţiile între parteneri de acelaşi sex, chiar dacă legea nu le interzicea. I se propunea să devină homosexual? Surprinzător, nu se simţea în stare să respingă o asemenea propunere. Dacă să-şi salveze viaţa însemna să devină amanta lui Scoubaday, era gata să-şi dea dosul la bătaie. Ştia cazuri în care bărbaţii acceptaseră să joace în pat rolul femeilor pentru mult mai puţin.

— Ştii ce mă intrigă în tot ceea ce mi-ai spus, John? Nu cred că ai minţit, cel puţin nu de data asta, dar ceva nu se leagă, nu este în regulă… Ai spus că de cazul tău s-a ocupat congresmanul Dawson în persoană. Nu cred că ştii, dar congresmanul Dawson se implică numai în cazuri deosebite. Situaţiile de criză excepţionale sînt specialitatea lui.

— Ştiu asta, oftă John, masînd în continuare pieptul ciuntit; îi putea simţi sub degete coastele rupte. A lăsat-o să se înţeleagă din clipa în care a intrat pe uşă. Şi mi-a strîns mîna şi m-a bătut pe umeri…

Scoubaday zîmbi. John avea al naibii de multe lucruri cu care să se mîndrească. În mai puţin de jumătate de oră dăduse mîna cu purtătorul unei cocarde de diamant, apoi îi simţise bătaia pe umăr şi,

ca totul să fie complet, John îl cotonogise pe măreţul personaj şi-i confiscase cocarda. De-a dreptul demenţial…

— Ţi-am spus că nu te suspectez că n-ai spune adevărul dar, dacă într-adevăr congresmanul Dawson s-ar afla pe urmele tale, subteranele ar geme de poliţişti şi căutători. Dawson nu se opreşte pînă nu-şi atinge scopul… În ciuda a ceea ce s-a întîmplat zilele astea, pot considera că pe aici a domnit al naibii de multă linişte. Poţi să-mi spui de ce pe urmele tale se află numai maşinării ciudate şi doar doi vînători de recompense? Poate o să-mi spui că există mulţi alţii, dar nu ne-au dat de urmă… Nu e chiar aşa… S-ar putea să ai noroc. Dacă Dawson voia neapărat să pună mîna pe tine ar fi trimis mai mulţi oameni în subteran decît există la suprafaţă… Ori poate are probleme mai importante decît tine…

— Scouby, am scos din funcţiune toate căcaturile, anunţă Randalph, răguşit. Ce facem în continuare?

Scoubaday tresări, ca şi cum abia atunci ar fi luat cunoştinţă de restul oamenilor-şobolan. Îşi acoperi cu o repeziciune suspectă îngrozitoarele cicatrice. Scoubaday se ferea de ceva, îşi spuse John, dar, ţinînd cont că era singura lui speranţă în vîrtejul care ameninţa să-l înghită, nici nu îndrăznea să-şi pună vreo întrebare referitoare la secretele lui Scoubaday.

— Te simţi bine, şefule? se interesă uriaşul, ştergîndu-şi fruntea transpirată de efortul distructiv pe care tocmai îl efectuase; se pare că lui Randalph îi făcea plăcere să distrugă lucruri.

— Nu sînt chiar într-o formă de zile mari, dar cred că voi face faţă solicitărilor, zîmbi Scoubaday.

Îşi încheiase combinezonul, ascunzîndu-şi total pielea mutilată şi, dintr-odată, deveni extrem de degajat.

— Ne-ai cam băgat în sperieţi, rosti afectat Miguel. Nu ştim ce ne-am face fără tine…

— Să lăsăm aprecierile astea, îi opri Scoubaday cu o strîmbătură dizgraţioasă. Avem treabă… Mergem către canalizarea veche, acolo ne vor căuta ultima dată…

— Şi cu el ce facem? mîrîi Scott indicîndu-l scîrbit pe John, care se retrăsese în spatele singurului protector. Ar trebui să-l lăsăm aici…

— Deocamdată merge cu noi, hotărî Scoubaday după cîteva clipe de chibzuială. Şi nu vreau să aud nici un fel de proteste. Dacă nu vă convine, drumurile noastre se despart chiar în această clipă. Eu şi cu John o vom lua în direcţia opusă celei în care vă veţi îndrepta voi.

— Scouby, sughiţă Randalph negru de îngrijorare. Ştii foarte bine că fără tine sîntem pierduţi, dar omul ăsta este cauza celor mai mari nenorociri. Ne vei pune în mare primejdie…

— Deocamdată rămîne cu noi… Mai vedem pe viitor.

Cu toate că le-ar fi plăcut să se debaraseze de îndată de acest

bagaj incomod, nimeni nu-şi expuse părerea, chiar şi Randalph îşi înghiţi protestele. Îl cunoşteau de multă vreme pe Scoubaday şi ştiau că vorbeşte serios.

— Mă bucur că aţi acceptat, zîmbi Scoubaday. La drum…

— Cred că numai tu ai dreptul să ţii insigna, îşi dădu cu părerea Fredd, ridicînd diamantul.

— Mai bine i-aţi da-o lui John, rosti Scoubaday, uluind pe toată lumea, inclusiv pe John căruia, după tot ceea ce se întîmplase, i se părea imposibil să-şi recapete cocarda.

— Ce vă miraţi aşa? El a adus-o, e dreptul lui s-o poarte…

— Ascultaţi…, îi făcu atenţi un şobolan cu mutră ştearsă, pe nume Derek, renumit pentru ascuţimea auzului. Motoare…

Abia după cîteva clipe reuşiră să desluşească zgomotul care-l alarmase pe Derek.

— ATV-uri, îşi dădu cu părerea Randalph. Două bucăţi… Vin încoace…

— Gata… Plecăm…, hotărî Scoubaday plin de energie. ATV-urile nu înseamnă decît un singur lucru: vînători de recompense. Doar ei se deplasează cu aşa ceva şi în faţa lor insigna ta, John, nu face mai mult decît o ceapă degerată…

***

— Unde naiba s-or fi refugiat? La naiba! Pot spune că deja le simţeam duhoarea…

Sandoval îşi oprise ATV-ul şi iscodea prin tunele, lungindu-şi gîtul. În faţa lor se zăreau rămăşiţele a numeroşi roboţi de hăituială şi capturare.

— Mamă! fluieră Bonner admirativ. Cineva s-a distrat puţin pe aici…

— Mda! Nu mă miră că i-au distrus pe roboţi, drăcoveniile astea fac viaţa amară fugarilor, ceea ce pute însă în afacerea asta este proporţia dezastrului. Nu se vede nici o urmă de explozie, îţi trebuie o detunătură de calitate să poţi scoate din circulaţie atîtea maşinării dintr-odată. Ori aici nu este nici urmă de aşa ceva… E ca şi cum toată aparatura asta s-a oprit brusc şi a aşteptat să fie măcelărită.

— Priveşte, din cîteva rahaturi încă mai iese fum…, observă Bonner. Au fost distruse de puţină vreme.

— Omul nostru e undeva prin apropiere… Şi şi-a făcut prieteni… Poate că a şters-o chiar acum cîteva clipe, cînd ne-a auzit motoarele.

— Am spus eu că facem prea mult zgomot…

— Las-o baltă… Fără ATV-uri eram încă la cîţiva kilometri distanţă… Întrebarea este în ce direcţie au luat-o…

Descălecară de pe motoare şi începură să cerceteze zona,

centimetru cu centimetru.

— Dacă veneam cu cîteva minute mai devreme… Dracu' să-l ia pe ăla care a aruncat grenadele în galerie. A trebuit să ocolim ceva pînă să ajungem aici. Noroc că sîntem motorizaţi…

— Da… Ştii la ce mă gîndesc acum?

— Să nu-mi spui că te gîndeşti la ce vei face cu jumătatea ta de milion. Am crezut că te-ai lecuit…

— O, nu… Mă gîndeam la prietenul nostru comun, Adair… După figura pe care i-am făcut-o nu cred că va dori să devenim prieteni…

— Nu dorea nici înainte să fim prea intimi, fii fără grijă. Cînd o să-şi revină după înţepătura cobrei o să fie suficient de dement încît să spargă pereţii ăştia numai lovindu-i cu curul. Pînă atunci sper c-o să punem mîna pe nemernic şi recompensă şi ne vom refugia într-un colţ de lume în care să nu ne găsească…

— Chiar atît de tare te temi de Adair? Te ştiam ceva mai curajos, începu Bonner s-o facă pe-a grozavul.

— Să nu mă înţelegi greşit, ţîcă… Nu-mi este frică de moarte şi, în consecinţă, prea puţini oameni de pe lumea asta mă pot face să tremur cu adevărat, dar asta nu înseamnă că vreau să mor dintr-o prostie. Adair nu este prost, dar este mai greu de stăvilit decît o cireadă de tauri scăpaţi de sub control. Sînt sigur că şi el se gîndeşte să se retragă dacă pune mîna pe bani. Festa pe care i-am jucat-o nu e deloc genul de glume pe care să-l guste. Cînd o să spună că vrea să ne omoare n-o să folosească o figură de stil. O s-o facă dacă va avea ocazia. Îţi dau un sfat. Dacă te întîlneşti cu el nu aştepta să-i vezi arma pentru a trage. Împuşcă-l din clipa în care-l vezi. Gîndeşte-te că şi el va face la fel…

— Chiar aşa turbat îl crezi?

— E foarte periculos… A fost o chestie deşteaptă să-l scoatem din joc, dar nu va pierde ocazia să ne plătească pentru mica noastră stratagemă.

— Cum de ţi-a venit în cap să foloseşti anihilatorul Lucas pentru a-l scoate din cărţi pe Adair?

— La asta m-am gîndit încă de la început. Vezi? Mai important este să te gîndeşti cum să pui mîna pe lovele decît să te gîndeşti cum să le cheltuieşti, la asta se pricepe orice fraier. Iar eliminarea concurenţei este unul dintre aspectele care nu trebuie neglijate.

— Şi ideea de a pune senzorii de mişcare să-l caute şi pe Adair… De-abia acum mi-am dat seama de ce…

— Da, a fost o mişcare inteligentă. Porcul era cît pe ce să înhaţe premiul cel mare. Noroc că eram prin zonă şi am schimbat datele problemei… Cred că au luat-o în direcţia asta…

Cîteva urme se zăreau prin praf. Bonner le analiză scurt şi-i comunică lui Sandoval:

— Sînt urme de bocanci vechi, reparaţi cu te miri ce… Nici miros de încălţăminte de calitate.

— În regulă… Sînt oamenii noştri. N-o să-ţi vină să crezi, dar mă simt cu un picior în clubul milionarilor…

***

Erau în infern. Altfel nu putea să descrie dezastrul care-i înconjura. Era mai rău decît îşi închipuise iniţial că poate fi într-o canalizare. Frig… Umezeală… Mucegai… Aer viciat, care te obliga să strănuţi la fiecare două minute… Noroi pînă la genunchi… Şobolani adevăraţi, mari cît o pisică, iritaţi că le era încălcat teritoriul, şi atît de îndrăzneţi încît trebuiau să fie atenţi să nu fie muşcaţi. Pereţi care abia aşteptau să se dărîme, strivindu-te sub îmbrăţişarea lor de piatră. Şi întunericul… Întuneric ca într-un mormînt. Asta era canalizarea veche, acea parte a sistemului de drenaj construită cu mai bine de două sute de ani înainte, poate chiar trei sute şi ceva, după aprecierea lui Scoubaday. Era un sistem primitiv, construit sub nivelul pînzei freatice, aşa se explica umezeala excesivă. Nimeni nu-şi mai bătuse capul s-o facă canalizarea locuibilă. Era gluma favorită a lui Randalph.

— Puţină răbdare, cerea mereu Scoubaday de la oamenii săi, deşi îngăduinţa acestora lăsa din ce în ce mai mult de dorit. O să ieşim de aici şi, graţie cocardei A4+, vom face rost de tot ceea ce ne trebuie pentru a fugi din ţară. O să ne descurcăm…

— Sigur…, rînji Miguel. (Cu cîteva minute în urmă camarazii abia reuşiseră să-l scoată dintr-o gaură plină cu nămol puturos şi era supărat pe toată lumea.) Cît ai bate din palme, nu?

— N-am spus nici o clipă că ne va fi uşor, dar, pentru prima dată după ani întregi avem şansa de a părăsi canalizarea. Cu insigna de diamant putem anihila senzorii de la frontieră sau chiar face rost de un avion…

— Vezi să nu… Nu cumva ai de gînd să goleşti şi o bancă? Insigna aia pare că poată face şi asta…

— Nu e nimic de rîs. Să golim o bancă este una dintre priorităţile mele. Chiar dacă reuşim să trecem graniţa, să nu ne facem iluzii că vom fi întîmpinaţi cu fraternitatea cu care erau primiţi dizidenţii politici acum cîteva decenii bune. Avem nevoie de bani buni pentru a ne relua viaţa.

— Ce să spun… Eu unul am fost obişnuit să nu dau cioara din mînă pentru cea de pe gard. Preferam să-mi duc traiul mizer de pînă acum decît să visez la mai bine cufundat pînă la gît într-o hazna, dar cine sînt eu să comentez? Scoubaday face ce vrea şi noi sîntem siliţi să-i acceptăm de prieteni pe prietenii lui. Pun pariu că, pe vremea cînd încă respira la suprafaţă, îşi umplea coşmelia cu animale de

pripas. Aşa e el, nu poate lăsa nimic în urmă…

Scoubaday reuşi să-şi mai domolească oamenii după ce, în urma unei incursiuni în afară, le oferise prietenilor lui prima masă adevărată după ani de zile. Însoţit de Randalph şi Scott se folosise de insigna de diamant, împrumutată prin bunăvoinţa lui John, pentru a goli un magazin alimentar destinat privilegiaţilor. Guvernul avea mare grijă ca persoanele din A4+ să nu moară de foame. Mîncaseră pe săturate, în ciuda apelului liderului pentru cumpătate. Fredd se trezi fericit chiar cu o indigestie de zile mari. În plus, Scott şterpelise şi o provizie importantă de lanterne şi acumulatori, foarte utile în întunericul care domnea în vechea canalizare. Treaba asta îi displăcu lui Scoubaday.

— Orice cerere de acces a insignelor de diamant este înregistrată. Dacă se ştie că avem insigna A4+ nu va fi greu să se afle cine a spart magazinul. Chestia asta puţin mă interesează… Însă furtul lanternelor le va indica urmăritorilor unde ne aflăm. Ce nevoie am avea de lanterne în canalizarea nouă?

Pînă la urmă găsise o soluţie. O nouă vizită la magazin şi incendierea acestuia. Cine-şi mai putea da seama ce lipseşte avînd la dispoziţie numai un morman de scrum? Cu ocazia asta lichidaseră tot stocul de acumulatori.

Apăruseră şi probleme neprevăzute. Într-o zi constatară că Jerome era de negăsit. Cel mai probabil era că nefericitul, care începuse să acuze ceva probleme la singurul ochi pe care-l mai avea, se rătăcise în galeriile umede. Şi nu era nimeni care să cunoască topografia subterană. Cît timp canalizarea nouă, salubră şi confortabilă, le oferise adăpost nimeni nu-şi bătuse capul cu drenajul vechi.

— Nu era el un tovarăş prea bun, dar nici nu merita soarta de a-şi sfîrşi zilele pierdut prin colcăiala asta, concluzionase Scoubaday după ce căutările nu dezvăluiseră urma Ochiului. Încercaţi să daţi de el, dar atenţie, nu vă îndepărtaţi prea mult. E de ajuns că s-a pierdut unul dintre noi…

— Ar fi trebuit să fie aşa de interesat de soarta comună din clipa în care l-a adus pe inimosul ăsta al lui, bombăni Miguel. Cunosc cîteva persoane care azi ar fi fost în viaţă…

Se mai semnalase o problemă, care însă părea să-l frămînte cu adevărat numai pe Scoubaday. Fredd efectuase o descindere în zona pe care o ocupaseră înainte de a fi nevoiţi să se refugieze în canalizarea veche. Chiar dacă dădea cu ochii de vînătorii de recompense, nu erau probleme. Nu figura pe lista lor. Şi ştia foarte bine să-şi păzească pielea.

Nu descoperise nimic suspect, subteranele erau mult mai pustii decît s-ar fi aşteptat, ceea ce era foarte greu de explicat. Din clipa în care începuse hăituiala pierduseră contactul cu cei de la suprafaţă. În

plus, John le adusese la cunoştinţă urîta faptă comisă de Tim Parker, astfel că Scoubaday socotise că nimeni nu mai era demn de încredere. Cu cît ştia mai puţină lume de refugiul lor, cu atît mai bine.

Însă un amănunt bizar deveni foarte interesant pentru Scoubaday. Fredd povestise că, la un moment dat, aproape se ciocnise de un pluton de cobre şi viermi de mătase. Drăcoveniile stăteau nemişcate deşi nu se stricaseră, funcţionau cît se poate de bine. După ce se îndepărtase puţin maşinăriile intraseră în alertă. Ce le imobilizase suficient timp cît omul-şobolan să poată păşi nestingherit printre ele? Regreta că nu sfărîmase măcar o parte din urîtele maşinării.

— Iniţial m-am gîndit la insigna asta a lui John. Numai ea este capabilă să dezumfle vînătorii electronici., dar sînt sigur că noi n-am trecut pe acolo după ce a scos cocarda din buzunar. Şi, din cîte ştiu, efectul codului înscris în diamant nu durează la nesfîrşit… Ciudat… Dacă erau în funcţiune poate că eram un om mort… Sau poate că le-aş fi auzit venind, nu-s chiar aşa de silenţioase pe cît s-ar dori… Poţi să explici o chestie ca asta?

Scoubaday nici măcar nu încercase să-i explice. Se mulţumise să ridice din umeri, dar după acest incident devenise şi mai abătut decît de obicei. Liderul oamenilor-şobolan avea secretele lui şi nu era dispus să-şi deschidă sufletul în faţa nimănui. Iar Fredd concluzionase că Scoubaday ştia mai multe decît lăsa să se vadă.

Oricum, după acel episod, Scoubaday interzise cu desăvîrşire cercetarea tărîmului părăsit.

***

Planul lui Scoubaday părea să dea roade. Timp de cîteva zile nimeni nu-i deranjase. Totuşi, nu se putea spune că le era foarte bine. Condiţiile extreme îşi spuneau cuvîntul. Jerome nu apăruse. Canalizarea îl înghiţise fără să lase urme. Majoritatea oamenilor-şobolan sufereau de guturai. Randalph, care pătimise în trecut din pricina alergiei, trebuia să suporte şi recidiva bolii. Suferea cumplit. Din impozantul om capabil să doboare un grizzly cu palmele goale mai supravieţuia doar o umbră, care lăcrima şi strănuta întruna. Era, de departe, cel mai afectat, dar nici măcar o clipă nu-i reproşase ceva lui Scoubaday. În schimb nu avea nici un fel de cuvinte bune pentru John.

Dacă Randalph nu-i contesta autoritatea lui Scoubaday, în schimb Miguel devenise de-a dreptul agasant. Boscorodea mereu şi nu-i ascundea lui John că-l urăşte de moarte. Fugarul începu să-l supravegheze cu multă băgare de seamă pe roşcovan.

Însă nu reuşi să evite capcana pe care i-o pregătea răzvrătitul.

Starea de sănătate a lui Randalph se agravase, suferea de accese

de sufocare şi aproape orbise din cauza lacrimilor. Parşivul mucegai se dovedea a fi cel mai mare duşman al uriaşului. Nu-i erau de nici un folos nici medicamentele pe care le procurase îndatoritorul său prieten.

Scoubaday hotărîse că Randalph trebuia să părăsească zona canalizării vechi, să se refugieze acolo unde climatul îi permitea să respire fără ajutorul pulverizatorului sau al măştii de oxigen. Randalph nu trebuia să aibă nici o grijă, cînd vor fugi îl vor lua cu ei, Scoubaday îşi dăduse cuvîntul de onoare. Cu toate acestea, uriaşul se temea că va fi abandonat şi nu voia să se despartă de tovarăşii cu care împărţise nenumărate necazuri. În cele din urmă acceptase propunerea liderului. O să aştepte plecarea, ascuns într-o grotă mai confortabilă.

Scoubaday însuşi se oferi să se ocupe de „repatrierea" uriaşului, astfel că era nevoit să lipsească ceva vreme. Tot ceea ce putea nădăjdui era că nu se vor întîmpla nici un fel de probleme cît va lipsi.

Nu trecuse nici o oră de la plecarea lui Scoubaday. Lipsa singurului său sprijin îl umplea de nelinişte pe John, chiar dacă acesta le recomandase ferm oamenilor-şobolan să nu-i facă nici un rău. De ceva vreme reuşea să-i stăpînească numai datorită unor mari eforturi. Îşi propuse să reziste pînă la întoarcerea lui Scoubaday. Trebuia să fie cu ochii în patru însă.

Ca şi cum nu ar fi fost destul, răcise cumplit. Abia reuşea să-şi mai stăpînească accesele de tuse. Pastilele aduse din expediţiile de la suprafaţă nu dădeau nici un rezultat. Conform prospectului administrarea lor trebuia însoţită de repaus la pat şi hrană corespunzătoare. Lui îi lipseau mai ales condiţiile.

Dintr-odată îi veni să verse. Nu era pentru prima dată, stomacul îl supăra din ce în ce mai mult. Îşi luă lanterna şi se strecură într-o galerie mucegăită. Nu dorea să verse în faţa şobolanilor, în primul rînd nu era un spectacol plăcut, iar în al doilea rînd nu dorea să le dea motive să se lege de el.

De-abia reuşi să-şi cureţe stomacul de resturile mesei de prînz cînd simţi o împunsătură în coaste.

— O mişcare şi te-ai dus dracului, idiotule…, şopti asasin Miguel, astupîndu-i gura.

Înspăimîntat, se supuse, lăsîndu-se dus în direcţia indicată de furibundul roşcat. Îl călăuzea prin tunele necunoscute, înţepîndu-l din cînd în cînd cu cuţitul în coaste.

După o jumătate de oră lungă cît un veac John văzu strălucind luminile canalizării noi. O rază de speranţă îi pătrunse în suflet. Poate că şobolanul nu avea de gînd să-l omoare, ci doar să-l abandoneze într-un loc de unde să-i fie imposibil să se întoarcă la grup. Încă nu-şi dezvoltase acel simţ care-i permitea să se orienteze în sihla subterană.

— M-am săturat de tine pînă în gît, mugi şobolanul, eliberîndu-l.

Totuşi John nu cuteza să-l atace. În mîna dementului văzu un ditamai cuţitul. Nici insigna de diamant nu putea face faţă unei arme atît de primitive.

— Scoubaday a spus…, încercă să-i atragă atenţia asupra dispoziţiei liderului.

Nu credea că Miguel e atît de tîmpit încît să nesocotească poruncile şefului de ceată. Scoubaday nu l-ar fi iertat niciodată.

— La naiba cu Scoubaday…

Ochii lui Miguel aveau o căutătură de nebun şi ticuri nervoase îi schimonoseau din cînd în cînd mutra palidă. Continuă:

— E în stare să ne omoare pe toţi numai să-şi simtă conştiinţa cavalerească împăcată. Mie puţin îmi pasă, sînt mai egoist şi nu mi-e ruşine să spun asta. Fiecare ţestoasă cu carapacea ei, ce-mi pasă mie de belelele altuia? Tu ne-ai adus numai necazuri, nici nu mi-am putut închipui că există o piază atît de rea ca tine. Acum o să te omor…

— Dacă faci asta, Scoubaday n-o să-ţi mai vorbească niciodată. Poate că o să te şi alunge…, încercă să-i explice la ce se putea aştepta dacă-şi punea ameninţările în practică.

— Ştii ceva? A ajuns să nu-mi mai pese de asta… Pe bune că nu mă mai interesează. Scoubaday a fost mai bun cu mine decît însuşi fratele meu. Mi-aş fi dorit să am un frate ca Scoubaday. Nu am crezut însă că poate fi atît de tîmpit încît să rişte toate vieţile noastre pentru una singură. Dacă tu o să mai rămîi mult timp în viaţă în curînd nici unul dintre camarazii mei nu va mai respira. Nici chiar generosul ăsta de Scoubaday, deşi nu cred că realizează încă…

— Scoubaday va găsi o soluţie…

— Pe mă-sa… Nu există nici o soluţie în ceea ce te priveşte, blestematule. Noi mai avem o şansă, tu nu ai nici una, pricepi? De ce să murim toţi cînd poţi muri numai tu? Crezi că-s tîmpit? De inima ta are nevoie posesorul unei insigne de diamant. Nu ştiu de ce încă întreaga armată a statului nu răscoleşte subteranele, dar simt eu c-or să vină curînd să te caute. Dacă te duci dracului poate că vor înceta să ne vîneze. Du-te în iad, John Barton…

Clătinîndu-se ca şi cum ar fi fost beat, omul-şobolan atacă, folosindu-se de cuţit ca de o floretă. Singura şansă era să-l omoare el primul, Scoubaday va înţelege că nu a avut altă scăpare. Sări într-o parte, evitînd lama tăioasă. Miguel lovi peretele.

— Mori, satano!

Ataca furibund, cînd învîrtind hangerul ca pe o bîtă, cînd împungînd aerul. John reuşi să se ferească, dar îi venea din ce în ce mai greu. Miguel terminase cu loviturile de tatonare, îi analizase tactica defensivă şi era decis să-l termine.

Dintr-odată se trezi cu spatele la zid. Nu mai putea folosi tactica

retragerii. Urlînd triumfător, Miguel se repezi cu cuţitul la gîtul lui. Abia reuşi să-i prindă mîna, oprind tăişul la cîţiva centimetri de gîtul lui.

— De ce dracu' nu înţelegi că trebuie să dai în primire, vită încălţată? mugi şobolanul; îi putea vedea de aproape ochii injectaţi, plini de vinişoare roşii.

Miguel începu să apese. Avea o forţă colosală, în ciuda constituţiei scheletice. John îl apucă cu cealaltă mînă de gît, încercînd să-l sugrume.

Dintr-odată îşi simţi propriul gît apucat într-o strînsoare de fier. Şi Miguel adoptase tehnica sugrumatului. În plus, mai avea şi cuţitul…

Realiză în cîteva clipe că-i era imposibil să reziste în faţa omului-şobolan. Vederea i se întunecă şi simţi cum cuţitul se apropie mai mult, aproape atingîndu-i pielea.

Ăsta este sfîrşitul, gîndi. La naiba, să se termine totul mai repede. O să dea drumul cuţitului… În cît timp moare un om cu gîtul tăiat?

O detunătură făcu să se cutremure tavanul. Capul lui Miguel explodă ca o roşie storcită şi trupul neînsufleţit se prăbuşi grămadă.

Tremurînd, John începu să se uite în jurul lui în speranţa de a-şi identifica salvatorul. Indiferent cine era, merita mulţumirile lui.

Dintr-un gang întunecat se desprinse o umbră, o siluetă familiară, pe care John simţi că trebuie s-o cunoască. Nu putea fi vorba despre Scoubaday, umbra care se apropia cu paşi cumpătaţi era prea bondocă, prea rotofeie pentru a-i aparţine omului-şobolan. De-a lungul respectivului tunel nu mai strălucea nici o lampă, astfel că încă-i era imposibil să vadă faţa misteriosului salvator.

— Bună seara, John, răsună pe neaşteptate vocea umbrei.

O voce inconfundabilă. Acum nou-venitul pătrunsese în zona luminată, arătîndu-şi faţa. Înaintea lui, ţinînd în mîini o puşcă a cărei ţeavă încă fumega, stătea zîmbind însuşi senatorul Dawson. O nouă cocardă de diamant îi strălucea pe reverul uniformei de vînător. John era un om mort.

***

— Am spus bună seara, John…, cîrîi congresmanul Dawson, bine dispus. Nu mai ştii să răspunzi la salut?

— Bună seara, domnule, rosti John, incapabil să reacţioneze independent.

Din spatele lui Dawson apăru un agent de pază, îmbrăcat în uniforma corespunzătoare, aproape distrusă de umblatul prin canalizare.

— El este, domnule? întrebă agentul ţintuindu-l cu pistolul-mitralieră.

— Da… El este… În sfîrşit, sîntem iar faţă în faţă, domnule Barton…

Congresmanul arăta din cale-afară de obosit. Aşa se şi simţea, în ultima vreme nu se odihnise prea bine. Doar excesul de pastile şi băuturi energizante îl mai ţinea în funcţiune.

John începu să se retragă cu spatele, urmărit îndeaproape de Dawson şi agent. Deşi aveau arme în mîini nu se grăbeau să le folosească, orice rană care punea în pericol viaţa fugarului compromitea şansele de supravieţuire ale grefatului. Dacă se mai ajungea la grefare.

— Ce vreţi de la mine? întrebă, aşteptînd un alt răspuns decît cel pe care-l ştia deja.

— Ceea ce ţi-am cerut şi la prima întîlnire, căscă Dawson, obosit.

Epuizarea îi lungise trăsăturile feţei, transformîndu-le într-o mască imobilă, grotescă. Chiar şi buzele, abia i se mişcau.

— Eşti un băiat rău, John Barton… Un băiat foarte rău, care ne-a pricinuit o mulţime de probleme, care a pus în pericol însăşi siguranţa naţională. Am crezut că vei aprecia cum se cuvine mărinimia de care am dat dovadă…

— Mărinimie?! şopti John, uluit. De unde dracu' mărinimie?

Începu să privească în jurul lui, căutînd ceva care să-l scoată din încurcătură. Nu se putea lupta cu cei doi descreieraţi. Dacă pe congresman îl putea răpune fără nici un fel de probleme, arăta mai degrabă ca un butoi de gelatină decît ca un luptător, nu la fel stăteau lucrurile cu agentul, un tip masiv şi antrenat. Doborîse odată un agent, dar să repete figura i de părea imposibil.

Privirea îi căzu pe cadavrul lui Miguel. Nenorocitul murise repede, înainte să-şi dea seama ce se petrece. Jumătate din cap îi lipsea, singurul ochi rămas întreg afişînd o mină întrebătoare. În mînă încă ţinea strîns jungherul.

Fulgerător, John se aplecă şi înşfăcă cuţitul. Agentul ridică arma, din reflex, dar congresmanul îl opri. Fugarul nu trebuia vătămat sub nici o formă.

— Dacă mai face careva un pas, jur că-mi bag cuţitul în inimă, urlă John răguşit, aşezîndu-şi vîrful jungherului între coaste. O singură mişcare şi mi-am tăiat inima… La ce-o să vă mai folosească o inimă înţepată?

Congresmanul făcu semn agentului să se oprească. Individul din faţa lor era epuizat din pricina stresului, înnebunise în decursul hăituielilor pe care le îndurase prin canale şi, în consecinţă, părea capabil să-şi ducă ameninţarea la capăt.

— Opriţi-vă, la naiba, altfel…

Neslăbindu-i din ochi, John îşi desfăcu salopeta, dezvelind pieptul păros. Mută arma chiar în zona în care-şi putea imţi bătăile

înnebunitoare ale inimii. Începu să apese cuţitul. Simţi cum vîrful armei îi sfîşie pielea, afurisitul de Miguel se îngrijise corespunzător de şiş, tăia mai ceva ca un bisturiu. Un firicel de sînge se ivi din locul în care se înţepase. Las' să curgă… Poate că aşa vor înţelege că vorbea serios. Poate-i ţinea la distanţă suficientă vreme pînă venea cineva să-l ajute, poate chiar Scoubaday. Sau poate îi venea vreo idee. Pentru moment, important era să cîştige cît mai mult timp. Şi agentul, şi congresmanul păreau la capătul puterilor. Nici el nu se simţea mai în formă, dar avea un avantaj, lupta pentru propria-i viaţă.

— Mai bine îmi dau inima la cîini decît să v-o dau vouă. Înapoi! Vorbesc serios...

Agentul începu să şovăie, milogindu-se din priviri către congresman. El era singurul care putea decide ce hotărîre vor lua, dar era evident că ameninţările lui Barton îl vizau pe el. Dacă se întîmpla o nenorocire Dawson ştia pe cine să dea vina.

Însă congresmanul nu schiţă nici un gest. Părea o stană de piatră la care numai ochii, mai bulbucaţi decît de obicei, se mişcau imprevizibil.

— Înapoi! hohoti John, lărgindu-şi rana. Înapoi!

Se feri să înfigă lama mai adînc, lărgind tăietura iniţială obţinea acelaşi efect, sîngele curgea din ce în ce mai abundent. Nu dorea cu adevărat să moară, dar era hotărît să-şi străpungă inima mai degrabă decît să i-o ofere congresmanului. Însă refuza să accepte că era încolţit fără scăpare. În ultima vreme i se întîmplase de nenumărate ori să se găsească în situaţii pe care iniţial le apreciase ca fiind fără ieşire, dar salvarea se ivise în ultima clipă, cînd nu mai nădăjduia la nimic. I se întîmplase cu cîteva minute mai în urmă, capul lui Miguel explodase exact înainte de a-i străpunge gîtul. Nici nu-şi imaginase că, după ce se chinuise cumplit să împiedice cuţitul să-l înjunghie va ajunge să-şi împlînte singur în trup vîrful de oţel. Constată că nu-l durea prea tare.

Congresmanul, chiar dacă părea intimidat de ameninţările lui John, refuză să facă pasul înapoi. Arăta ca o sperietoare de ciori, una a naibii de oribilă, capabilă să le pună pe fugă pe detestatele zburătoare.

— Înapoi! horcăi.

— Haide, John, nu fi atît de egoist, cîrîi Dawson, obosit.

John simţi că sîngele i se transformă în foc, mînia care-l înhăţase era cumplită. Toată viaţa îl exploataseră, îl siliseră să-şi rupă şalele pe şantiere fără nume şi nu i se oferise în schimb mai nimic. Îl hăituiseră ca pe un animal sălbatic, fără să le pese de sentimentele lui şi acum îl acuza că este egoist? Dacă nu ar fi realizat ce armă mortală reprezintă agentul care-l însoţea, s-ar fi repezit şi i-ar fi luat beregata înainte să-şi dea seama ce i se întîmplă. Ştia însă că, atîta timp cît îl avea alături pe agent, Dawson nu avea de ce să se teamă.

— Eu, egoist?! Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că eşti nebun, cel mai nebun om din cîţi au păşit pe faţa pămîntului? Un hoţ, un bandit… Un dement criminal…

Simţi nevoia să-i arunce în faţă congresmanului tot ceea evitase să rostească o viaţă întreagă faţă de regimul oprimant care-l transformase într-o unealtă vorbitoare. Ceva mai mult decît un sclav antic. Diferenţa consta în faptul că nu era pus să lucreze cu lanţuri la mîni şi la picioare şi nu era bătut. Împotriva lenei era mai eficientă pedeapsa pecuniară.

— Mă judeci prea aspru…

De necrezut, dar Dawson zîmbea, un zîmbet îngăduitor, de individ superior.

— Mă judeci prea aspru, John. Personal, m-aş caracteriza drept un visător… Un idealist…

— Nu ai nimic de visător sau de idealist în tine, se stropşi John, apropiindu-se cu un pas de cel mai aprig duşman al său.

Agentul intră în gardă, alertat. Fugarul se opri la timp, persoana congresmanului nu se aflase nici o clipă în pericol.

— Nu eşti decît un nenorocit căruia îi place să se joace cu destinele oamenilor. Tu nu-ţi dai seama cît rău ai făcut oamenilor de rînd, tuturor celor pe care îi consideri mai jos decît tine? Un gunoi sadic şi hrăpăreţ, asta eşti, nu ai nimic de visător în tine…

— Ba da, oftă Dawson. Sînt un visător incurabil, însă un visător care a reuşit să-şi transforme visele în realitate… Un visător care a trecut în etapa superioară a existenţei sale, aceea de modelator al lumii.

— Asta nu te face să fii mai puţin ticălos… Ai ajuns să conduci lumea după bunul tău plac, să te joci de-a stăpînul absolut. Nu te interesează decît să te joci cu viaţa oamenilor, pentru tine nu valorăm nimic.

— Te înşeli, John. Ţi-am spus că mă judeci prea aspru…

— Şi ce dracu' te interesează pe tine că te judec prea aspru? Ar ajuta la ceva dacă te-aş aprecia cu mai multă indulgenţă?

— Nici nu-ţi imaginezi cît de mult ar ajuta, John… Hai, fii băiat de treabă şi lasă jos cuţitul, putem discuta omeneşte…

— Să discutăm omeneşte? Cu tine nu se poate discuta omeneşte. Eşti un monstru pentru care contează doar ceea ce vrea el. Nu te interesează părerea altora.

— Ba mă interesează, îl contrazise Dawson, iritat. Ţin chiar foarte mult la părerea oamenilor.

— Da?! De aceea ai transformat toată ţara într-un gulag, terorizîndu-ne cu insignele tale blestemate? Am primit porcăria cenuşie la paisprezece ani şi de atunci mi-a controlat destinul. Ne-ai transformat pe toţi în sclavi care să trudim pentru cei pe care

catalogarea ta i-a considerat superiori... Asta crezi că şi-a dorit lumea?

— Dacă ai puţină răbdare, îţi pot explica…

John clipi nervos. Chiar că avea de-a face cu un nebun. În jurul lor totul mirosea a moarte şi disperare, iar congresmanul se dădea de ceasul morţii pentru a-i oferi nişte explicaţii pe care nu ţinea să le audă, de parcă s-ar fi aflat în campanie electorală, încercînd să obţină votul unui important elector. Dar a accepta explicaţiile lui Dawson însemna să cîştige ceva timp...

— Te ascult numai dacă-i spui gealatului tău să se retragă în tunel.

— John, băiete, nu sînt chiar atît de tîmpit… Albert rămîne aici, este asigurarea mea că măcar eu voi ieşi viu din subterane. Fii fără grijă, Albert nu va face nimic fără ordinul meu…

Gorila înclină din cap, în semn de supunere.

— Mă acuzi de multe, dragul meu John, dar mai întîi ar trebui să analizezi mai bine. Spui că am transformat lumea într-o puşcărie? Poate că aşa arată, dar deocamdată era singura soluţie la criza resurselor. Am împărţit oamenii pe categorii, este adevărat. Am stabilit raţii stricte pentru fiecare categorie în parte, e şi asta foarte adevărat… Să ştii că nu eu am avut ideea asta, eu doar am pus-o în practică…

— Şi ce dacă? Nu contează cel care se gîndeşte să fure ci cel care bagă mîna în buzunar. E diferenţa între intenţie şi faptă…

Îşi propusese să se prefacă doar că-l ascultă pe congresman. Trebuia să găsească o ieşire, discursul tembelului trebuia să-i ofere răgazul necesar. Poate că dacă se va apropia de una dintre galerii suficient cît să iasă din bătaia puştilor… Însă nu armele erau problema. Dacă voiau doar să-l rănească, trăgîndu-i un plumb în picior, ar fi făcut-o încă din prima clipă. Însă nu erau dispuşi să rişte, prin picior trec vene importante, safena, de exemplu, prin care circulă o cantitate importantă de sînge. În cîteva clipe puteau obţine un cadavru lipsit de valoare, Scoubaday îi explicase că prelevarea grefelor devenise o operaţiune foarte delicată.

Agentul putea să-l ajungă în doi timpi şi trei mişcări. Nu putea lupta cu sorţi de izbîndă împotriva lui. Şi nici nu putea utiliza la nesfîrşit trucul cu cuţitul. Trebuia să-l scoată pe agent din joc dacă dorea să-şi salveze pielea.

— Ba deloc… Încă de la începuturile ei omenirea a fost chinuită de dorinţe imposibile. Tot timpul oamenii de rînd şi-au dorit să existe un echilibru între ceea ce primeşte un individ şi ceea ce este el capabil să ofere omenirii în schimb. Disproporţii au existat întotdeauna, indivizi incapabili să ducă la bun sfîrşit pînă şi spălatul unei farfurii s-au bucurat de tot luxul posibil fiindcă şansa a făcut să se nască într-un palat în timp ce truditorii abia aveau cu ce să-şi ducă zilele.

— Recunoşti, deci?

Nu trebuia să fie atent la Dawson, trebuia să se concentreze pe agent. El era cel mai periculos inamic al său. Şi totuşi, nu se putea opri să nu-l asculte. Hîrîitul de ferestrău emana o acţiune hipnotizantă.

— Recunosc, dar nu contează, chestia se referă la ce s-a întîmplat demult, înainte de venirea noii ordini. Ce spui, John, băiatule, este corect ca un universitar capabil să breveteze o invenţie la şase luni să fie plătit cu un salariu de mizerie, iar un retardat care nu face decît să alerge după o minge pe un stadion plin de dezaxaţi să cîştige milioane de dolari pe sezon? Care dintre cei doi termeni puşi în discuţie aduce un serviciu mai mare omenirii? Savantul sau fotbalistul? Care crezi că face mai multe pentru semenii lui? Geniul care caută soluţii pentru bunul mers al omenirii sau gogomanul care ridică tribunele în picioare cînd bagă mingea în plasă? Şi totuşi, idiotul care bate mingea şi de-abia era capabil să se semneze a avut mai mereu prima şansă. Lui i s-a acordat atenţia, lui i s-au acordat toate onorurile şi accesul nelimitat la resurse. Ce e mai de preţ pentru omenire? Cui trebuie să i se acorde o atenţie mai mare? Unui pompier care salvează vieţi sau unui lăutar care distrează clienţii într-un local de lux? Să zicem că pe lumea asta nu există decît un copac capabil să furnizeze fructe pentru o sigură persoană şi pompierul şi lăutarul. Dacă ar depinde de tine cui ai da copacul? Pompierului sau lăutarului?… N-am făcut decît să pun lucrurile în ordinea lor firească, în ordinea dorită de oameni. Majoritatea oamenilor au fost de părere că fiecare trebuie să primească exact cît merită, fiecare să fie răsplătit după serviciile pe care le aduce societăţii. Totdeauna au existat asemenea glasuri şi, culmea, după ce a intrat în vigoare Catalogarea Cetăţenilor, aceiaşi oameni au strigat că era mai bine înainte, cînd fiecare se descurca după alte criterii decît inteligenţa proprie. Fiecare şi-a dat seama că era mai uşor să-l critici pe vecin, să consideri că primeşte mai mult decît merită şi că dacă te-ai considerat mereu deasupra lui nu înseamnă că ai avut dreptate. Înţelegi, John? Omenirea şi-a dorit dintotdeauna o ierarhizare valorică, una care să le ofere bogătaşilor înfumuraţi şi tîmpiţi noroiul pe care îl merită şi să le ofere celor cu adevărat merituoşi măcar o bucăţică din plăcinta comună. Acesta era modelul de societate ideală la care visau mulţi, societatea care oferă sclavului lanţuri, iar geniului cununa de lauri. Le-am oferit-o… Nimeni nu poate spune că nu asta s-a dorit. Societatea perfectă… Societatea Dawson…

— Abia cînd ceea ce au visat a devenit realitate şi-au dat seama teoreticienii ce înseamnă o societate în care primeşti exact ceea ce meriţi. Şi s-au declarat dezamăgiţi. Una era să ocupi o poziţiei inferioară în societate şi să trîmbiţezi că ţi se cuvine mai mult şi alta e

să ţi se arate banca în care trebuie să te aşezi. Catalogarea mea nu lasă loc de greşeli, Johnny boy… Mai rău e că nu lasă loc de pretenţii. În mare, fiecare şi-a ocupat locul pe care-l merită, fie că-l mulţumeşte, fie că nu, singurul meu regret este că modelul meu de societate nu a fost adoptat mai devreme, altfel am fi avut mai multe de oferit fiecărei categorii în parte şi starea de nemulţumire s-ar fi diminuat.

— Mai mult?! Despre ce naiba vorbeşti? Voi, cei din turn, n-aţi da o firimitură în plus celor care nu stau la masa voastră. Nu vă mai săturaţi…

— Nu dăm mai mult pentru că nu putem, băiete. Nu avem de unde da. Societatea tradiţională, care permitea nulităţilor să se ridice în fruntea valorilor a murit, John, însă sechelele le suportăm noi, cei care am găsit soluţia socială perfectă. Din păcate e prea tîrziu. De-a lungul secolelor, condusă de lideri care nu meritau nici să mănînce la un loc cu cîinii, de tot felul de nebuni aleşi în mod democratic, omenirea şi-a secătuit resursele în războaie şi întreprinderi energofage. Dă o avere pe mîna risipitorului… ce se va alege din ea? Nici măcar praful de pe tobă. În schimb o ghindă în mîna unui înţelept poate fi premisa pentru o pădure de stejar. Nici măcar nu-ţi poţi imagina cîţi oameni inteligenţi, cîte genii a pierdut omenirea din cauză că acestora le-au lipsit mijloacele de a ieşi în evidenţă. Şi tot la fel nu-ţi poţi imagina cît rău au făcut tîmpiţii care au ajuns să conducă destinele lumii. Abia acum lucrurile s-au aşezat aşa cum trebuiau să stea de la început. Însă ajută atît de puţin…

— Societate perfectă?! Şi cu viaţa de sclav cum rămîne? În societatea ta perfectă este loc şi pentru robi? Am trăit în societatea ta, domnule Dawson, şi mi-a ajuns. Regulamente şi raţionalizări, respectarea legii. A fost mai rău decît în sclavie…

— Dacă nu era societatea mea ţi-ar fi mers şi mai rău… Eu am insistat ca fiecărei categorii să i se ofere un minimum, dar să i se ofere ceva, chiar şi celor cu adevărat inutili.

— Minţi… Nu ne-ai oferit nimic…

— V-am oferit mai mult decît v-ar fi dat oricine altcineva… Sclavia nu e nouă, John, sclavia a existat de cînd lumea. Chiar şi după ce a fost abolită oficial sclavia a continuat să existe, chiar şi în statele cele mai democrate. Muncitorii din uzinele de la sfîrşitul mileniului trecut, cei care au obţinut cea mai mare răsplată pentru munca lor, tot un fel de sclavi erau…

— Ba nu! E cea mai neruşinată minciună… Oamenii aceia nu erau sclavi, aveau dreptul la o casă numai a lor, la o maşină, aveau dreptul la viaţă…

— Poate că nu… Aveau aceste drepturi, nu te contrazic, dar dacă e să compari cu resursele uriaşe de care dispunea omenirea o să vezi că nu primeau nici cît primeşte azi un cetăţean F… Plăcinta era mult

mai mare, John, dar prea puţini aveau şansa de a se înfrupta din ea şi mai puţini meritau cu adevărat. Plîngi traiul mizer al celor din E şi F? În vremurile alea frumoase pe care le regreţi atîta, cei din E şi F ar fi fost lăsaţi să se sfîrşească de foame şi de boli… Crezi că meriţi mai mult? Ai avut ocazia să capeţi mai mult, dar nu prea te-a interesat. La ce vîrstă ai primit insigna? La paisprezece ani? După ce ai absolvit o şcoală pe care ai tratat-o cu dispreţ, domnule Barton. Nu ţi-a plăcut cartea şi ai crezut că eşti stăpînul lumii care poate pretinde orice fără să ofere nimic. Te-ai dezumflat cînd ţi-ai văzut cocarda? Era cam tîrziu să-ţi revii... trenul plecase din gară şi tu nu erai în el… Dacă societatea care crezi că ţi-ar fi oferit mai mult supravieţuia pînă azi, tu şi cei asemenea ţie n-aţi fi primit nici cît categoria F. Poate v-ar fi eutanasiat, poate v-ar fi băgat în lagăre de concentrare… Noi nu avem vagabonzi şi pentru fiecare cetăţean e pus ceva deoparte. Nu e mult, şi pe viitor va fi şi mai puţin… Înţelegi?

Înţelegea… Surprinzător, nu reuşea să găsească argumente cu care să contracareze spusele enotului. Avea o gură… Chestia cu şcoala era adevărată. Abia aplicarea insignei cenuşii reuşise să-l aducă la realitate.

— Dar lagărele? Există şi în societatea ta lagăre şi închisori. Ştiu că există…

— Bineînţeles că există… Totdeauna vor exista elemente declasate care vor trebui reeducate. Pentru noi, cei mai periculoşi sînt cei care vor să obţină o catalogare superioară celei pe care o deţin, să se caţere pe scaune pe care nu le merită. Sau cei care nu vor să-şi îndeplinească obligaţiile determinate de categoria din care fac parte. Nici nu-ţi închipui cîţi vor să eludeze sistemul, nici chiar pedepsele draconice nu-i fac să renunţe la planurile lor…

— Tim Parker…

Numele îi zburase de pe buze aproape fără să-şi dea seama. Dacă era s-o păţească, de ce să nu atragă atenţia şi asupra unuia dintre cei care încercase să-l vîndă? Se va simţi mult mai bine cînd Parker va păşi pe poarta lagărului.

— Ştiu despre ce vorbeşti, un exemplu că nici în perfecta societate Dawson nu merg toate perfect. Cine şi-ar fi închipuit că genialitatea poate consta în a fugi de obligaţii? Fii fără grijă, amicul Parker, care s-a dovedit a fi traficant de alcool, narcotice şi prostituate, şi-a primit pedeapsa. De cîteva zile şi-a început programul de reeducare la Wabash.

Simţi o adevărată satisfacţie. Porcul de Parker o păţise însă asta nu-l anihila pe agent. Dacă ar putea să-i arunce cuţitul în cap sau în gît… Hangerul greu nu era o armă de domnişoară. Însă se iveau cîteva neajunsuri. Nu se pricepea deloc să arunce cuţitul în stilul luptătorilor de comando, chiar era ferm convins că nu-l va nimeri pe Albert,

necum să-l omoare. Şi dacă rămînea fără singura posibilitate de a-i ţine la distanţă pe cei doi agresori nu putea scăpa cu fuga.

— Omorul de persoane… Donaţia de organe… Societatea perfectă?

— Asta e singura hibă a creaţiei mele, dar nu sînt dispus s-o reneg. Geniile trebuie să supravieţuiască, ele sînt cele care duc America înainte. Naţiunea americană este cea care contează cu adevărat, nu cetăţeanul ca unitate. Dacă singura posibilitate de a asigura supravieţuirea geniilor era să sacrific cetăţenii de calitate inferioară, iată că am făcut-o… Avem nevoie de inima ta, John… Nu fi egoist…

— Egoist?! Iar ajungem la asta?…

— John, gîndeşte-te la cît de mult s-a investit în urmărirea ta, la cîte resurse s-au consumat, la cîte speranţe s-au legat de inima ta… Dacă nu laşi cuţitul jos şi o să continui să ţi-l bagi în piept ce ai de cîştigat? Mori oricum, fie că-ţi străpungi inima, fie că o donezi. Nu e mai bine ca cineva să se folosească de ea?

— Eşti nebun…

— Sînt realist… Prea realist. Dacă te omori toate eforturile noastre au fost zadarnice, iar viitorul ni se arată în culori foarte nepotrivite. Malcom este unul dintre puţinii oameni care poate salva omenirea, iar tu eşti singurul care-l poate ajuta. Îţi cerem sacrificiul suprem, John. Ăsta este adevărul. Un adevăr crud… Eşti unica noastră speranţă…

— Sacrificiu?! Cît de uşor îţi vine să vorbeşti despre sacrificiul altora…

— Nu trebuie să faci atîta caz, John. Nu eşti primul care se sacrifică pentru o cauză în care nu crede, istoria este plină de exemple de sacrificii pentru cauze mult mai mici. Milioane de americani s-au jertfit pentru ca America să poată stăpîni lumea. Oasele lor sînt răspîndite prin toată lumea: China, Vietnam, Japonia, Irak, Europa… Peste tot găseşti urmele celor care s-au sacrificat pentru America. În războiul de independenţă, cînd suna goarna, pînă şi copiii erau gata să-şi dea viaţa pentru ţară, iar tu socoţi că viaţa ta este mai importantă decît soarta omenirii. Ai o părere foarte bună despre dumneata… Şi eu te cred un băiat de toată isprava, dar nu pot pleca fără inima ta…

— Vorbeşti aşa pentru că nu ştii ce e acela sacrificiu… Tu n-a trebuit să te sacrifici niciodată…

— Ba da, ştiu ce înseamnă sacrificiul, John, ştiu foarte bine. Nici nu-ţi imaginezi cît de bine ştiu.

— Nu ştii…

— Ba ştiu! Sacrificiul meu a fost cel mai mare sacrificiu pe care-l poate face un om…

— Doar nu ţi-ai donat coaiele…

Încă simţea nevoia să rîdă…

— Aş fi preferat să-mi donez oricare organ decît să sacrific ce aveam mai drag pe lume…

Ochii lui Dawson înotau în lacrimi.

O scurtă busculadă se produse în tunelul prin care venise Dawson. Scoubaday apăru ţinîndu-l de gît pe Jerome, care se zbătea să scape.

John simţi că steaua lui a început să strălucească din nou. Dacă venise Scoubaday însemna că avea o şansă. Scoubaday n-o să-l abandoneze.

Omul-şobolan privi buimăcit în jur, dar realiză repede care era situaţia. Îi trase un şut în vintre lui Jerome care se prăvăli gemînd.

— Trădător nemernic…

— Am vrut şi eu să scap la liman, chirăi Ochiul, clipind către Dawson. M-am tot săturat să fiu bătaia voastră de joc…

— N-aveai decît să ne părăseşti, sînt sigur că alţii te aşteptau cu braţele deschise.

John observă că nici Dawson, nici agentul nu ridicaseră armele la Scoubaday, ca şi cum nu l-ar fi luat în seamă.

— Tu…, şopti congresmanul Dawson albindu-se brusc. Tu…

— Da, eu, pufni omul-şobolan, strîngînd din pumni. Ce cauţi aici?

— Aceeaşi întrebare aş putea să ţi-o pun eu, replică Dawson, neintimidat. Cred că-mi datorezi nişte explicaţii.

— Nu-ţi datorez nimic! Chiar nimic… Eşti cel mai mare ticălos de pe faţa pămîntului şi pentru mine asta vei rămîne. Pleacă! Nu te dorim aici…

— Scoubaday, îl cunoşti?! rosti John, surprins.

În ciuda încordării existente între cei doi, exista o familiaritate în replicile pe care şi le aruncau.

— Scoubaday?! cîrîi Dawson. Acesta este numele tău acum?

— Aşa îl cheamă, Scoubaday, simţi şi John nevoia să se amestece; îi revenise curajul.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu tine, îi aruncă Scoubaday congresmanului. Nu după tot ceea ce ai făcut…

— Ţi-am salvat viaţa…

— Mi-ai salvat viaţa?! Ce să spun… Mi-ai salvat viaţa… Cine ţi-a cerut asta? Şi cu ce preţ?

— Paul, ascultă-mă…, gemu Dawson. Noi doi n-am apucat niciodată să vorbim cum trebuie…

— Paul?!

Era rîndul lui John să se mire, poate că nu ar fi trebuit, Scoubaday oricum nu suna a nume de trecut în certificatul de naştere. Întrebarea era de unde-l cunoştea Dawson pe Scoubaday? Se părea că-l cunoaşte foarte bine.

— Da, Paul Dawson… Cel căruia voi îi spuneţi Scoubaday este

fiul meu…

Cuvintele lui Dawson avură efect paralizant asupra lui John. Scoubaday… fiul lui Dawson? Fiul lui Dawson?

— Scoubaday?!

Aştepta ca omul-şobolan să-i spună că Dawson îşi pierduse minţile cu desăvîrşire. Că era mult mai nebun decît credea…

— Da, John, oftă Scoubaday. Are dreptate, sînt fiul lui… Numele meu este Paul Dawson…

— Dar cum… Ce naiba… Ce…

— Vrei să ştii ce s-a întîmplat? Vrei să ştii de ce am ales să mă refugiez în subterane cînd puteam trăi într-un palat? Vrei să afli taina mea? De ce nu-i spui, tată? Ai avea curajul să-i spui şi lui adevărul? Eu am trăit cu adevărul ăsta o viaţă… Tu ai putut trăi?

— Paul, calmează-te… Am făcut ceea ce trebuia.

— Nu pot să mă calmez… Nu vreau să mă calmez… Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Credeai c-o să fiu atît de insensibil să accept ceea ce ţi-a fătat ţie mintea într-un mandat de parlamentar? De ce nu-i spui şi lui John care e treaba? Ai curaj?

— Dar ce ţi-a făcut, omule?

Indiferent cît de încordate erau relaţiile între cei doi, John nu putea crede că este ceva cu adevărat ireconciliabil. Nu avea, desigur, intenţia de a media între cei doi, dar tare şi-ar fi dorit să afle care era taina lui Scoubaday.

— Paul… Nu a fost decît vina ta…

— Vina mea? De ce a fost vina mea? Nu ţi-am cerut să mă salvezi… Ai crezut că voi putea trece peste ceea ce ai făcut şi voi merge mai departe? Asta ai crezut, criminal dement…

— Am făcut ceea ce legea m-a obligat să fac, fiule…

— Legea?!

— Da, legea. Amendamentul Dawson…Nimeni nu este mai presus de lege, nici chiar cel care o face… Trebuia să mă supun legii…

— Tu, să te supui legii?!

— Întotdeauna m-am supus legii, Paul. Chiar şi atunci cînd am considerat că e nedreaptă. Dacă nu eşti capabil să te supui rigorilor legii pe care ai creat-o nu înseamnă că eşti un infractor, eşti mai mult decît atît. Nu e etic să susţii ceva în care nu crezi.

— Etic?! Ce e etic în ceea ce ai făcut?

— Ţi-am salvat viaţa… Ţi-am salvat viaţa după ce ai fost suficient de inconştient încît să goneşti cu peste două sute de mile la oră pe o furtună. Puteai să mori…

— Preferam să mor, aşa cum ai lăsat-o să moară pe Ginna… Tu ai lăsat-o pe Ginna să moară deşi putea fi salvată…

— Ginna a murit mai ales din cauza ta. Dacă ai fi avut măcar un sfert din coerenţa judecăţii la care mă supui acum nu te-ai fi

comportat ca un descreierat. Şi erai şi beat la volan. Tu, un posesor al cocardei de diamant…

Asta chiar le întrecea pe toate. Scoubaday, fiul lui Dawson, posesor al unei cocarde A4+… Ce naiba căuta un asemenea specimen în canalizare? Desigur că nu teribilismul vîrstei îl silise să fugă de acasă.

— Ai obţinut insigna pe merit, nu pentru că erai fiul meu, toată lumea ştie. Dacă insignele ar fi fost acordate pe grade de rudenie, atunci toată familia mea ar fi avut cocarde de briliant. Însă nu ai obţinut-o decît tu, Paul…

— Dacă fratele meu ar fi obţinut şi el cocarda de diamant l-ai mai fi sacrificat pentru mine? Sau ai fi sacrificat pe oricare dintre numeroşii tăi copii doar pentru a mă ţine pe mine în viaţă? Ştiţi ce a făcut dementul? L-a sacrificat pe fratele meu Robert, care avea doar o cocardă B, pentru a-mi înlocui organele distruse în accident… Un criminal! Eu, rebelul cu A4+, am fost salvat, iar fratele meu, un băiat liniştit, a trebuit să moară doar pentru că aşa spunea legea şi era mai puţin inteligent. Asta e dreptatea ta, tată? Nu te-a durut cînd ai semnat condamnarea lui Robert la moarte? Chiar ai crezut că o să apreciez gestul ăsta al tău? Sau că neînţelegerile dintre noi vor dispărea? Te-ai aşteptat să cad în genunchi şi să-ţi mulţumesc? Robert nu era numai fratele meu, era cel mai bun prieten… În seara aceea m-ai lipsit de două fiinţe la care ţineam mai mult decît la viaţa mea…

Scoubaday avea lacrimi în ochi, hohotele lui se puteau auzi de la o milă.

— Nu ţi-am cerut nici o clipă să mă ierţi sau să apreciezi ceea ce am făcut pentru tine, rosti cu fermitate congresmanul. Ţi-am cerut numai să înţelegi, să faci ceea ce trebuie de făcut pentru ca sacrificiul fratelui tău să nu fie în zadar. Nu-ţi poţi imagina cum m-am simţit cînd te-am văzut zdrobit lîngă maşină. Tu, insignă de diamant, să te comporţi mai tîmpit decît un retardat F. Şi nici nu-ţi poţi imagina ce şoc am avut cînd mi-am dat seama că singura ta şansă era Amendamentul Dawson. Amendamentul meu… Crezi că ardeam de nerăbdare să-l sacrific pe fratele tău pentru tine? Vă iubeam pe amîndoi la fel de mult, indiferent de insigna de pe piept, indiferent cît de multe necazuri îmi provocai tu, cu apucăturile tale de rebel. Nu-ţi dai seama cît de mult vă iubeam pe amîndoi. Însă, conform legii, trebuia să fii salvat, America avea nevoie de potenţialul tău intelectual, se aşteptau multe de la tine. Te-am salvat pentru America, nu pentru mine… Cinstit era să te las acolo, sub boscheţi, alături de prietena ta. Crezi că nu m-am gîndit la asta cînd mi-am dat seama care era şansa ta? Operaţia era prea riscantă, puteam să-mi pierd într-o singură oră ambii fii, dar am riscat. America nu-şi putea permite să piardă unul dintre cele mai preţioase creiere.

Congresmanul se opri un moment, parcă ezita să continue, apoi spuse:

— Şi care a fost reacţia ta? Nu ai făcut decît să demonstrezi că sacrificiul făcut a fost inutil. Ai fugit din spital cu feşele încă legate de tine, înainte să ţi se scoată firele. Viaţa fratelui tău a fost sacrificată pentru ca tu să primeşti viscerele lui. Din toate organele interne pe care le ai numai un plămîn este al tău, Paul, restul i-au aparţinut lui Robert. Şi tu nu ai vrut să dai nimic în schimb. Ai preferat să te ascunzi în subterane. A fost alegerea ta. Nu am trimis pe nimeni să te caute, am crezut că vei înţelege singur ceea ce era de înţeles, dar nu, au trecut anii şi tu ţi-ai irosit mintea în canalizare. Pentru asta crezi că ai fost grefat? Dacă ştiam ce vei face, l-aş fi preferat pe Robert, putea ajunge un şef de intreprindere foarte competent. Era foarte conştiincios… În tot acest timp nu te-ai gîndit să-ţi accepţi şi partea ta de vină? Dacă erai mai responsabil… Nu te-ai gîndit că sacrificiul lui Robert a fost prea mare pentru ca tu să-ţi poţi permite să te zbenguieşti prin canale? Ultimele lui cuvinte au fost „Spuneţi-i fratelui meu că l-am iubit şi sper să nu mă dezamăgească”. Ţi-a lăsat şi un mesaj înregistrat pe care n-ai mai apucat să-l vezi. Fratele tău s-a sacrificat voluntar pentru tine, Paul, eu nu am avut curajul să i-o cer, dar nici n-am putut să mă opun. Amendamentul Dawson priveşte pe toată lumea, chiar şi pe Dawson personal. Robert Dawson s-a convins de asta, dar nici mie nu mi-a venit mai uşor, Paul. Salvîndu-te pe tine cu preţul vieţii fratelui tău, omenirii i s-a făcut un deserviciu. Tu nu ai făcut nimic care să justifice jertfa unui cetăţean de categorie B… Nu ai făcut chiar nimic, Paul, fratele tău e foarte dezamăgit din cauza asta. Mi-o spune mereu, noapte de noapte, de fiecare dată cînd adorm mă vizitează şi-mi spune cît de deziluzionat este…

Scoubaday se prăbuşise la pămînt, distrus, argumentele lui Dawson erau mai mult decît putea suporta. Toată ura pe care o nutrise faţă de despoticul său tată se risipise ca prin farmec. Nu se gîndise niciodată să analizeze aspectele pe care congresmanul le scotea în evidenţă.

— O să încerc să-mi răscumpăr greşelile… O să revin la Universitate, la proiectele mele, dacă mi se dă voie…

— După ce ţi se va reevalua capacitatea decizională, oftă neînduplecat congresmanul. Să vedem dacă nu ţi s-a tocit briliantul.

Sosirea vînătorilor de recompense surprinse pe toată lumea. Drama care se consuma le slăbise vigilenţa.

Înţeleseră cum stăteau lucrurile dintr-o privire. Şi mai pricepură că recompensa le scăpase printre degete, fugarul se afla în mîinile lui Dawson.

Adair nu mai reuşi să se stăpînească.

— Sandoval, nenorocitule, dacă nu ne-ai fi făcut figura cu cobra puneam mîna pe lovele…

Acum ştia ce însemnă să pierzi jumătate de milion, chiar dacă nu avusese niciodată atîţia bani. Ridică pistolul mitralieră şi slobozi o rafală asupra duşmanului lui de-o viaţă. Lovit în piept, Sandoval icni şi se prăbuşi pe spate. Vesta antiglonţ făcea minuni, dar Adair tot îi învineţise coastele.

— Opriţi-vă, ţipă Dawson. Să nu-l loviţi pe prizonier…

Nu-l mai asculta nimeni. Sandoval trase şi el o rafală în picioarele lui Adair, care se prăbuşi urlînd cu tibiile zdrobite.

Jerome, potaia care-i adusese în bîrlogul şobolanilor pe Dawson şi agentul lui, se ridică panicat, rostind cuvinte de neînţeles exact în clipa în care Bonner şi Redmond deschiseră focul. Prins între cele două şuvoaie de metal, chiorul căzu, aproape tăiat în două.

— Fugi, John…, ţipă Scoubaday, rostogolindu-se către picioarele lui Albert, care îl împinsese pe Dawson într-o nişă. Siguranţa demnitarului trecea înaintea siguranţei proprii.

— Paul, ai grijă de John, urlă Dawson. Este singura noastră şansă…

O grenadă îi smulse lui Redmond picioarele. Adair era hotărît să-şi termine rivalii, dar, din păcate, Sandoval reuşise să-i arunce grenada înainte de a exploda în teritoriul lui.

— Opreşte, nebunule, o să ne omori pe toţi…, zbieră Dawson din adăpostul lui de stîncă.

— Ia şi tu de aici, parlamentar de căcat…

Îşi întoarse către Dawson tirul armei.

Scoubaday se ridică, încercînd să-l imobilizeze pe dement. Un glonţ îl lovi în gambă, prăbuşindu-l, dar reuşi să-i dea peste mînă lui Adair, care scăpă arma. Avea însă brîul plin de grenade defensive.

— Ne vedem în iad, mugi, bîjbîind după cuiele grenadelor. De aici nu scapă nimeni.

Albert ieşi la interval, congresmanul era în siguranţă, aşa că putea participa la încăierare. Trase fără să mai ochească şi fruntea lui Adair explodă. Dementul dăduse în primire.

— Mă predau, gîfîi Andy Redmond, încercînd să-şi bandajeze cioturile picioarelor.

Scoubaday gemea. Sîngele i se scurgea din rana de la picior, dar rana nu-i putea viaţa în pericol.

Sandoval gemea. Sîngele îi curgea din abundenţă pe gîtul de taur. Prima rană căpătată într-o misiune…

Convins că nu mai avea nimic de făcut, Albert se întoarse după congresman. Acesta însă dispăruse.

***

— Scoubaday?!

— Nu e Paul, sînt eu…

Congresmanul Dawson îl urmărise. Nici nu-l simţise.

— Dacă te apropii…

Bine măcar că-şi salvase cuţitul. Şi-l propti din nou în piept însă nu mai apăsă cu prea multă convingere. Trebuia să vadă pe unde era agentul…

— John, fii băiat înţelegător şi ajută-ne… Ştiu prea bine ce înseamnă sacrificiul, după ce mi-am sacrificat un fiu pentru celălalt nu am mai ştiut ce e odihna… Şi am făcut-o pentru America, nu pentru mine personal. Înţelegi, inima ta pentru viitorul Americii, ce este aşa de greu de ales?

— Dumneavoastră ce aţi alege?

— Eu am ales deja, John… Cel mai rău îmi pare că am supravieţuit alegerii mele, faptul că Robert şi-a dat acordul nu mă face să mă simt mai puţin vinovat…

— Şi dacă mă sinucid?

— Distrugi totul… Vei produce o nenorocire mai mare decît Paul, sau Scoubaday, cum îi spui tu. Ce alegi? Moartea nevrednică sau posibilitatea de a oferi o şansă Americii?

John inspiră adînc. Apoi, fără un cuvînt, îi întinse cuţitul. Luase o hotărîre irevocabilă.

— Bravo! Ştiam că n-o să-ţi tai inima…

— De unde ştiaţi?

— N-ai înfipt cuţitul prea adînc, ai preferat să te tai pe piele. Oricum, eşti un om curajos…

— Iertaţi-mă că v-am pricinuit atîtea necazuri… N-am vrut să vă lovesc…

— E în regulă, ai luat hotărîrea care trebuia…

Auzi un foşnet în spatele lui. Înainte să se poată întoarce, primi o lovitură în cap şi se cufundă în întuneric.

***

Deschise ochii, buimăcit. Lumina era de-a dreptul dureroasă pentru corneele inflamate. Simţea o durere sacadată în spatele capului, probabil acolo fusese lovit înainte de a leşina. Cine o făcuse? Puţin mai conta.

Încercă să-şi pipăie cucuiul, probabil era cît un ou de gîscă, dar constată că nu-şi putea mişca mîinile. Forţîndu-se puţin reuşi să vadă că ambele mîini îi erau legate de o reţea de cabluri şi tuburi. Reuşi să distingă zgomotul specific al aparaturii medicale. Ştia unde se afla. Se afla într-un spital. În spitalul din care reuşise să evadeze cu ceva timp

în urmă. Cît timp, anume? Din clipa în care ieşise pe uşa spitalului, urmărit de agenţi, timpul îi trecuse după alte coordonate. Parcă petrecuse ani de zile în subteranele jegoase. Cea mai palpitantă parte a vieţii sale.

— Şi-a revenit, anunţă un glas cunoscut.

În cîmpul vizual pătrunse mutra imbecilă a Pungaşului, foarte vesel. Simţi nevoia să-l pocnească, dar nu mai avea vlagă şi era şi imobilizat.

În clipa următoare îl văzu pe Dawson. Era încă îmbrăcat cu hainele purtate prin canalizare peste care îşi aruncase un halat alb. Părea şi mai extenuat, se gîrbovise ca şi cum i-ar fi strecurat cineva în cîrcă povara lui Atlas. Însă faţa îi era luminată de o mulţumire lăuntrică.

— Salut, John… Cum te simţi?

Încercă să-i răspundă în termeni cuviincioşi. „Mulţumesc, nu prea bine…", dar în loc de asta scoase un geamăt afectat. Era sleit.

Dawson se mulţumi cu atît, chiar zîmbi trist, înclinînd din capul chel. Se vedea de departe că simte nevoia unui somn prelungit, dar refuza să dea curs impulsurilor organismului. Avea o promisiune de îndeplinit…

O înţepătură în braţ. Pungaşul îi făcea o injecţie în venă.

— Curaj, şopti Dawson, destul cît să-l audă. Nu va dura mult…

Era sigur că nu va dura mult. Se afla pe mîna celor mai renumiţi specialişti, numai somităţi.

O căldură plăcută îl inundă, reconfortîndu-l. Era aşa plăcut. Simţi cum amorţeşte încetul cu încetul. Şi durerea provocată de cucuiul proaspăt se estompase pînă la dispariţie.

Se aşteptase să-i fie frică sau să fie revoltat. Să cerşească îndurare sau să se lase în voia crizelor de isterie. Să blesteme, să înjure sau să se lupte cu ultimele puteri pentru a se împotrivi călăilor. Călăi?! Nu… Erau medici, cei mai buni…

În loc de toate astea simţea o împăcare de sine cum nu simţise niciodată. Toată viaţa fusese un nemulţumit, însă unul care nu cutezase să-şi exteriorizeze sentimentele de spaima consecinţelor. Iar asta îi sporise şi mai mult starea de frustrare. „Nu te băga în nimic, se poate şi mai rău…". Nu se băgase.

Nu se aşteptase să simtă împăcarea cu sine pe patul de moarte. Se aşteptase să simtă regretul propriei neîmpliniri, al propriei ratări. Era fericit că se înşelase.

Nu mai putea să se împotrivească somnului. În curînd avea să adoarmă, doar că de data asta nu se va mai trezi. Şi-ar fi dorit să mai rupă cîteva secunde de la viaţă.

Un zgomot îl făcu să tresară, mai mult din reflex. Nu-i mai păsa de nimic. Închise ochii. Nu-i plăcea lumina agasantă de spital.

— John?!

Deschise ochii, fericit. Era Scoubaday, care venise să-şi ia rămas bun. Sprijinit de un sanitar mătăhălos, Scoubaday abia se mai mişca, efortul depus avea drept consecinţă dureri îngrozitoare, dar omul-şobolan îndura totul fără să se plîngă.

— Paul?!

— Aş prefera să-mi spui Scoubaday… Sau Scouby… Îmi pare rău…

— Mie nu, Scouby… Nu-mi pare rău… La revedere, prietene…

— Adio, şopti omul-şobolan şi se prăbuşi leşinat în braţele asistentului care-l evacuă rapid din cîmpul vizual al pacientului.

Şi-ar fi dorit să mai poată sta de vorbă cu Scoubaday, sau Paul Dawson, cum se numea în realitate. Era ultima ocazie cînd puteau să mai schimbe impresii. Fusese ultima ocazie…

Dawson se apropie, abătut. Nu ar fi crezut că temutul congresman poate avea sentimente de compasiune.

— Adio, John, suspină.

Lui John i se părea că Dawson tocmai îşi ştersese lacrimile.

Congresmanul îi apucă mîna amorţită şi i-o strînse. John îi simţi strînsoarea umedă şi lipsită de vlagă, dar nu-l mai încercă nici un sentiment de respingere. Strînse şi el, la rîndul lui, mîna congresmanului. Nu avea nici o vlagă.

Înainte de a se cufunda în ultimul somn îi răsună în urechi vocea hîrşîită a congresmanului. Ultimele cuvinte pe care le auzea.

— John… Îţi mulţumesc…

EPILOG

Era, din multe puncte de vedere, cel mai important eveniment al anului. Poate chiar al deceniului, astfel că i se acordase atenţia cuvenită.

Afluxul de spectatori întrecuse toate aşteptările, poate şi din cauza faptului că, în ideea de a atrage cît mai mulţi participanţi, municipalitatea oferea o supă gratuită. Singurul aspect neplăcut era faptul că majoritatea celor veniţi să asiste la ceremonie purtau insigne inferioare.

— La ce v-aţi fi aşteptat, pufni nervos unul dintre ziarişti la observaţia colegului său. Majoritatea populaţiei e formată din genul acesta de elemente…

Şi autorităţile erau puternic reprezentate. Douăzeci de guvernatori şi mai bine de cincizeci de membri ai Congresului, plus unul dintre vicepreşedinţi. Însuşi preşedintele îşi anunţase prezenţa, dar îşi anulase planurile în ultimul moment, pretextînd ceva în legătură cu criza mexicană. Gurile rele susţineau însă că cel mai important american se eschivase din cauza scandalului care precedase evenimentul.

Un întreg cartier ras de pe faţa pămîntului… Chiar dacă, din punct de vedere legal, nu era nimic în neregulă, numărul mare de victime nu trebuia asociat în nici un caz cu instituţia prezidenţială. Trebuiau menajate sentimentele celor care aveau încredere deplină în preşedinte.

Încărcătura de VIP-uri părea să le dăuneze cel mai mult chiar posesorilor de cocarde de calitate superioară. Prezenţa unei asemenea mulţimi era un bun prilej pentru a lansa însufleţitoare discursuri cu caracter patriotic, care să înfierbînte sentimentul naţional. Din păcate, era de la sine înţeles că nimeni nu va avea răbdarea să asculte retorica a peste şaptezeci de oameni, dacă era să li se acorde dreptul de a vorbi la tribună numai guvernatorilor şi membrilor Congresului. Pînă la urmă, din dorinţa de a nu nedreptăţi pe nimeni, nu aveau să se adreseze mulţimii decît vicepreşedintele, guvernatorul statului, ca unul de-al casei, primarul oraşului, arhitectul căruia îi revenise sarcina de a reclădi din temelii cartierul distrus, un individ de calitatea A3+, precum şi reprezentanţii statului în congres.

Manifestaţia mai era una dintre rarele ocazii în care mulţimile se puteau convinge cu ochii lor de existenţa congresmanului Dawson. Controversatul personaj renunţase la discreţia care-l caracteriza şi apăruse în public. Îmbrăcat într-un costum cu linii generoase, care nu-i puteau masca decît în parte diformităţile trupului, Dawson ocupa cel mai important loc la tribuna de onoare, chiar înaintea

vicepreşedintelui şi a guvernatorului, însă nimeni nu se gîndise măcar să comenteze. Dawson deţinea un rol prea important pentru a fi tratat după cerinţele etichetei. Şi nu i se putea contesta rolul jucat în toată afacerea. Distrugerea vechiului cartier îl privea în mare măsură şi congresmanul nu făcuse nici un secret din asta, ceea ce presa independentă considerase a fi un act de crasă sfidare, de nesimţire în stare pură. Alţii consideraseră însuşirea responsabilităţii drept o dovadă de curaj politic. Chiar dacă se renunţase de multă vreme la votul universal şi alegerea reprezentanţilor nu era decît privilegiul unui grup restrîns, o baie de sînge nu era cea mai potrivită metodă de a te face apreciat. Congresmanul Dawson nu dădea dovadă de genul acesta de prudenţă politică. Îşi recunoscuse implicarea şi era chiar mîndru de rezultate.

Revolta din Cartierul de Vest pusese la grea încercare autorităţile. Contestarea sistemului de valorizare a persoanelor iniţiat de congresman era un pericol care fusese tratat cu toată seriozitatea. Dacă răzmeriţa s-ar fi extins fie şi numai la nivelul statului era greu de anticipat deznodămîntul incidentului.

Pacificarea zonei şi potolirea spiritelor însemnase peste zece mii de victime, în marea majoritate cetăţeni de categoriile C, D şi E, însă congresmanul Dawson îşi exprimase regretele doar în legătură cu moartea a douăzeci şi doi de agenţi A+ şi A2+, cărora li se organizaseră funeraliile naţionale. Cîte o stradă din noul cartier urma să poarte numele fiecărui agent căzut la datorie. Doar aceştia contau în ochii lui, restul victimelor nu reprezentau pentru el decît un material care putea fi înlocuit cu uşurinţă.

Armata şi poliţia invadaseră în forţă Cartierul de Vest, transformîndu-l într-un morman de ruine, în ciuda opoziţiei înverşunate pe care o întîmpinaseră. Indivizi pe care legea îi considera prea simpli, prea lipsiţi de inteligenţă pentru a dezvolta sentimente nobile ca patriotismul sau altruismul de grup luptaseră pînă la ultima picătură de sînge în numele unei libertăţi care le fusese, cică, furată. Rezistenţa îi uluise pînă şi pe cei mai tăbăciţi lefegii în sistemul de represiune, dar asta nu salvase multe vieţi. Ordinul era clar: asanaţi zona cu orice mijloace. O asanaseră…

Astfel se ivise un bun prilej de a reconstrui din temelii un nou cartier, prilej folosit de politicieni pentru a se expune admiraţiei maselor.

Aşezat în centrul atenţiei, congresmanul Dawson îşi savura clipa de glorie. Acele categorii ale populaţiei care contau cu adevărat îl considerau un erou, un american mai mare decît însuşi preşedintele. Se confruntase cu provocări deosebite şi reuşise să rezolve în chip minunat problemele. Ce-şi putea dori mai mult? Poate îşi va exprima mai clar opţiunile cu prilejul următoarelor alegeri… Insigna de

diamant veritabil strălucea în lumina călduţă a soarelui.

În imediata apropiere a congresmanului se remarca un personaj care nu spunea mai nimic celor cu adevărat capabili să judece lucrurile. O mutră necunoscută, un tînăr slab şi palid, pe chipul căruia se putea citi multă suferinţă, imobilizat într-un scaun cu rotile. Piciorul drept îi era îmbrăcat într-un strat gros de ghips.

Ar fi putut fi luat drept unul dintre supravieţuitorii misiunilor din Cartierul de Vest, care reuşise să se facă remarcat prin cine ştie ce faptă de vitejie, însă la rever îi strălucea insigna de diamant. Legea stipula clar: nici o persoană din categoria A4+ nu trebuie expusă la pericole inutile. Era greu de crezut că tînărul palid şi suferind călcase în Cartierul de Vest în timpul ostilităţilor.

Din cînd în cînd Dawson îi făcea semne prieteneşti cărora rănitul nu se deranja să le răspundă.

Nu erau decît trei posesori de insigne de diamant: vicepreşedintele, Dawson şi tînărul invalid. Cine era oare misteriosul personaj din A4+? Moderatorul adunării omisese să facă prezentările. De fapt se limitase la minimum de identificări ale importantelor personaje. Vicepreşedintele, guvernatorul, Dawson, primarul şi arhitectul. Era de ajuns…

Discursurile nu reuşiră nici pe departe să declanşeze entuziasmul scontat, dar cel puţin nu se înregistră nici un incident de respingere. În ciuda inteligenţei reduse, apartenenţii categoriilor inferioare îşi învăţaseră lecţia. Cel mai indicat în ceea ce-i privea era să se supună, altfel aveau şansa de a împărtăşi din experienţa celor din Cartierul de Vest. Pe supravieţuitorii masacrului îi aştepta o soartă mai rea decît a celor care se prăpădiseră în luptele de stradă. Lagărele de reeducare şi închisorile corecţionale de-abia îi aşteptau.

Penultimul pe lista oratorilor era guvernatorul, care se străduí să le vorbească celor prezenţi despre importanţa unirii eforturilor tuturor categoriilor de cetăţeni pentru bunăstarea Americii, despre eforturile pe care Preşedinţia, Guvernul şi Congresul le depuneau pentru a îmbunătăţi traiul de zi cu zi pentru toţi cetăţenii. Despre penuria de resurse şi materii prime. Fu răsplătit cu aplauze anemice, oricum mai mult decît obţinuseră antevorbitorii.

— Domnule congresman Dawson, i se adresă guvernatorul cu o plecăciune slugarnică. Aveţi onoarea…

Discursul lui Dawson fu extrem de scurt. Importantului om de stat nu-i plăcea să vorbească în public, cel puţin nu în faţa unui public în care singurele insigne aurii aparţineau agenţilor responsabili cu menţinerea ordinii. Vorbi răspicat, atît cît îi permitea vocea de ferestrău oxidat. Vorbi despre necesitatea menţinerii unui echilibru în stat, dar, mai ales, vorbi despre sacrificiu. Sacrificiul suprem, cel fără de care naţiunea americană ar fi progresat mult mai lent sau, poate,

nu ar fi progresat deloc. Cei mai buni fii ai Americii erau cei care-şi puseseră viaţa drept chezăşie pentru bunăstarea patriei.

Spre surprinderea tuturor discursul fu răsplătit cu o furtună de aplauze şi fluierături admirative. Nici chiar Dawson nu reuşi să-şi explice manifestările de simpatie. Mulţumi însă călduros pentru aprecieri, aşa cum nu o făcuse vreodată.

Partea a doua a manifestărilor cuprindea acţiunea de turnare a primei pietre la temelia noului oraş. Într-un cadru mult mai restrîns, format doar din oficialităţile de rang înalt şi reprezentanţii presei. Puternicii zilei aveau nevoie de publicitate.

În viitorul centru al noului cartier, eliberat de munţii de moloz, muncitori de categoria B, cei cu deprinderi specializate, amenajaseră un sarcofag de mari dimensiuni în care urma să fie turnată prima cupă de beton. Deasupra urma să fie construit cel mai important edificiu, un turn de peste două sute de etaje.

— Domnule congresman, i se adresă primarul lui Dawson, aveţi dubla cinste de a pune prima piatră la temelia acestei grandioase opere şi să daţi denumirea noului cartier.

Dawson zîmbi. Glasul primarului era prea linguşitor pentru a fi şi sincer. Se vedea de la o poştă că şeful administraţiei locale şi-ar fi dorit să i se rezerve lui aceste delicate privilegii. Cîrcotaşii spuneau că-şi dorea nespus ca noua locaţie să-i poarte numele.

Un colonel împopoţonat cu o ţipătoare uniformă de paradă îşi făcu apariţia ducînd pe o tavă aurită sticla de şampanie cu care urma să fie botezat cartierul. O sticlă de peste o mie de dolari.

— Vă gîndiţi, desigur, să daţi cartierului numele dumneavoastră…, sugeră primarul, negru de ciudă că nu găsise o modalitate de a-l determina pe congresman să rostească numele lui în clipa în care sticla de şampanie se va zdrobi de cofrajul masiv.

Protocolul prevedea ca numele să rămînă secret pînă în ultima clipă, astfel că Dawson se putea răzgîndi în orice moment.

— Încă mai analizez oportunităţile, domnul meu… Încă mai analizez, răspunse amabil Dawson, deşi se vedea pe faţa lui că luase o hotărîre irevocabilă.

Înainte de a turna cupa de beton în deschizătura special destinată acestui scop congresmanul făcu un gest care ului pe toată lumea. Tremurînd de emoţie, ceea ce mulţi dintre cei prezenţi nu credeau că este posibil, Dawson îşi scoase din piept insigna de diamant şi o înfundă în amestecul de pietriş, ciment şi apă.

— Ce faceţi…, sări scandalizat guvernatorul. Insigna…

— Nu-ţi face griji, domnule guvernator… O să primesc în curînd alta…

Sticla de şampanie, atîrnată de un lănţişor de aur îi fu înmînată congresmanului chiar de către vicepreşedintele SUA, care ar fi preferat

să-şi schimbe locul cu cel care tocmai aruncase o insignă de diamant.

Dawson trase aer în piept. Îşi şterse faţa porcină cu dosul palmei şi trînti sticla de panourile de oţel:

— Acest cartier se va numi John Barton…

Discret, îşi şterse picăturile spumoase care-i pătau costumul.

DESPRE AUTOR

Ciprian Mitoceanu s-a născut la Suceava, în 1976.

În 1999 a absolvit Facultatea de Litere şi Ştiinţe, secţia Istorie-geografie, a Universității „Ştefan cel Mare” Suceava. Studii postuniversitare, profesor documentarist, la Universitatea Bucureşti (2007). Studii aprofundate de Istoria statelor din SE Europei, la niversitatea „Ştefan cel Mare” Suceava (2003). Este aublocotenent de poliţie în rezervă.

În prezent este profesor la Şcoala cu clasele I-VIII din Mileanca, judeţul Botoşani.

A publicat proză scurtă în revistele *Nautilus* și *Suspans*.

A publicat romanul *Colţii* (Tritonic, 2008).

Site: http://mitoceanu.com

Table of Contents

PROLOG
AMENDAMENTUL DAWSON
EPILOG
DESPRE AUTOR